

H. A. BAKER

Näkyjä Verhon Takaa

Lähetyssaarnaaja H. A. Baker sai yllättäen kokea, että hänen hoitamassaan orpokodissa oppimattomat ja juuri kadulta korjatut kiinalaislapset alkoivat nähdä yliluonnollisia näkyjä taivaasta, helvetistä ja tulevista tapahtumista. Hän kirjoitti lasten kertoman ja kokeman muistiin ja siitä on syntynyt tämä kirja.

H. A. Baker
Alkuteoksen nimi:
VISIONS BEYOND THE VEIL

Näkyjä verhon takaa
Suomennos
E.V. Koskinen

uudistettu käännös
lyhennetty

Ev.lut. Herätysseura ry.
44200 Suolahti

ISBN 978-951-689-1 55-S

Herätysseuran kirjapaino. Äänekoski, 2010

SUOMENTAJAN ALKULAUSE

Lähetysaarnaja H. A. Baker on ollut 34 vuotta lähetystyössä Kiinassa. Ensimmäisen työkäson hän työskenteli Tiibetin rajoilla tiibetiläisten keskuudessa. Käytyään välillä Amerikassa hän palasi takaisin Kiinaan Ynnanin maakuntaan, jossa hän toimi vaimonsa kanssa maakunnan pääkaupungissa Kunmingissa perustamassaan Adullam-nimisessä orpo- ja kerjäläislasten kodissa.

Toisella jaksolla hän oli Kiinassa yhtä mittaa 27 vuotta ilman mitään loma-aikaa toimien suuren osan tästä ajasta eräitten Etelä-Ynnanin vuoristoseutujen alkuasukasheimojen keskuudessa. Tässä työssä hän sai kokea myös ihmeellistä Jumalan Hengen siunausta, kun monet kyläkunnat alkoivat etsiä pelastusta, tulivat uskoon ja kääntyivät kristityiksi. Hän on kertonut tästä lähemmin eräässä toisessa kirjassaan, joka käsittelee yksinomaan tuota työtä.

Tässä kirjassaan: "Näkyjä verhon takaa", hän kertoo ihmeellisestä Pyhän Hengen vuodatuksesta Adullam-kodissa ja sen yhteydessä nähdyistä näyistä ja ilmestyksistä. Tämä kirja on ilmestynyt myös saksan, ruotsin, tanskan ja espanjankielisinä käännöksinä. Se tuo niin läheiseksi näkymättömien todellisuuden ja vahvistaa uskoamme Raamattuun sekä näyttää ihanalla tavalla, mitä Jumala on valmistanut niille, jotka Häntä rakastavat. Samalla se on terveellinen vastalause ajan materialistiselle hengelle, joka koettaa kieltää kaiken yliluonnollisen.

Vaikka emme voisikaan olla yhtä mieltä kirjoittajan kanssa kirjan jokaisessa kohdassa, saamme siitä kuitenkin paljon hyvää ajatuksen aihetta ja siunausta uskollemme. Suuri ihme on jo se, että Herra voi käyttää ja on käyttänyt oppimattomia ja tietämättömiä kiinalaisia poikia todistajinansa ja antanut heidän nähdä asioita, jotka ovat salatut tämän maailman viisailta ja oppineilta.

Kirjan ruotsinkielisen painoksen alkulauseessa on tanskalaisen kiinanlähetyssaarnajan Axel Jensenin seuraava lausunto kirjan tekijästä: "Lähetysaarnaja H. A. Baker on hyvä ystävämmä, jonka olemme tunteneet jo vuodesta 1928 lähtien. Hän ja puolisonsa hoitivat silloin Adullam-lastenkotia Kunmingissa V. 1933 hän tunsu Herran johtavan hänet toimimaan lähetyssaarnajana Ka-do alkuasukasheimon keskuudessa, ja hän muutti sen tähden Etelä-Ynnaniin, noin neljän päivämatkan päähän meidän asemaltamme Mokiangista, jossa meidän työalueemme rajat kohtasivat toisensa. Meillä oli sen tähden runsaasti tilaisuutta nähdä hänen työnsä siunatuista tuloksista. Vaikka meillä ei ole joka kohdassa samanlaisia käsityksiä, meillä on kuitenkin ollut hyvä yhteistyö, ja lähetyssaarnaja. Bakerin rikas rukouselämä sekä suuri into sielujen pelastumiseksi on aina ollut suurena innoittajana meillekin."

Seuratkoon Jumalan siunaus tätä suomalaistakin käännöstä, joka täten lasketaan lukijain käsiin!

E.V. Koskinen.

Johdanto

Ne lapset, jotka saivat kokea Pyhän Hengen vuodatuksen, olivat kaikki Adullamin pelastuskodissa Kunmingissa Ynnanin maakunnassa Kiinassa. Siellä he saivat nähdä näkyjä ja ilmestyksiä, joista kerromme tässä kirjassa.

Nuo lapset olivat suurimmaksi osaksi olleet kerjäläisiä. Toisilta oli jompikumpi vanhemmista kuollut, toiset olivat kokonaan orpoja. Joukossa oli muutamia tuhlaajalapsia, jotka olivat lähteneet kotoaan kauempaa naapurimaakunnista. Useimmat näistä lapsista olivat poikia ja heidän ikänsä vaihteli 6-18 vuoteen. Tullessaan tähän kotiin heillä ei ollut sitä ennen ollut minkäänlaista kasvatusta siveellisessä suhteessa. Kiinassa kerjääminen on ollut eräänlaista jengitoimintaa, jossa varastaminen on yleistä.

Adullam-kodissa opetettiin Raamattua huolellisesti ja evankeliumia saarnattiin päivittäin. Lapset, jotka tulivat kotiin, olivat yleensä avoimia vastaanottamaan evankeliumia, ja siksi muutamat heistä olivat epäilemättä tulleet sydämässään kääntymykseen ennen Pyhän Hengen vuodatusta, josta myöhemmin kerromme. Monilla heistä oli erittäin hyvä käsitys tärkeimmistä raamatullisista totuuksista. Kaikki, jotka saivat Pyhän Hengen, tiesivät tarpeeksi uskoakseen yhteen Jumalaan ja luottaakseen Kristukseen pelastajana. He rukoilivat Pyhän Hengen täyteyttä itselleen. He etsivät Kristusta. Emme huomanneet heidän etsivän mitään näkyjä tai muita Hengen ilmoituksia, joita sitten saivat vastaanottaa päivittäin, kun kaikki yksinkertaisin sydämin rukoilivat ja ylistivät Herraa Jeesusta. Yksin Häntä etsittiin ja kirkastettiin koko tuona aikana, kun Hengen vuodatusta saatiin kokea. Herra kohteli kaikkia samalla tavalla puolueettomasti tuona etsikköaikana. Vanhin ja nuorin, ensiksi saapunut ja viimeksi tullut, parhaimmat ja pahimmat, kaikki, jotka olivat yhteisen Isän pöydän ääressä, saivat samalla tavalla tulla osallisiksi Hänen taivaallisista lahjoistaan.

Tämä lupauksen Hengen saaminen oli selvästi rakkauden lahja, erillään teoista ja kaikista persoonallisista ansioista. Se ei ollut mitään, mitä olisi pystytty itse tavoittamaan. Se ei ollut mitään luonteenkasvatuksen tulosta ihmisten puolelta. Se oli Jumalan siunaus, joka tuli ylhäältä. Niitä kokemuksia, joista kerromme, ei voida selittää luonnollisella tavalla, sillä:

1. Nämä ihmeet eivät voineet olla noiden lasten luonnollisen mielen tuotetta, koska he olivat kaikki olleet ilman mitään kasvatusta. Heidän kykynsä olivat kehittymättömät ja heidän mielikuvituksensa oli sellainen, että he eivät voineet itsestään keksiä sellaisia asioita.
2. Nämä hengelliset kokemukset, ilmestykset ja näyt eivät voineet olla alitajunnan tuotetta. Monet näistä lapsista olivat liian nuoria, liian tietämättömiä ja aivan vastikään pelastetut pakanuudesta, jotta olisivat voineet tietää mitään Raamatun opetuksista näissä asioissa.
3. Näitä asioita ei voida selittää myöskään sielutieteen tai sielullisen suggestion kautta. Me emme itse olleet koskaan nähneet sellaisia näkyjä, emme koskaan aikaisemmin olleet mukana sellaisissa kokouksissa, joissa niitä olisi esiintynyt. Emme myöskään olleet lukeneet tai kuulleet sellaisista näyistä, joita näille lapsille annettiin. Nuo kokemukset olivat uusia meille kaikille.
4. Nuo lapset eivät saaneet niitä toisiltansa. Kun Herran voima lankesi keskellemme, niin monet lapset saivat kokea sen samalla kertaa. Ne lapset, jotka olivat eri huoneissa, saivat samalla kertaa näkyjä samoista asioista. Heillä ei ollut mitään mahdollisuutta verrata niitä toisiinsa.

5. Näiden näkyjen täydellinen sopusointu lukemattomissa yksityiskohdissa on käsittämätön luonnolliselle selitykselle. Niinpä tietämättömmimmätkin lapset, joita olisi voitu helposti hämääntyttää ristikuulustelussa, antoivat kaikkiin kysymyksiin niin selviä ja yksinkertaisia vastauksia, joita voivat antaa vain silminnäkiäjät.

6. Näitä kokemuksia ei voida selittää myöskään sielullisen kiihtymyksen, haihattelun tai luonnollisten tunteitten kuohunnan, eli jonkun muun itse vaikutetun aiheen seurauksena. Tämä Pyhän Hengen vuodatus tuli aivan tavallisten lasten osaksi heidän normaalisessa tilassaan.

Addullam-kodissa saadut näyt ja ilmestykset ovat aina esiintyneet yliluonnollisina kokemuksina totisessa seurakunnassa.

Yliluonnolliset näyt ja ilmestykset ovat perustuksena, jolle seurakunta on rakennettu ja jolla se seisoo. Koko Raamattu, Vanha ja Uusi Testamentti, on Jumalan yliluonnollinen ilmoitus. Vanhassa Testamentissa Jumala ilmaisi tahtonsa ihmisille profeettojen kautta välittömässä innoituksessa, jossa profeetan omalla mielellä ei ollut mitään osaa. Herra ilmestyi ihmisille puhuen "äänellisesti" ja "sanoilla". Näin Hän "puhutteli Moosesta kasvoista kasvoihin, niin kuin mies puhuttelee toista" (2.Moos. 33:11).

Jumala ilmaisi Vanhassa Testamentissa itsensä ihmisille unissa, näyissä ja erilaisissa ilmestyksissä. Enkelit toivat sanomia ihmisille ja olivat Jumalan sanansaattajia toteuttaessaan Hänen pelastussuunnitelmaansa maan päällä. Samoin Uusi Testamentti puhuu yliluonnollisista ilmestyksistä. Paavali sanoi evankeliumista, jota hän saamasi, että hän ei ollut saanut sitä ihmisiltä, eikä sitä oltu hänelle opetettu, vaan Jeesus Kristus oli sen hänelle ilmoittanut, (Gal. 1: 12). Se, mitä hän kirjoitti kaikissa kirjeissään, oli ainoastaan osa tästä Jeesuksen Kristuksen yliluonnollisesta ilmoituksesta. Ilman tätä Pyhän Hengen toimintaa ja ilman sellaisia näkyjä ja ilmestyksiä, joita saatiin myös Adullam-kodissa, ei olisi ensinnäkään mitään kristillisyyttä. Tosi seurakunta alkoi siten ja on jatkunut tähän asti, koska juuri yliluonnolliset ilmestykset muodostivat kehdon, jossa se syntyi ja jossa se varttui voimakkaaseen elämään. Kun Herodes tahtoi tappaa Jeesus-lapsen, niin Jumala kielsi unessa tietäjiä palaamasta Herodeksen tykö. Enkeli ilmestyi unessa Joosefille. Makedonialainen mies ilmestyi Paavalille yöllä näyssä. Korintossa Jumala puhui Paavalille yöllä näyssä. Kun Paavali oli rukoilemassa Jerusalemin temppelissä, niin hän joutui hurmoksiin ja näki Jeesuksen, joka puhui hänelle ja ohjasi häntä työhönsä. Pietari joutui myös hurmoksiin ollessaan katolla rukoilemassa. Hän näki näyn ja kuuli Herran puhuvan äänellisesti, sanoilla. Koko ilmestyskirja annettiin Johannekselle yliluonnollisessa ilmestyksessä, hänen ollessaan "hengessä". Se oli Herran ilmestys, joka puhui, Johanneksen kuullessa "suuren äänen". Se on myöskin kertomus enkelien palveluksen kautta hengessä annetuista näyistä.-Paavali temmattiin näyssä taivaaseen, kuten monet Adullam-kodin lapset, ja siellä hän sai nähdä paratiisin. Hänellä oli niin paljon yliluonnollisia ilmestyksiä, että Jumalan täytyi antaa hänelle pistin lihaan pitämään häntä nöyränä.

Enkeleillä oli myös suuri osuus ensimmäisen seurakunnan toiminnassa. Ne suojelivat opetuslapsia ja ohjasivat heitä työssään. Herran enkeli puhui Filippukselle, ohjaten hänet Gassaan johtavalle tielle. Enkeli seisoi eräänä yönä Paavalin tykönä puhuen hänelle sekä rohkaisten ja ohjaten häntä. Enkeli ilmestyi päivällä näyssä Korneliukselle loistavissa vaatteissa, puhui hänelle, ohjaten hänet kutsumaan luokseen Pietarin. Näin Kornelius, hänen omaisensa ja ystävänsä tulivat johdetuiksi pelastukseen ja saivat Pyhän Hengen kasteen. Kun Pietari oli vankilassa, niin enkeli pelasti hänet. Enkeli päästi kahleet Pietarin

käsistä, käski hänen pukeutua ja panna kengät jalkaansa. Sitten hän avasi vankilan oven ja portin, johtaen Pietarin kadulle.

Alkuseurakunnassa tapahtuivat suurimmat yliluonnolliset ilmiöt Pyhän Hengen voimassa, joka tuli tuohon seurakuntaan, juuri niin kuin Herra oli luvannut Hänen tulevan, sen jälkeen kun Kristus itse oli mennyt Isän luo. Alkuseurakunnassa ei luettu rukouksia eikä lausuttu ulkoa. Seurakunta rukoili Jumalaa sydämestä, ja Jumala vastasi välittömästi ja yliluonnollisella tavalla sydänten huutoihin. Kun opetuslapset olivat vaarassa, he tulivat yhteen rukoilemaan Jumalaa. Se ei ollut muodollista rukousta, tai ihmisten kuultavaksi huolellisesti muotoiltu rukousskokous. Se ei ollut myöskään ajattelematonta höpinää. Jokainen rukoili samalla kertaa. Kukin huusi Jumalan puoleen suurella äänellä. Tämä oli erikoinen rukousskokous, suuren, erikoisen hädän tähden. Kun Jumala vastasi, niin kaikki tiesivät sen. Pyhä Henki tärisytti huonetta, jossa he olivat rukoilemassa "ja he tulivat kaikki Pyhällä Hengellä täytetyiksi". Sen jälkeen he puhuivat Jumalan Sanaa rohkeasti, kuolemaa pelkäämättä.

Alkuseurakunnalla oli elävä Jumala. Heillä oli Kristus keskuudessaan Pyhässä Hengessä. Hän vaikutti heissä ja heidän kauttansa Pyhän Hengen yliluonnollisten lahjojen kautta: "Niinpä saa Hengen kautta toinen viisauden sanat, toinen tiedon sanat; toinen uskon -, toinen lahjan tehdä voimallisia tekoja; toinen eri kielillä puhumisen lahjan, toinen taas lahjan selittää kieliä. (1. Kor. 12: 8-10)

Jos elävä Jumala ja enkelit ovat yhä olemassa, jos ihmeitä tekevä Kristus ja Pyhän Hengen vuodatus ovat tosiasioita, ja jos Raamattu on Jumalan yliluonnollinen ilmoitus, silloin sellaiset hurmiotilat, näyt ja ilmestykset, joita Adullam-kodissa koettiin, ovat Jumalan yliluonnollista toimintaa, sellaista, jota voidaan odottaa. Nämä hurmostilat, näyt ja ilmestykset sekä yliluonnolliset voimavaikutukset ovat yliluonnollisesti perustetun ja yliluonnollisesti ohjatun Uuden Testamentin seurakunnan normaalia kokemuksia. Mistään muusta seurakunnasta Raamattu ei kerrokaan meille.

Voimakas Pyhän Hengen vuodatus

Aamun rukousskokous kesti pitempään kuin tavallisesti. Vanhemmat lapset jättivät huoneen yksitellen alkaakseen koulutyönsä luokkahuoneessa. Muutamat pienemmät pojat jäivät polvilleen rukoillen hartaasti. Herra oli lähellä. Me kaikki tunsimme Pyhän Hengen läsnäoloa keskellämme. Muutamat niistä, jotka olivat menneet ulos, palasivat takaisin huoneeseen. Kaikille tuli voimakas synnintunto, - asia, jota olimme kauan rukouksissa pyytäneet. Kyynelten virratessa silmistä ja ylösnostetuin käsin he huusivat Herralta anteeksiantamusta synneistään, jotka näyttivät nyt niin mustilta. Yksi toisensa jälkeen painui maahan Pyhän Hengen voiman alla, kunnes yli kaksikymmentä makasi kasvoillaan lattialla. Kun näin Herran tekevän nyt jotakin aivan erikoista keskuudessamme, pujahdin luokkahuoneeseen ja sanoin siellä oleville pojille, että jos he tuntevat haluavansa tulla mukaan rukoilemaan, he saavat nyt kyllä jättää luokkansa. Lyhyessä ajassa kiinalainen opettaja sai jäädä yksikseen pöytänsä ääreen. Kaikki hänen oppilaansa olivat palanneet rukoussaliin, jossa he kokosydamisesti rukoilivat ja ylistivät Herraa. Kun opettaja käsitti, että hänellä ei ollut nyt mitään tehtävää, hän lähti kotiaan kohden. En ollut kutsunut häntä lasten mukana, sillä vaikka hän olikin ollut kanssamme pitkän aikaa, hän näytti aivan kuolleelta, eli pikemminkin, hän ei ollut vielä herännyt evankeliumin sanoman hengelliseen käsittämiseen. Mentyyään vain lyhyen matkan päähän, opettaja palasi. Kun hän tuli rukoussaliin, kukaan ei huomannut häntä, sillä jokaisella oli oma kohtansa niin tärkeä

Herran edessä. Opettaja meni salin kaukaisimpaan nurkkaan, jossa hän polvistui ensi kertaa elämässään ja koetti rukoilla. Herran voiman ollessa niin ilmeisen, tunsin parhaaksi jättää hänet itsekseen, etten sekaantuisi Jumalan Hengen työhön. Ei kulunut pitkää aikaa ennen kuin huomasin opettajan kädet ylhäällä ja kyyneleitä kasvoillaan hartaasti anovan Herralta syntejään anteeksi, joita oli niin kovin, kovin paljon, kuten kuulin hänen sanovan.

Koska hän oli ylpeä, niin tämänkaltainen nöyryminen oppilaittensa läsnä ollessa merkitsi todellista Pyhän Hengen vaikuttamaa synnintuntoa.

Kokous jatkui tunnin toisensa jälkeen, eikä lapsilla näyttänyt olevan mitään halua lähteä pois. Minulla ei ollut mitään sanottavaa tai tehtävää. Herra näytti hallitsevan täydellisesti tilanteen, ja minä koetin vain pysyä poissa Hänen tieltään. Kun lapset näyissä näkivät helvetin kauheuden, kadotettujen sielujen tuskan, ja pahan hengen sekä hänen enkeleittensä kuvaamattoman helvetillisen voiman, heidän tuskainen itkunsa oli sellaista, jota en koskaan ollut kuullut, tai kuvitellut. Tämä kaikki oli heille todellista. Moni heistä näki itsensä sidotuksi ja aivan helvetin partaalle vedetyksi, eikä tämä ollut heille mitään satua, vaan pelottavaa todellisuutta. Tuomio synneistä ja pahan hengen valta oli heidän yllään hirvittävästä todellisuutena. Mutta vapaus tästä pahasta vallasta Herran Jeesuksen armon kautta oli aivan yhtä todellinen. Kun he kokivat tämän pahan kynsistä vapauttavan voiman, heidän pelastuksensa oli yhtä todellinen kuin oli ollut heidän tuomittuina oleminensakin. Heidän ilonsa, naurunsa ja sielunrauhansa, tietäessään, mistä he olivat pelastetut, oli heille sellainen kokemus, että en usko heidän sitä koskaan voivan unohtaa.

Koska he kaikki olivat varhaisesta aamusta asti olleet aivan Herran läheisyydessä, niin myöhäisen iltapäiväaterian ollessa valmis, luulin että kokous päättyisi siltä päivältä. Mutta niin ei tapahtunut. Muutamat jättivät rukoussalin vähäksi aikaa, mutta pian kaikki palasivat takaisin sanoen tahtovansa odottaa Herraa koko yön. Tämä oli meille jotakin aivan uutta, sillä aikaisemmin tunnin kestänyt kokous oli jo muutamille liian pitkä. Me olimme kauan halunneet heidän rukoilevan enemmän, miksi nyt olisimme kieltäneet, kun he itse sitä halusivat. Yksikään lapsista ei mennyt nukkumaan ennen kuin myöhään sinä iltana. Ja vasta kello kuudelta seuraavana aamuna vaikenivat viimeiset äänet rukous- ja kiitoskokouksessa, jota oli kestänyt yli kaksikymmentä tuntia melkein ilman taukoa.

Jatkuvia myöhäissateen viikkoja.

Kahden päivän kuluttua tämän voimakkaan myöhäissateen jälkeen ei näkynyt enää niitä Jumalan voiman ilmauksia, joita olimme kokeneet. Menimme sen tähden takaisin säännölliseen työhön ajatellen käyttää enemmän aikaa illalla viipyäksemme Herran edessä. Pojat menivät koulutyöhönsä, ja minä menin ulos tapaamaan muutamia henkilöitä puhuakseni heidän kanssaan pelastuksesta.

Meidän aamurukoussokouksemme alkoi kello puoli kahdeksalta. Niin kuin tavallisesti rukoilimme nytkin kaikki samaan aikaan ja kukin sai poistua milloin halusi. Kun palasin kello kahdentoista aikaan, kuulin jonkun rukoilevan rukoussalissa. Kun menin katsomaan, kuka siellä oli, näin siellä meidän hiljaisimman ja arimman poikamme, kahdeksan vuotiaan Uang Chia Suenin. Hän oli piiloutunut harmonin taakse rukoillen suureen ääneen ja itkien, tunnustaessaan Herralle syntejään. Hän oli ollut siellä rukoilemassa aamukokouksesta asti, käymättä välillä aamiaisella.

Tullessani rukoussalista, pojat tulivat ulos kouluhuoneesta. Toisten piti sen jälkeen mennä iltapäiväksi puutarhaan, toisten taas muihin käytännöllisiin toimiin, mutta muutamat

halusivat jäädä rukoilemaan. Kun he saivat kuulla että ne, jotka haluavat, saavat jäädä rukoilemaan, ainoastaan muutamat menivät työhön, ja kaikki toiset menivät rukoussaliin ja alkoivat rukoilla. Nyt tuli melkein heti toinen voimakas Pyhän Hengen vuodatus. Se oli niin jatkuvaa, että kului toista viikkoa, ennen kuin yritimme tehdä säännöllistä työtä. Teimme ainoastaan sen, mikä oli tarpeellista. Jokainen käytti jäljellä olevan ajan Jumalan suurten siunausten vastaanottamiseen.

Ensimmäisinä päivinä ei kukaan pannut paljoakaan huomiota syömiseen tai nukkumiseen. Milloin tahansa nuoret alkoivat rukoilla, Jumalan voima lankesi painaen monet kasvoilleen lattialle. Oli mahdotonta aterioida säännöllisinä aikoina sekaantumatta Pyhän Hengen työhön. Kun Jumalan voima kohosi muutamista, he menivät tavallisesti hetkeksi ulos lepäämään ja vähän syömään. Sitten he palasivat rukoussaliin ja olivat pian uudelleen Pyhän Hengen voiman alla. Nämä Pyhän Hengen voimavaikutukset olivat niin jatkuvia, että melkein koko päivän aina myöhään iltaan saakka, joku oli Hengen voiman alla. Kun tilanne rauhoittui yhdeksän tai kymmenen ajoissa iltaisin, niin ehdotimme, että kaikki menisivät vuoteisiin lepäämään seuraavaan aamuun asti. Tavallisesti useat halusivat rukoilla ja odottaa Herraa myöhempään.

Kun nämä jatkoivat rukoustaan, niin melkein kaikki, jotka olivat menneet vuoteisiinsa, nousivat taas ylös ja palasivat rukoilemaan. Niinä öinä ei paljoa nukuttu. Muutamat pojat eivät ensinkään jättäneet rukoussalia koko yönä. He eivät halunneet nukkua. Kun he tulivat unisiksi, he lepäsivät vähän aikaa lattialla, nousten sitten ylös etsimään Herraa uudelleen. Pian he olivat uudelleen vajonneet Jumalan yhteyteen.

Yksi asia on varma. Tämä oli Pyhän Hengen vuodatus, jossa meillä lähetysaarnajilla ei ollut muuta osaa, kuin pysyä sivussa ja varoa sekaantumasta Herran ihmeelliseen työhön. Meidän osuutemme oli avata omat sydämemme, että mekin olisimme päässeet syvemmälle taivaallisiin siunauksiin, jotka laskeutuivat yllemme voimakkaina kuuroina.

Meidän läsnäolomme kokouksissa tai poissaolomme sieltä ei vaikuttanut sanottavasti. Eräänä aamuna me myöhästyimme aamurukouksesta. Ilman mitään kutsua rukouskokoukseen, lapset olivat yksi toisensa jälkeen menneet rukoussaliin ja alkaneet rukoilla ja ylistää Herraa. Kun me vihdoin, monien keskeytyksien jälkeen tulimme rukoussaliin, näimme siellä useiden nuorempien lasten makaavan lattialla Pyhän Hengen voiman alla ja laulavan muilla kielillä, sen mukaan kuin Henki vaikutti.

Hengen ilmaisujen alusta asti näyt ja ilmestykset nostivat kaiken ylikuonnolliselle tasolle, paljon korkeammalle meidän omaa rajoitettua tietoaamme tai kokemustamme näistä asioista. Vaimoni kanssa tunnustimme toisillemme asioiden menneen jo niin pitkälle, että ainoa turvapaikkamme oli uskoa, että Jumala on suurempi kuin paha henki. Me pakenimme Jumalan lupauksen turviin, jonka jo aikaisemmin olimme kokeneet luotettavaksi, että ne jotka pyytävät Isältä leipää eivät saa kiveä, ja ne, jotka pyytävät kalaa, eivät saa käärmettä, ja ne, jotka pyytävät munaa, eivät saa skorpionia. Ne, jotka puhtaista vaikutteista, kuten nämä lapset, etsivät Pyhää Henkeä, eivät voi saada pahoja lahjoja tai pahoja henkiä, vaan juuri Pyhän Hengen, jota he pyysivätkin. (Luuk. 11:13).

Jumala osoitti tämän lupauksensa todeksi kaikkina seuraavina viikkoina. Koska Hän oli pitänyt lupauksensa meille jo aikaisemmin, emme hätääntyneet nähdessämme ja kuullessamme niitä Jumalan ihmeitä, joita keskuudessamme tapahtui.

Jokainen päivä oli erilainen, yksi ihme seurasi toista, kun ihmeitä tekevä Jumala kuljetti Adullamin lapsukaisia askel askeleelta kirkkaudesta kirkkauteen Pyhän Hengen koulussa.

Pyhän Hengen yliluonnollisia ilmenemismuotoja

Monet Pyhän Hengen ihmeellisistä ilmenemismuodoista annettiin niille, joilla oli hyvin vähän tietoa siitä, mitä Raamattu opettaa näistä asioista. Tämä vahvisti näiden näkyjen yliluonnollisen luonteen ja myöskin niiden Pyhän Hengen vuodatusten todellisuuden, joista Uusi Testamentti kertoo. Muutamat lapset, jotka eivät olleet koskaan kuulleet meidän puhuvan nykypäivien Pyhän Hengen vuodatuksista "myöhäissateena", saivat todella kokea sen sellaisena Adullamin kohdalla.

Myöhäissade

Muutamista lapsista tuntui aivan kuin vettä olisi tippunut heidän päälleen, ollessamme yhdessä suljetuin silmin rukoilemassa ja kiittämässä Herraa. He olivat niin innokkaita etsiessään Herraa, etteivät tahtoneet estää siunausta avaamalla silmiään katsellakseen ympärilleen. Samalla kertaa he sydämissään ihmettelivät, miten vettä saattoi sataa heidän ylleen, vaikka he olivat katon alla! Mutta tuo pisarointi virkisti heidän sydämiään. Kun tippuminen näytti kasvavan, ja pisarointi muuttui sadekuuroksi, se tuntui niin ihanalta että unohdettiin ihmetellä sitä, kuinka alakerran huoneessa saattoi sataa! Pisarointi muuttui sadekuuroksi, sadekuuro muuttui rankkasateeksi, joka kasvoi tulvaksi ja täytti huoneen nousten yhä korkeammalle, kunnes onnellinen etsijä uppoutui ihmeelliseen, elämää antavaan taivaalliseen virtaan. Useat lapset kokivat eri kerroilla rankkasateen tunteen. Kun ensimmäisestä siunauksien sateesta oli kulunut jo kuusi kuukautta ja välillä oli ollut "kuiva-aika", taivaan tulvaportit avautuivat uudelleen ja me saimme uuden Pyhän Hengen vuodatuksen. Kaksi pienimmistä lapsista koki uudelleen "myöhäissateen", joka putosi heidän päälleen läpitunkevana ja peitti heidän koko olemuksensa.

Adullam-kodissa alettiin nyt Raamatun tutkimisen ja Pyhän Hengen ilmoituksen kautta ymmärtää tämän "sateen" merkitys. Ymmärrettiin että tämä on sitä, mistä on puhuttu profeetta Joelin kautta: "Hän antaa syyssateen vanhurskauden mukaan, vuodattaa teille sateen, syyssateen ja kevätsateen niin kuin entisaikaan" (Joel 2:23). "Syyssade" tuli ensin seurakunnalle, siemenseurakunnalle, joka kylvettiin maan päälle helluntaina ja sitä seuraavina kahtena tai kolmena vuosisatana. Sen jälkeen tuli suuri "luopumus" (2. Tess. 2: 1-3), talven pitkä, pimeä aikakausi, Jolloin maahan kylvetty siemen - seurakunta näytti kuolleelta. Sitten tuli "myöhäissateen" pisarat kevätsateena Lutherin, Wesley'n, Fox'in, Finneyn, Moodyn ja muitten Jumalan palvelijoiden kautta. Pelastus uskon kautta, uuden syntymisen kokemus, pyhä elämä - ensin korsi, sitten tähtkää alkoi tulla esiin. Nyt pisarointi on muuttumassa sadekuuroksi. Sairaitten parantaminen uskon kautta Jeesukseen on alkanut uudelleen. Herra ajaa uudelleen ulos pahoja henkiä, parantaa sairaita, herättää kuolleita ja niiden keskellä, jotka uskovat Häneen, Hän ilmaisee olevansa kaikkivaltias Jumala. Toivo tulevan Kuninkaan saapumisesta on elpynyt. Herra kastaa taas uskovia Pyhällä Hengellä, niin kuin alussa syyssateen aikana, niin että he puhuvat uusilla kielillä ja profetoivat sen mukaan kuin Pyhä Henki antaa heille puhuttavaa (Apt. 2:4).

Elonaika on lähellä. "Syyssade", "siemensade" tuli kohtuullisesti (Joelin, engl. käännös), "myöhäissade", "elonkorjuusade" tulee yltäkyläisenä kypsyttyäkseen jyvän, saattaakseen seurakunnan täydelliseksi. On tuleva tulvasateet, Pyhän Hengen myöhäissade. Maailman suurin herätys, jollaista ei ole vielä milloinkaan nähty, on lähellä. Sutuimmat ihmeet ja seurakunta, jossa mitä ihmeellisimmät voimatyöt tapahtuvat, on lähellä. Pilvet peittävät jo taivaan, myöhäissateen valtava humina on lähellä. Herra on lupauksensa mukaan pian

vuodattava Henkensä "kaiken lihan päälle". Seurakunta, joka kylvettiin syysateen aikana pudoten maahan ja kuollen, on tuleva esiin! Pian on oleva täysi jyvä tähkässä. Suuremmassa määrässä kuin ensimmäisen helluntain myöhäissateen aikana "teidän poikanne ja tyttärenne ennustavat, vanhuksenne unia uneksuvat, nuorukaisenne näkyjä näkevät. Ja myös palvelijain ja palvelijattarien päälle Minä niinä päivinä vuodatan Henkeni (Joel 2:28, 29, Apt. 2:17-21).

Tämän lopullisen ja suurimman Pyhän Hengen vuodatuksen tähden seurakunta kypsyy hedelmää kantamaan ja saa korvauksen niistä vuosista, jotka heinäsiirikka, syöjäsiirikka, ja kalvajasirikka olivat syöneet (Joel 2:25). Kaikki Pyhän Hengen hedelmät ja lahjat palautetaan verellä pestyjen uskovien totiselle seurakunnalle. Suuret joukot kääntyvät tämän seurakunnan yliluonnollisen elämän ja palvelustoiminnan kautta.

"Puimatantereet tulevat jyviä täyteen ja kuurna-altaat pursuavat öljyä ja viiniä" (Joel 2:24). Suuret joukot, "joita ei kukaan voi lukea, korjataan silloin talteen kaikista kansanheimoista ja sukukunnista ja kielistä" (Ilm. 7:9).

Jos luette Apt. 2-luvun, niin huomaatte, että tämä Pyhän Hengen vuodatus "kaiken lihan päälle" on juuri tätä aikaa varten. Adullamin asukkaat ovat joka tapauksessa varmat tästä asiasta. Herra on monet kerrat seisonut heidän keskellensä ja antanut heille samat lupaukset, kuin ensimmäisille uskoville. Hän on antanut heille saman tehtävän viedä evankeliumia samassa voimassa, jossa Hän lähetti ensimmäiset opetuslapsensa "syysateen" aikana. Me tiedämme että tämä myöhäissade", joka lankei Adullamin ylle, on syysateen kaltainen. Mutta samalla se viimeinen sade, joka kypsyttaa vehnän ja ohdakkeet elon aikaa ja erotusta varten. Ja se tuo elon Herran takaisin kokoamaan vehnät aittaansa, mutta valhevehnä poltetaan tulella. Eri henkilöt ovat eri tilaisuuksissa Adullamissa nähneet Pyhän Hengen

tulisina kielinä

kunkin huoneessa olevan pään päällä (Apt. 2:3,4). Muutamissa tapauksissa useammat kuin yksi ovat nähneet tämän näyn samalla kertaa. Tietenkin ne, jotka tuntevat Raamatun, tietävät, että jumalallisia asioita ei ole kaikille näytetty samalla tavalla. Kun Pyhä Henki on vuodatettu kokouksissa, useat ovat tunteneet

Pyhän Hengen tuulena

puhaltavan heidän päällensä täyttäen heidän sielunsa rauhalla ja voimalla (Apt. 2:1,2). Toisinaan tämä taivaan tuuli on tuntunut sellaisena voimana, että meillä ei ole mitään vaikeutta uskoa kertomusta ensimmäisistä opetuslapsista, kuinka heidän kokoontuessaan "he yksimielisesti korottivat äänensä Jumalan puoleen... vapisi se paikka, jossa he olivat koolla ja he tulivat kaikki Pyhällä Hengellä täytetyiksi" (Apt. 4:24,31).

Pyhä Henki seitsemänä lamppuna.

Monet vanhemmat ja nuoremmat lapset ovat nähneet Pyhän Hengen seitsemänä lamppuna. Erikoisina Pyhän Hengen vuodatuksen aikoina nämä seitsemän palavaa lamppua nähtiin laskeutuvan taivaasta huoneeseen, meidän keskellemme. Toisilla kerroilla lapset näkivät taivaallisissa näyissä Kristuksen valtaistuimen taivaassa, ja valtaistuimen edessä paloi seitsemän tulisoihtua, jotka ovat ne seitsemän Jumalan Henkeä" (Ilm. 4:5). Me kaikki tiesimme, että ne seitsemän lamppua merkitsivät Pyhää Henkeä keskuudessamme.

Pyhän Hengen vuodatuksen ensi päivinä eräs pieni poika puhui selkeän profetian, kun hän näytti olevan hengessä taivaassa, Jeesuksen jalkojen juuressa. Herra puhui hänen kauttansa ensimmäisessä persoonassa selvittäen monia asioita, joita lapset eivät käsittäneet ja puhuen heille, miten tulee odottaa ja etsiä Henkeä. Herra sanoi silloin: "Kun Henki on keskellänne, niin älkää avatko silmiänne, sillä se on esteeksi. Pyhä Henki tulee antamaan teille voimaa saarnata evankeliumia, ajaa ulos pahoja henkiä ja parantaa sairaita. Pyhä Henki on seitsemässä värissä, punaisena, sinisenä ja muissa väreissä." Eräs vanhemmista pojista sanoi silloin, että kun Pyhä Henki oli tullut hänen päälleen, hän oli nähnyt suuren punaisen valon ja muita valoja. Tietysti tiedän, että valo on kokoonpantu seitsemästä väristä, mutta en ollut aikaisemmin ajatellut seitsemää lamppua Jumalan istuimen edessä ja Pyhää Henkeä seitsemän värisenä. Kaikki valo tulee Jumalalta, ja Jumala on valkeus. Adullamin asukkaat ovat myös nähneet:

Pyhän Hengen kirkkaamana, kuin aurinko.

Pyhän Hengen ilmaantuminen kirkkaana valona oli hyvin tavallinen näky. Kun muutamat lapset avattuaan silmänsä olivat katsoneet, oliko heidän näkemänsä valo ehkä sähkövaloa, he olivat tuskin erottaneet huoneen valoja äärettömän kirkkaan taivaallisen valon tähden, joka näytti täyttävän koko paikan. Nämä lapset tiesivät, mitä Paavali tarkoitti, kun hän kertoi, kuinka Damaskon tiellä taivaallinen valo, joka loisti hänen ympärillään, oli "auringon valoa kirkkaampi" (Apt. 26:13).

Nähtyään nämä taivaalliset näyt ja tuon kirkkaan valon, joka oli suurempi ja kirkkaampi kuin mikään, mitä he olivat nähneet maan päällä, Adullamin asukkaat tiesivät, miksi taivaassa "ei ole yötä, eivätkä he tarvitse kynttilää, eivätkä auringon valoa, sillä Herra Jumala valaisee heitä". Näiden ilmoitusten ja ilmestysten jälkeen tämän pimeän maailman ja pimeän maan entiset kerjäläislapset tiesivät ilman mitään epäilystä, että Uudessa Jerusalemissa "kaupunki ei tarvitse valokseen aurinkoa eikä kuuta, sillä Jumalan kirkkaus valaisee sen. Ja sen lamppu on Karitsa (Ilm. 21:23).

Pyhän Hengen vuodatuksen raamatulliset seuraukset

Todisteet siitä, että tämä Pyhän Hengen vuodatus oli Jumalasta, nähdään niissä seurauksissa, joita Pyhän Hengen vuodatuksella oli. Mainitsemme muutamia näistä seurauksista.

Selvä varmuus pelastuksesta.

Itse kunkin synty ja kadotettu tila tuli näkyviin Pyhän Hengen toiminnan kautta niin todellisena, että tilanne oli aivan toivoton, ellei Herra itse ansaitsemattomassa arnessaan olisi vastannut rukouksiin kadotetun puolesta ja pelastanut hänet. Pyhä Henki teki silloin ihmeellisen pelastuksen ja Jumalan armon yhtä todelliseksi, kuin sitä ennen oli ollut asianomaisen kadotettu tilakin. Yksi toisensa jälkeen tuli pian selvään "minä tiedän" -pelastuskokemukseen. Tämä vaikutti sellaisen muutoksen Adullamin perheen elämässä ja todistuksessa, että ei ollut epäilystäkään siitä, että monet heistä olivat nyt uudestisyntyneet.

Uudestisyntyminen.

Kodin koko ilmapiiri muuttui. Sanomaton, ja ihana ilo tuli keskuuteemme, kunnes se oli aivan ylitsevuotava. Kun pojat olivat työssä raivaamassa maata puutarhaksi, he ylistivät Jumalaa niin paljon, että muutamat naapuriston pojat pilkkasivat heitä sanoen "Ylistys Herralle" joka kerta, kun tapasivat meidän poikiamme. Kun yksi pojista meni kauppaan ostamaan nauvoja, niin hän sanoi huomaamattaan: "Halleluja, minä haluan vähän nauvoja!" Alkuasukasheimoon kuuluvalla pojalla oli ihmeellinen kokemus jo alussa. Kun hän eräänä päivänä meni työhönsä, hän kulki Pyhän Hengen ilolla täytettynä tanssien katua pitkin, ylistäen Herraa, siihen tapaan kuin Billy Bray oli tehnyt. Synneistä puhdistettuina, ja Pyhän Hengen uudesti synnyttäminä, sekä etsiessään yhä enemmän ja enemmän Herraa, nämä lapset johdettiin yhä syvempään Jumalan yhteyteen, kunnes yli kaksikymmentä Adullamin asukkaista

puhuivat muilla kielillä

niin kuin tapahtui Helluntaina ja niin kuin tapahtui silloin, kun Pyhä Henki vuodatettiin Korneliuksen kodissa, ja niin kuin opetuslapset tekivät saadessaan Pyhän Hengen täyteen Efesossa, niin kuin Paavali teki, ja niin kuin epäilemättä samarialaiset kristityt tekivät, kun he saivat Pyhän Hengen salaperäisine voimanvaikutuksineen, jotka olivat niin ihmeelliset, että Simon- noita olisi halunnut ostaa sen voiman itselleen.

Vaikka useimmat Adullamin asukkaista eivät olleet koskaan aikaisemmin nähneet mitään Pyhän Hengen ilmauksia, niin he eivät ainoastaan tulleet sydämissään täytetyiksi "sanomattomalla ja kirkastuneella ilolla", vaan he saivat myös varmuuden saamastaan Pyhän Hengen kasteesta. He tiesivät saaneen sen samalla tavalla kuin Uuden Testamentin pyhät saivat sen alussa, ja kuten olemme nähneet näissä viidessä eri Raamatun kohdassa, jotka kertovat, mitenkä apostolit ja ensimmäiset opetuslapset saivat vastaanottaa Pyhän Hengen, ja mitä he tekivät, kun heidät kokonaan upotettiin ja kastettiin Pyhässä Hengessä (Apt. 2: 4, 10: 44-46, 19: 1, 6, 7.8: 14, 17-19, 9: 17, 1 Kor. 14:18. Mark. 16: 17). Tämä sama Herra pelasti nämä kiinalaiset pojat ja tytöt, ja kastoi heidät samalla Pyhällä Hengellä kuin ensimmäiset opetuslapset, sillä samoin kuin nämäkin, he eivät ainoastaan puhuneet vierailta kielillä, mutta he myös

profetoivat sen mukaan kuin Henki antoi heille puhuttavaa.

Kukaan läsnä olevista ei silloin lainkaan epäillyt, että Herra itse puhui meille välittömän innoituksen kautta Hengen vuodatuksen ensi päivinä, kun Hän puhui erään pienimmän ja nöyrimmän lapsen kautta. Hänen äänessään oli ihmeellinen sointu ja sanojen läpitukeva voima ja sydämiin käyvä teho oli sellainen, ettei sitä voi kuvailla. Me emme olleet elämämme päivinä milloinkaan kuulleet missään saarnassa sellaista Jumalan sydämiin tarttuvaa ääntä. Me kaikki tiesimme että se, mitä kuulumme, tuli suoraan Jumalalta. Myöhemmin monet Adullamin asukkaat profetoivat, niin että ihmettelimme niitä ihmeitä, joita tapahtui, kun Herra puhui Jumalan ihmeellisiä asioita, ilmaisten suunnitelmiansa näiden mitättömien ja oppimattomien kautta. Entisistä kerjäläispojista Hän teki elävän Jumalan äänitorvia ja puhui heidän kauttansa suoranaisessa innoituksessa. Näin Hän rakensi ja vahvisti heikkoja, verellä pestyjä uskovia, jotka vasta hiljakkoin olivat pelastuneet mitä suurimmasta ruumiillisesta ja hengellisestä kurjuudesta. Toinen huomattava seuraus Pyhän Hengen työstä oli se, että Hän, Lohduttaja, otti Kristuksen omasta ja ilmaisi sen opetuslapsille ja julisti heille tulevaisia (Joh. 16: 13-14).

Oli todellakin ihmeellistä, miten näille yksinkertaisille uskoville, jotka olivat kuulleet puhuttavan Raamatusta vasta muutamia kuukausia, Henki kirkasti Kristusta ja Hänen pelastustansa, sekä ilmaisi heille tulevia asioita.

näyissä, jotka koskivat näkymätöntä maailmaa.

Monet näistä näyistä annettiin useille samalla kertaa. Monessa tapauksessa lapset tulivat kysymään, kertooko Raamattu mitään määrätystä asioista, joita he olivat nähneet näyissä (Apt. 2:17). Nämä näyt, joita jopa muutamat pienimmätkin, kuusivuotiaat lapset näkivät, samoin kuin vanhemmatkin pojat, he näkivät ollessaan Pyhän Hengen voiman alla, eivät siis unessa, vaan valveilla ollessaan.

Seuraavassa muutamia näistä näyistä: Kristus paaluun sidottuna ja ruoskittuna; Kristus ristillä verta vuotavana pilkkaajien seistessä ympärillä; Kristuksen ruumiin ottaminen alas ristiltä ja Hänen hautaamisensa, sekä hauta suljettuna; Enkelin tulo haudalle ja Kristuksen ylösnouseminen; Hänen ilmestymisensä vaimoille, opetuslapsille järven rannalla ja niille, jotka olivat yläsalissa; Kristuksen taivaaseenastuminen ja kaksi enkeliä; Taivas; Erikoisia näkyjä taivaallisesta Uudesta Jerusalemissa; Enkeleitä; Pelastettuja; Helvetti; Kadotettujen tila helvetissä; Pahoja henkiä; Perkele; Suuri vaivan aika ja asioita, jotka kohtaavat pyhiä, sekä pedon alamaisia tuona aikana; Harmageddonin taistelu; saatanan sitominen ja lukitseminen syvyyteen; Antikristuksen sitominen; Pahahenki heitetään ulos taivaasta; Jumalan valmistama suuri ateria, jossa linnut syövät maan kuningasten ja päällikköjen lihaa; Kristuksen tulo enkeliensä kanssa; auringon ja kuun muuttuminen; Taivaan ja maan järkkyminen, sekä tuhoutuminen Kristuksen tullessa; Vanhurskasten ylösnousemus; Karitsan hääateria paratiisissa; Yksityiskohtaisia näkyjä taivaan asunnoista, sekä toisia taivaallisia näkyjä. Tämä Pyhän Hengen työ näkyjen kautta synnytti niin suuren mielenkiinnon

Raamatun tutkimiseen,

että jopa pienimmätkin lapset halusivat tietää, eivätkö he voisi lopettaa "maallisten kirjojen" lukemista ja lukea yksinomaan Raamattua! Koska näkymätön maailma tuli niin todelliseksi, niin ei ollut ihme, että elämä muuttui.

Rukous ja kiitos.

Useimmat Adullamin asukkaat tulivat Pyhän Hengen täyttämiksi ja voitelemiksi paljon suuremmassa määrässä kuin milloinkaan aikaisemmin. Näin Adullam nostettiin usein taivaallisiin Kristuksessa, iloiseen Kuninkaan ylistykseen ja palvontaan. Vaikkakin toisinaan joku saattoi ihmetellen kysyä, tulisivatko nämä taivaalliset asukkaat vielä uudelleen "maan päälle", ei kuitenkaan ollut mitään syytä pelkoon. Kuka tahansa olisi voinut nähdä tämän oltuansa mukana rukouskokouksessa, jossa poika pojan jälkeen taisteli todellisessa esirukouksessa eksyneitten puolesta, rukoillen Jumalaa käyttämään meitä Hänen tosisotilainaan tässä vanhurskauden taistelussa. Nuo kokemukset joista olemme jo kertoneet, vaikuttivat sen, että rukous ei ollut mitään muodollisuutta. Kaikki tiesivät nyt, että meidän vihollisemme ovat pahuuden henkivallat taivaan avaruuksissa.

Saarna Pyhän Hengen voimassa.

Pari kolme viikkoa myöhemmin melkein kaikki lapset halusivat saarnata, jopa nuorimmatkin. Silloin esiintyi todellista saamaa Pyhän Hengen voiman osoituksena. Heitä tuskin olisi tuntenut meidän pojiksemme, kun he saarnasivat Pyhän Hengen voimassa, ei

arkoina ja anteeksi pyydellen niin kuin ennen, vaan niin kuin siihen valtuutettuina. Helvetti ja taivas, pahahenki ja hänen valtansa, Kristus, Hänen verensä ja pelastuksensa, eivät olleet mitään satuja näille pojille. He tiesivät että Herra oli käskenyt heidän saarnata, ja heillä oli sanoma: "Tehkää parannus, sillä taivaan valtakunta on lähestynyt!" Kun me kuuntelimme muutamia näitä todistuksia, joita esitettiin suurella varmuudella ja joissa ihmisiä kehoitettiin pakenemaan tulevaista vihaa ja osoitettiin ihmeellistä pelastusta Kristuksen rakkaudessa, niin sydämemme iloitsi suuresti.

Kun Uuden Vuoden juhlena kadut olivat täynnä loma-ajan viettäjiä, silloin me, Adullamin väki, levitimme tuhansittain lentolehtisiä ja muodostimme kiertueen saarnataksemme evankeliumia kadulla. Eräs suuremmista pojista oli valmistanut Uuden vuoden aiheeseen saarnan. Mutta kun saarna alkoi, Jumalan voima lankesi niin, että tämä poika alkoikin puhua kielillä, samalla kun toinen selitti sanoman. Pieni poika toisensa jälkeen toimi "tulkkina". Kun Herra oli käyttänyt tarpeeksi yhtä tulkkia, tunsu toinen Hengen voitelun astua hänen tilalleen. Tätä jatkui tunnin tai pari, ja kansa tungeksi heidän ympärillään. Läsna oli muutamia sellaisiakin, jotka hyvin harvoin tulivat kuuntelemaan evankeliumia, mutta nyt he kuuntelivat mitä tarkkaavaisemmin, kun nämä pojat puhuivat sellaisella vakavuudella, joka varmasti näytti oudolta ja ihmeelliseltä. Kun palasimme kotiin kokouksesta, jota Pyhä Henki oli johtanut erinomaisessa järjestyksessä ja kauneudessa, emme voineet muuta kuin ihmetellä näitä Jumalan tekoja. Meistä tuntui kuin olisimme nähneet jotakin siitä, mitä saarnaaminen oli seurakunnassa alkuaikoina, ja mitä Herra selvästi näytti haluavan sen olevan lopussa.

Ei niin ajatellen, että saarnaaminen kielillä puhuen ja selittäen olisi alussa ollut tai että sen pitäisi myöhemminkään olla säännöllisen saarnatavan, mutta kuten 1. Kor. 14-luku selvästi osoittaa, sellaisen saarnan pitäisi aina olla ainakin osittain mukana evankeliumin työssä.

Tällaisessa saarnaamisessa esittäjä on itse kokonaan passiivinen, ja hän ei tiedä, mitä Henki tahtoo puhua hänen suunsa kautta, ennen kuin hän on sen lausunut. Tämä on puhdasta profeetallista saarnaamista. Pietari oli eri tilaisuuksissa "täytetty Pyhällä Hengellä ja saamasi sen mukaan kuin Henki antoi hänelle puhuttavaa".

Meillä oli useita muitakin tilaisuuksia eri kylissä, joissa saarnattiin kielillä puhuen ja selittäen. Herra puhui myös useissa eri tilaisuuksissa meidän pienessä katukappelissamme. Nämä nuoret saarnaajat pitivät parina kolmena iltana Hengen voitelun alaisina niin innoittavia puheita, ettemme olleet koskaan aikaisemmin kuulleet sellaista kiinalaisilta evankelistoilta. Näytti siltä kuin nuo saamat olisivat voineet vetää todelliseen parannukseen kenet tahansa. Eräänä iltana Jumala osoitti rakkautensa vieläkin suuremmassa voimassa, kun eräs nuori poika saamasi voimakkaasti. Ja alkoi:

Vanhan Testamentin profeettojen tavalla profetoida

välittömässä Pyhän Hengen innoituksessa. Saarnan muoto muuttui äkkiä. Kiinalaiset lauseet tulivat rytmillisiksi ja täydellisiksi. Puhe muuttui ensimmäiseen persoonaan: "Minä olen Herra Jumala, kaikkivaltias, ainoa tosi Jumala, joka olen luonut kaikki ja puhun nyt tämän pojan kautta. Minua vastaan te olette tehneet syntiä." En voi kuvailla saaman läpitunkevia sanoja ja miltä meistä tuntui, kun meidät johdettiin aivan Jumalan läheisyyteen. Pienen kappelimme istuimet täyttyivät nopeasti ja ovella oli suuri tungos. Kaikki kuuntelivat pelokkaina ja ihmetyksessä. Jos esiintyi häiritsevää liikettä, niin Herra käski järjestykseen puhuen tämän pojan kautta: "Älkää erehtykö tässä asiassa! Kuulkaa tarkasti ja ymmärtäkää! Minulla, Herralla Jumalalla, on kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Minulle jokaisen ihmisen ja jokaisen pahan hengenkin täytyy tehdä tili. Minä tiedän

kaiken, mikä koskee teitä. Minä tiedän kaikki syntinne. Minä tiedän, montako hiusta on teidän päässä. Teitä on täällä tänä iltana viisikymmentäkuusi, jotka elätte synneissänne. Kääntykää tänä iltana, ja minä annan teille anteeksi." Me olimme todella puolisen tuntia profeetan edessä, jonka kautta Herra nuhteli ihmisiä epäjumalien palvelemisesta, jumalattomuudesta ja kaikista paheista, kunnes he joutuivat synnin hätään. Sen jälkeen aivan kuin Vanhan Testamentin profeettojen aikana Jumala puhui siitä kirkkaudesta, minkä Hän on valmistanut kansalleen. Rakastavan isän tavalla Hän pyysi heitä kääntymään sinä iltana. Hän puhui kansojen tulevasta ahdingosta ja tämän jumalattoman sukukunnan hävityksestä Jumalan vihan päivänä. Kaikkia näitä asioita toistettiin useaan kertaan samalla kun kehoitettiin tarkkaamaan Jumalan jokaista sanaa. Sillä Jumala ilmoitti pitävänsä jokaista läsnä olevaa kuulijaa vastuunalaisena omasta sielustaan, tämän illan jälkeen. Poika istuutui, kun profetia oli lopussa. Kukaan ei liikahdannut eikä kuulunut kuiskaustakaan. Minusta tuntui, että jokainen tiesi, että Jumala oli puhunut. Melkein kaikki läsnä olevat olivat tulleet sisään pojan silmien ollessa suljetut. Kun Herra sanoi, että viisikymmentäkuusi läsnä olevista on pahanhengen ja syntiensiteissä, niin eräs pojista laski tarkkaan kaikki ne, jotka eivät olleet meidän omia kristittyjä poikiamme. Heitä oli juuri viisikymmentäkuusi (Apt. 2:17, 13:1-2 Piet. 1:20-21).

Kaksi paha henkeä ajettiin ulos.

Herra oli puhunut pojille profetian ja suoranaisen ilmestyksen kautta: "Pahojen henkien täytyy totella minua." He näkivät Herran pitävän sanansa. Me voimme yksityiskohtaisesti todistaa kaikkia mahdollisia selityksiä vastaan, että eräästä pahan hengen vallassa olevasta miehestä ajettiin ulos todellisia eläviä pahoja henkiä. Me olimme tunteneet miehen jo useita vuosia, ja nyt hän oli ollut kanssamme kuusi kuukautta. Hän oli ollut monia vuosia synkkämielisyys vaivaama. Hän eli sellaisissa pimeyden kahleissa, että hän oli valmis lopettamaan elämänsä. Estääksemme hänet siitä, olimme ottaneet hänet luoksemme. Hän oli aina murheellinen. Kaikki yritykset johtaa häntä pelastuksen tuntemiseen Kristuksen kautta olivat turhia. Hänen mielensä oli sokea kaikelle, mikä koski sovitusverta.

Herra käytti kolmea henkilöä ajamaan ulos pahoja henkiä. Yksi pahoista hengistä oli pelottavan näköinen, musta ja miehen kokoinen. Useat lapset näkivät sen tulevan ulos. Kun Herra käytti erästä, joka äkkiä täytti Pyhällä Hengellä juuri tätä tilaisuutta varten, ajamaan ulos pahoja henkiä, niin nämä ryhtyivät lopputaisteluun miehen omistamisesta. Hänen kätensä tarttuivat toisiinsa, hänen silmänsä puristuivat kiinni ja hänen koko ruumiinsa jäykistyi vastustuksessa. Mutta lopulta Pyhä Henki valaisi miehen sydämen. Hänen ruumiinsa jännitys laukesi ja kädet kohosivat Jumalan ylistyksessä.

Ärtynyt paha henki tarttui koulun opettajaan.

Kun paha henki oli ajettu ulos, niin useat lapset näkivät sen syöksyvän vihaisena sinne tänne etsien keneen voisi mennä ja kenet voisi repiä (Mark.9: 17-27). Kaikki lapset olivat rynnänneet huoneeseen aterialta, joka juuri oli päättynyt. He seisoivat nyt siinä kädet kohotettuina Jeesuksen ylistämiseen ja kiittämiseen. Pahalla hengellä ei ollut tilaisuutta käydä heihin käsiksi, sillä he katsoivat Jeesukseen, jonka veren suojassa he olivat. Koulun opettaja, joka ei ollut todellisesti kääntynyt, tuli silloin sisälle ja katseli uteliaana ympärilleen, mutta ei yhtynyt rukoukseen. Silloin raivostunut paha henki tarttui opettajaan ja heitti hänet kumahtaen lattialle. Toinen paha henki istui hänen päälleen, niin että opettaja ei voinut nousta ylös. Useat lapset näkivät sen. Meidän puutarhurimme, joka oli muutamia vuosia aikaisemmin ihmeellisellä tavalla vapautunut oopiumin orjuudesta, näki myös sen. Hän täytti äkkiä Pyhällä Hengellä ja ajoi pahan hengen ulos huoneesta.

Minä näin ainoastaan nuo kaksi miestä, ensimmäisen vapautettuna ja toisen äkkiä kaatuneena hänen vierellään. Otaksuin että koulun opettaja lankesi maahan Jumalan Pyhän Hengen voiman vaikutuksesta, joka tuntui väkevänä keskuudessamme. Kun hän nousi ylös, kyselin häneltä, miksi hän itki ja miksi hän kaatui? Hän sanoi: "Minä itken pelkästä kauhusta. Jotakin kammottavaa tapahtui. Kaikki muuttui mustaksi. Olin joutumassa mustaan kuoppaan hirveän vuoren juurella." Ollessani lattialla hän oli nähnyt itsensä pahan hengen sitomissa kahleissa. Ne olivat nyt viemässä häntä hirvittävään pimeyteen, mutta hänet vapautettiin uudelleen. Sen miehen ulkonainen muoto, josta pahat henget ensin ajettiin ulos, muuttui heti. Hän todisti omaavansa rauhan ja ilon sydämessään. Hänelle annettiin näky taivaasta, kun hänet vapautettiin pahoista hengistä. Kun hän makasi illalla vuoteessaan ja ajatteli Herraa, hän oli niin onnellinen, että ihmetteli, oliko hänellä oikeutta iloita näin suuresti.

Taivaallisia näkyjä

Raamattu kertoo meille että pelastettujen taivas on kolmas taivas (2 Kor. 12:2). Herran kansan tuleva koti on paikka kolmannessa taivaassa. Tämä paikka on kaupunki. Tämän kaupungin nimi on "Uusi Jerusalem". Tämä Uusi Jerusalem ei ole kuvaannollista puhetta. Se ei ole maallisten sanojen avulla muodostettu taitava sanayhdistelmä, jonka kautta Herra antaisi meille väärän käsityksen siitä, mitä se ei ole. Raamattu sanoo, että Uusi Jerusalem on todellinen kaupunki, jolla on todellinen perustus, jonka Jumala itse on laskenut, (Joh. 14:2, Hep. 12: 22-23, 13:14, Hep. 11:10).

Kaupungin muurilla on kaksitoista jalokiviperustusta kauneimmista jalokivistä, mitä ihmiset tuntevat. Muuri on rakennettu jaspiksesta, joka säteilee kirkasta jaspisvaloa. Kaksitoista porttia johtavat kaupunkiin, jonka kadut ovat puhdasta kultaa, (Ilm. 21:10-23).

Pelastettujen kodit ovat Uudessa Jerusalemissa, joka on enkelien asunto, paratiisi, ja jossa on Jumalan valtaistuin. Miksi Uusi Jerusalem ei olisi todellinen kaupunki kultakatuineen ja jaspismuureineen, jonka perustukset ovat jalokivistä? Käyttikö Jumala niin loppuun kaiken rakennusaineensa, kun Hän teki maailmankaikkeuden, ettei Hänelle jäänyt enää kultaa tai kalliita kiviä taivasta varten? Jumala, joka loi maailmankaikkeuden, saattoi myös ripustaa kaupungin taivaaseen tähtien tuolle puolen! Vähäiset epäpuhtaan kullan muruset, joita on löydetty sieltä täältä kallioiden halkeamista kirokun ja turmeltuneen maan kamaralta, tai sieltä täältä löydetyt jalokivet, jotka ovat olleet piilossa maan uumenissa, ovat vain vähäisiä jätteitä todellisuudesta, jonka pelkkiä varjoja ne ovat. Häviämätön todellisuus on siinä kaupungissa, jonka rakentaja ja luoja on Jumala.

Se mitä me näemme tässä turmeltuneessa ja rappeutuneessa maailmassa, on ainoastaan varjoa. "Luomakunta on alistettu "katoavaisuuden" alle, (Room. 8:20). Kulta, jota pidämme arvossa, jalokivet joita ihailemme, kaupungit ja asunnot, joita rakennamme, ovat vain varjoa siitä todellisesta kaupungista, joka pian tulee alas taivaasta.

Adullamin lapset otettiin näyissä ylös tähän Jumalan kaupunkiin. En tiedä, miten he saattoivat nähdä tämän kaupungin? En tiedä, miten Abraham näki sen? En tiedä, miten Paavali voitiin ottaa paratiisiin, ruumiissaanko vai sen ulkopuolella? Nämä ovat yliluonnollisia asioita. Tällä hetkellä meidän ei tarvitse tietää, miten se tapahtui. Me tiedämme tosiasiat. Johannekselle näytettiin tuo kaupunki. Herra käski hänen kirjoittaa, mitä hän oli nähnyt ja lähettää siitä sanoma seurakunnille.

Adullamin lapset otettiin näyissä ylös tähän Jumalan kaupunkiin kerta toisensa jälkeen, ei kuten unessa, vaan niin kuin elävässä todellisuudessa. Heidän vierailunsa olivat niin todellisia, että lapset uskoivat, että heidän sielunsa todella jätti heidän ruumiinsa mennäkseen taivaaseen ja sitten palatakseen, tai että jollakin selittämättömällä tavalla he olivat olleet taivaassa ruumiineen sieluineen juuri niin kuin joka päiväisessä elämässään olisivat olleet jossakin kaukaisessa paikassa. Ollessaan paratiisissa nämä lapset usein poimivat kukkia ja syödäkseen taivaallisia hedelmiä he ottivat joitakin niistä tuomisiksi maan päälle "Muh Si-Ile ja Si Mu-Ile", kuten pastori ja rouva Bakeria nimitettiin.

He tiesivät että he olivat ainoastaan vierailemassa taivaassa ja että heidän piti pian palata maan päälle. Kun he, Hengen noustua heistä, huomasivat olevansa Adullamin huoneissa, he alkoivat heti etsiä vaatteistaan niitä ihania hedelmiä, joita olivat ottaneet mukaansa meitä varten. Kun he eivät niitä löytäneet, heidän kasvoillaan kuvastui suuri hämmästyks ja pettymys. He eivät mitenkään voineet olla uskomatta että he olivat ruumiillisesti olleet taivaassa ja tulleet takaisin hedelmien kanssa, joita olivat ottaneet mukaansa.

Uuden Jerusalemin kaduilla käveleminen oli heille yhtä todellista, kuin jos olisivat kävelleet jonkun kiinalaisen kaupungin kaduilla. Kerran kävellessämme kadulla kirkkaassa auringon paisteessa kysyin pojilta, olivatko ne näyt yhtä todellisia ja kirkkaita, kuin se, mitä silloin näimme. "Juuri yhtä todellista se oli, mutta taivaallinen valo oli paljon kirkkaampi, ja valkoiset puvut ja kaikkialla oleva puhtaus vielä lisäsivät tuota kirkkautta", he sanoivat.

Kun lapset olivat Hengessä, olivat he aivan kuin poissa luonnollisesta ympäristöstään, kun me heitä tarkkailimme. Monissa tapauksissa he otaksuivat olevansa taivaassa, he puhelivat ääneensä kuvaillen mitä näkivät ja keskustelivat, niin että me kaikki saatoimme kuulla sen. Monesti he toimivat edessämme niin kuin otaksuivat tekevänsä taivaassa.

Temmattuna kolmanteen taivaaseen.

Adullamin lapset sanoivat että he menivät kolmanteen taivaaseen. Kun he menivät ensimmäisen taivaan läpi, he tunsivat ilmaa kasvoillaan. Kun he olivat kulkeneet toisen taivaan kautta, he katselivat taakseen tähtiä ja ihmeellistä kauneutta aivan kuin joku katselisi korkealta vuorelta alapuolella sijaitsevaa kaunista, valaistua kaupunkia. Tästä tähtitaivaasta he menivät edelleen kolmanteen taivaaseen, kunnes he tulivat

taivaalliseen Jerusalemiin.

He näkivät tämän taivaallisen kaupungin valon jo kauaksi lähestyessään sitä. Tullessaan lähemmäksi, he näkivät kaupungin muurin loistavan ihmeellistä jaspisvaloa. Sen perustukset olivat kuvaamattoman kauniit säteillen punaista, keltaista, oranssin väristä, purppuraista, sinistä, viheriää, violettia ja kaikkia muita, kahdentoista mitä kauneimman jalokiven värejä.

Lapset näkivät tässä taivaan kaupungissa kolme kaupunkia yhdessä, toistensa päälle asetettuina, suurin alimmaisena ja pienin huipulla, muodostaen aivan kuin pyramidin. Koska Johannes näki tämän kaupungin olevan muureilla ympäröidyn ja koska kaupunki on kaksitoista tuhatta vakomittaa korkea, (yksi vakomitta, kreik. stadion on 192 metriä), niin raamatun tutkijat otaksuivat, että tämä kaupunki ei ole kuution, vaan pyramidin muotoinen. Meidän lapsemme eivät kuitenkaan tienneet tästä mitään, enkä minä ollut koskaan ajatellut Uutta Jerusalemiä kolmena toistensa yläpuolella olevana kaupunkina. Jumala, joka on asettanut maailmat avaruuteen, voi myöskin asettaa nämä kaupungit sinne. Raamattu ei kerro meille tuon kaupungin sisäisestä järjestyksestä.

Eräs pienistä pojistamme puhui profetiana Herran jalkojen juuressa, mitä Herra puhui hänelle. Tässä profetiassa Herra sanoi, että Hän on tehnyt taivaan kyllin suureksi jokaiselle ja että Hän on tehnyt sen kolmena kaupunkina toinen toistensa yläpuolelle, ja että Hänen valtaistuimensa on nyt ylimmässä kaupungissa.

Koska aika ja etäisyys eivät merkitse mitään taivaallisessa piirissä, ei tällaisessa Jumalan kaupungin järjestelyssä ole mitään mahdotonta. Kolme taivasta on olemassa. Arkissa oli kolme kerrosta, kun Jumala säästi tämän nykyisen luomakunnan. Jumala on kolmiyhteinen. Miksi ei tuossa suuressa kaupungissa olisi kolme yhdessä? Miksi Kuningas ei hallitsisi luomakunnan pyramidin huipulla, koska "kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulmakiveksi", koko luomakunnan pyramidin huippukiveksi?

Porteista sisälle kaupunkiin.

Adullamin lapset kävivät sisälle pääryporteista kultakaupungin kaduille. Enkelit valkoisissa pukimissa vartioivat portteja ja lausuivat tulijat tervetulleiksi. Tämä ei ollut mitään kerjäläisten vastaanottoa. Enkelit ottivat kuninkaallisella tavalla vastaan ne, jotka olivat kerran olleet maan halvimpia ja hyljättyjä. Eikö Vapahtaja ollut luvannut heikoimmille ja halvimmille lapsilleen valtakuntaa, jossa he saavat hallita kuningasten Kuninkaan kanssa ikuisesti?

Porttien kautta kaupunkiin! Maasta taivaaseen! Kuolevaisuudesta kuolemattomuuteen! Kuolemasta elämään! Koko vanha elämä takana ja alapuolella, koko uusi elämä edessä, ja yläpuolella! Porttien sisäpuolella! Enkeleitä, enkeleitä kaikkialla! Enkelit puhumassa, enkelit laulamassa, enkelit iloitemassa. Enkeleitä harppuja soittamassa ja torvia puhaltamassa. Enkeleitä tanssien ylistämässä Kuningasta! Sellaista näkyä ei kukaan kuolevainen ole milloinkaan nähnyt. Ei kukaan ole koskaan tuntenut sisäisen ilon koko olemusta täyttävää tulvaa muulloin kuin silloin, kun on ollut täytettynä Pyhällä Hengellä, iankaikkisella elämällä, Jumalan taivaallisella elämällä, taivaan esimaulla ja "käsirahalla".

Lapset taputtivat käsiään ihastuksesta. He huusivat ilosta. Joskus he kierivät lattialla voimatta pidättää nauruaan, tai he hyppivät ja tanssivat suuressa riemussa samalla, kun heidän kasvonsa olivat kirjaimellisesti muuttuneet taivaallisesta riemusta, kun taivaallisen kaupungin kunnia loisti ylitsemme. Kultakaupungissa ei ollut mitään suma, ei murhetta, ei synkkää uskontoa eikä hautaussävyä lauluissa. Se oli ilon kaupunki, "iloa Pyhässä Hengessä", "sanomatonta ja kirkastunutta iloa" (Room. 14:17),

lukemattomien enkelijoukkojen seurassa.

Kaupungin sisäpuolella lapset ymmärsivät raamatunkohdan: "Te olette käyneet. . . elävän Jumalan kaupungin, taivaallisen Jerusalemin tykö, ja kymmenien tuhansien enkelien tykö" (Hebr. 12:22). Näitä onnellisia enkeleitä ei ollut ainoastaan kaupungin porteilla, vaan heitä oli kaikkialla kultakaupungissa. Enkelit olivat aina valmiit saattamaan lapsia kaupungissa paikasta toiseen. Enkelit kävelivät heidän kanssaan ja puhelivat heidän kanssaan. Enkelit selittivät heille asioita, joita he eivät ymmärtäneet, aivan kuin he puhuivat Johanneksen kanssa ja ilmaisivat hänelle Jumalan valtakunnan asioita. Lapsille annettiin usein enkelien seurassa harppuja ja heitä opetettiin niillä soittamaan sekä laulamaan niin kuin enkelit lauloivat.

Taivaallisia säveleitä ja taivaallista kieltä,

Kun me näimme lasten silmät suljettuina tanssivan tahdissa huoneessa, me ymmärsimme, että he näyssä tanssivat näin taivaassa enkelien kanssa taivaallisen soiton tahdissa. Kun me näimme heidän ilmeisesti puhaltavan torvea tai tekevän liikkeitä aivan kuin soittaisivat harppuja, niin me ymmärsimme, että he olivat mukana taivaallisessa orkesterissa Kuningasta ylistämässä. Emme nähneet taivaallisia harppuja emmekä torvia. Emme voineet nähdä enkelien iloista tanssia tai kuulla heidän lauluaan. Me saatoimme kuulla ainoastaan lasten laulavan taivaallisia lauluja. Me näimme päivittäin jonkun lapsen makaavan mukavasti, jossakin nurkassa, tehden käsillään liikkeitä, aivan kuin olisi soittanut harppua. Käydessämme lähemmäksi kuulimme hänen laulavan uutta laulua, jota emme olleet hänelle opettaneet. Vielä lähemmäksi tultuamme huomasimme, että sanat olivat meille yhtä vieraat kuin sävelkin. Laulaja oli mukana taivaallisessa kuorossa, laulamassa laulua, jonka enkelit olivat hänelle opettaneet. Laulun sanat olivat varmaan enkelien kieltä (1 Kor. 13:1). Oli unohtumaton näky nähdä lasten laulavan taivaallisessa enkelikuorossa. Joskus jotkut heistä päättivät laulaa ja soittaa yhdessä jossakin paikassa taivaallisessa kaupungissa. Ollessaan täydellisesti Pyhän Hengen voiman alla, silmät suljettuina, kolme tai neljä heistä erottautui muista. Jos olimme lähellä, saatoimme kuulla heidän neuvottelevan ketkä puhaltaisivat torvia, ja ketkä soittaisivat harppuja ja ketkä laulaisivat. Sen jälkeen kun näin oli sovittu ja kukin oli valmis, taivaallinen laulu alkoi. Torvensoittajat pitivät käsiään edessään ja puhalsivat aivan kuin olisivat puhaltaneet torvia. Harppujensoittajat soittivat ja lauloivat, ja ne, joilla ei ollut soittimia, yhtyivät lauluun. Näissä tapauksissa he lauloivat aina kielillä, jota emme ymmärtäneet, elleivät he keskinäisestä sopimuksesta päättäneet laulaa niitä lauluja, joita heillä oli tapana laulaa maan päällä". Siinä tapauksessa he lauloivat kiinaksi.

Jeesuksen näkeminen ja palvonta.

Taivaallisen ilon ja ihmeitten huippukohta oli Jeesuksen näkeminen ja Hänen palvontansa, joka oli pelastanut heidät verellensä. Pian sen jälkeen kun lapset olivat tulleet porteista kaupunkiin, enkelit johtivat heidät näkemään Jeesuksen. Me saimme kuulla lasten puhuvan tästä ja saimme seurata heitä näyssä, kun he lähestyivät Kristuksen valtaistuinta. Kun he tulivat Hänen ihmeelliseen läheisyyteensä, he seisoivat kunnioittavina, täynnä rakkautta ja hartautta ja katselivat koko luomakunnan Herraa, joka oli myös heidän Vapahtajansa. Ensin he kiittivät Häntä ja ihaillen palvoivat Häntä, liittäen kätensä yhteen ja kumartaen syvässä kunnioituksessa. Sitten he polvistuivat ja kumarsivat kasvonsa lattiaan todellisessa palvonnassa "hengessä ja totuudessa", jota harva, jos kukaan, maan päällä voi tehdä, ellei ole kokenut Pyhän Hengen kastetta.

Jumalan ja Kristuksen valtaistuin.

Lapset näkivät Kristuksen valtaistuimen samoin kuin Johannes, kun hän oli "hengessä": "Ja katso, taivaassa oli valtaistuin, ja valtaistuimella oli istuja. Ja istuja oli näöltänsä jaspis- ja sardonkiven kaltainen, ja valtaistuimen ympärillä oli taivaankaari, näöltänsä smaragdin kaltainen. Ja valtaistuimen ympärillä oli kaksikymmentä neljä valtaistuinta, ja niillä valtaistuimilla istui kaksikymmentä neljä vanhinta, puettuina valkeisiin vaatteisiin, ja heillä oli päässään kultaiset kruunut, ja valtaistuimen edessä paloi seitsemän tulisoihtua, jotka ovat seitsemän Jumalan Henkeä", (Ilm. 4: 2-5).

Jeesus oli taivaassa kaikessa ensimmäinen.

Lapset eivät milloinkaan unohtaneet Jeesusta, miten ihastuksissaan he muuten olivatkin kultakaupungin ihmeistä, ja miten onnellisia he olivatkaan paratiisin iloista ja miten he

iloitsivatkaan enkelien seurasta. Jeesuksen nimi mainittiin kaikissa keskusteluissa. Hänen ylistyksensä oli mukana kaikissa iloissa. Jokainen korotti Häntä kaikessa ja kaikkialla.

Asunnot kultakadun varrella.

Kultakadun kummallakin puolen oli vierä vieressä asuntoja, joissa oli huone jokaiselle, ja jokainen huone avautui kadulle. Oven päällä ja päädyssä oli kalliita kiviä, jotka loistivat niin ihanasti, että ne valaisivat koko rakennuksen. Ovessa oli kunkin asukkaan nimi. Enkelit johtivat lapset näihin huoneisiin. Kaikissa huoneissa oli samanlainen kalusto: kaunis, kultainen pöytä, jolla oli Raamattu, kukkamaljako, kynä ja kirja. Pöydän edessä oli kultainen tuoli, siellä oli myös ihmeellinen kultainen lipasto ja kultainen vuode. Kussakin huoneessa oli jalokivikruunu, harppu ja torvi. Seinät olivat kullasta. Raamattu oli tehty sellaisesta paperista, jota ei ole koskaan nähty maan päällä, ja siitä lähti niin kirkas säteily, ettei huone tarvinnut muuta valoa. Vierailijoille kerrottiin, että kun he tulevat sinne pysyvästi asumaan kuolemansa jälkeen, he voivat mennä paratiisiin poimimaan mitä kukkia haluavat asettaakseen ne pöydällä olevaan kauniiseen kukkamaljaan.

Lapset saivat mennä huoneisiinsa mielensä mukaan lukemaan Raamattujaan, ja soittamaan harppujaan ja torviaan. Toisinaan he ottivat torvensa ja harppunsa kadulle, tai mukaan paratiisiin soittaakseen ja laulaakseen siellä enkelien ja lunastettujen kanssa. Vaikka lapset olivatkin näillä taivaallisilla retkillään hengessä poissa todellisesta ympäristöstä maan päällä, he olivat aina tietoisia siitä, että heidän vierailunsa taivaassa olivat vain väliaikaisia.

He tiesivät olevansa siellä vain katsomassa, mitä oli valmistettu heille kuoleman jälkeen, ja että he saavat tulla takaisin maan päälle kertomaan siitä muillekin. Herra ja enkelit kertoivat heille, että jos he uskovat ja tottelevat, tämä kaikki tulisi olemaan heidän. He eivät ainoastaan tietäneet, että heidän tulisi palata takaisin maan päälle, toisinaan he saivat tietää milloin se tapahtuu.

Kun eräs poika oli nauttinut taivaan ihanuudesta, hän ripusti kruununsa ja torvensa niin, että hän saa ne uudelleen kuolemansa jälkeen, kun hän tulee taivaaseen jäädäkseen sinne. Sitten hän palasi maan päälle. Pyhän Hengen voima jätti hänet. Kun hän avasi silmänsä, hän oli Adullam-kodissa ja kertoi meille niistä ihmeistä, mitä taivaassa oli. Voimmeko otaksua, että Herra pelasti nämä pojat, kastoi heidät Pyhässä Hengessä ja sitten petti heitä näyttämällä heille kuvaannollisen tai tarunomaisen taivaan? Tämä on mahdotonta! Maallinen isä saattaa pettää lapsiaan väärällä toivolla ja väärillä lupauksilla, mutta taivaallinen Isä näyttää lapsilleen, mitä Hänellä on varattuna heitä varten (1 Kor. 2: 10). Hän lupaa antaa heille tämän kaiken (Ilm. 21:7), ja Hän antaa juuri sen mitä on luvannut, (Luuk. 11:9-13).

Kun Adullamin lapset näkivät nuo asunnot, mitkä he ystäviensä kanssa tulisivat saamaan, he taputtivat käsiänsä, nauroivat ja huusivat suuressa ilossa kutsuen toisiaan nimeltä katsomaan asuntoansa. Yksi heistä kulki hengessä Uuden Jerusalemin katua myöten lukien ovilta asukkaitten nimiä.

Adullamin lapset kohtasivat taivaassa poikia, jotka olivat kuolleet.

Ensimmäisenä päivänä, kun Pyhä Henki lankesi lasten ylle, otettiin yksi pojista hengessä taivaaseen. Enkelit tulivat toivottamaan häntä tervetulleeksi, ja heidän mukanaan oli kaksi Adullamin pojista, jotka olivat kuolleet pelastettuina edellisenä vuonna. Näillä kahdella, Hsi Tien Fuzilla ja Djang Hsingzillä oli mukanaan taivaassa eräs pieni tyttö, joka oli kuollut

Kotc-híussa vuotta aikaisemmin. Hänet meidän lapsemme olivat jo unohtaneet. Nuo, jotka olivat kuolleet aikaisemmin ja menneet edellä, johtivat heitä, jotka otettiin ylös näkemään taivaan iloja ja ihmeitä. Heidät johdettiin ensiksi näkemään Jeesusta ja kiittämään ja kumartamaan Häntä. Sen jälkeen heille näytettiin taivaan asuntoja ja kaupunkia, ja heidät vietiin paratiisiin leikkimään.

Kaikille, jotka tulivat taivaaseen, annettiin valkeat vaatteet. Enkeleillä olivat puhtaat, saumattomat vaatteet ja heillä olivat siivet, mutta lunastetuilla ei ollut siipiä. He erottuivat selvästi enkeleistä.

Myöhemmin monet lapsista näkivät nuo Adullamin pojat taivaassa. Taivas näytti olevan aivan lähellä, kun lapset, hengellisesti temmattuina sinne taivaallisissa näyissä, toimivat edessämme. Silmät suljettuina, loistavin kasvoin he taputtivat käsiään ja huusivat iloaan noille pojille, jotka olivat kuolleet aikaisemmin, He kutsuivat heitä kiirehtien tulemaan katsomaan joitakin asuntoja, kultakatuja, enkeleitä tai uusia löytöjään paratiisissa, tai he kehottivat heitä soittamaan harppuja ja laulamaan ylistystä Jeesukselle. Nämä pojat, jotka olivat kuolleet, nähtiin niin usein taivaassa, ja heidän nimiään huudettiin niin usein suuressa ilossa keskellämme, että he eivät näyttäneet olevan kovin kaukana meistä, ainoastaan poissa näköpiiristä! Taivas oli niin todellinen, niin lähellä ja niin varma, että jos joku lapsista olisi kuollut noina päivinä, niin toiset lapset olisivat kadehtineet hänen etuoikeuttansa.

Askel taivaaseen kuoleman jälkeen tai Herran tullessa näytti niin lyhyeltä, ja Herran tulo niin läheiseltä, että meillä ei ollut vaikea ymmärtää, miksi Herran ensimmäiset opetuslapset möivät sen, mitä omistivat ja olivat valmiit epäröimättä kohtaamaan vainoa ja kuolemaa. Meidän valtakuntamme ei ole tästä maailmasta. Meidän kansalaisuutemme on taivaassa, josta me myös odotamme Vapahtajaamme. Elämämme, työmme, palveluksemme ja vaikeutemme ovat ainoastaan lyhyitä, ohimeneviä hetkiä matkallamme tosielämään, todelliseen kaupunkiin ja siihen valtakuntaan, joka ei järky!

Paratiisi

Raamattu opettaa luomakunnan uudistusta.

Ennen kuin kerromme paratiisinäyistä, haluamme osoittaa, että sellainen paratiisi, jonka lapset näkivät, on sopusoinnussa sen suunnitelman kanssa, mikä Isällä on lapsilleen, niin kuin Hän on sen sanassansa ilmaissut. Kun Herra loi ensimmäisen täydellisen miehen ja hänen täydellisen morsiamensa, Hän istutti paratiisin Eedeniin, itään, ja asetti sinne ihmisen, jonka Hän oli tehnyt. "Ja Herra Jumala kasvatti maasta kaikkinaisia puita, ihania nähdä ja hyviä syödä ja elämän puun keskelle paratiisia" (1 Moos 2:8-9). Herran suunnitelma oli siis alussa, että ihminen saisi asua kaiken luonnon kauneuden keskellä. Hänelle annettiin koti Eedenin itäiseen osaan, tuohon ihmeelliseen puutarhaan, jonka Jumala itse oli suunnitellut ja istuttanut, ja jossa ei ollut mitään syntiä. Siellä ei ollut sairautta eikä kuolemaa, ei ohdakkeita eikä orjantappuroita, eikä mitään kirousta. Se oli erilainen kuin tämä nykyinen maailma. Eedenin maailma oli taivasta maan päällä, jossa ihminen olisi saanut nauttia iankaikkista elämää, halliten puiden ja kukkien maailmaa, joka oli "ihana katsella".

Se oli täynnä sellaista kauneutta ja kunniaa, jota meidän aikamme ei ole koskaan nähnyt. Jumala suunnitteli tämän kaiken ihmisen ikuisiksi onneksi. Kun synti astui Paratiisiin,

ihminen saattoi ainoastaan rajoitetusti ja lyhytaikaisesti nauttia luomakunnan antimista. Tuo ensimmäinen lintujen, kukkien, puiden ja eläinten luomakunta Eedenissä, lankesi täydellisyyden tilasta alempaan olotilaan, joka on katoava, sillä luomakunta on "joutunut turmeluksen orjuuteen". Synti on erottanut ihmisen Eedenin paratiisista Eedenin Jumalasta.

Synnistä vapautettuna ihminen asetetaan uudelleen Eedenin paratiisiin ja Eeden taas Jumalan yhteyteen. Mutta ihmisen lunastus merkitsee enemmän kuin alkuperäiseen olotilaan palautumista. Hän syntyy uudelleen uuteen hengelliseen olotilaan.

Ensimmäinen olotila oli maallinen, viimeinen olotila on hengellinen, mutta samalla todellinen. Se on samanlainen kuin maallinen, aivan kuin Kristus ylösnousemuksensa jälkeen oli todellinen ja samanlainen, mutta kuitenkin samalla hengellinen ja toisenlainen, kuin maallisessa olotilassaan. Hän saattoi vielä syödä ja juoda opetuslastensa kanssa, (Apt. 10:40-41)

Hänellä oli edelleen lihaa ja luita, joita voitiin kosketella ja Hänellä olivat kädet, joilla Hän saattoi tarjota kalaa ja leipää nälkäisille opetuslapsilleen, (Luuk. 24: 24, 39, 42. Joh. 21: 9, 31).

Mutta ylösnousemustilassaan Herra ei ollut tämän aineellisen maailman rajoitusten alaisena aikaan, paikkaan tai ruumiillisuuteen nähden. Aivan samoin maailma luonnollisesta tilastaan syntyy uudelleen eläin-, lintu- ja kasvikuntana korkeampaan hengelliseen olotilaan, joka on samanlainen kuin ensimmäisessä luomisessa, mutta kuitenkin myös erilainen kuin se. Se tulee olemaan todellinen olotila, joka ei ole enää turmeluksen ja katoavaisuuden alainen, (Room. 8: 20).

Luonnollinen luomakunta syntyy uudelleen Kristuksen ylösnousemuksen kautta. Kristus pelastaa enemmän kuin ihmiset. Hän pelastaa koko luomakunnan, joka on alistettu turmeluksen orjuuteen, koska "koko luomakunta yhdessä huokaa ja on synnytytystuskissa hamaan tähän asti... Luomakunnan harras ikävöitseminen odottaa Jumalan lasten ilmestymistä... Luomakunta on alistettu toivon varaan", (Room. 8:19-22). Ellei tämä tarkoita sitä, että nykyinen kasvikunta, eläinkunta ja koko luomakunta tulee vapauttavaksi ylösnousemuksen olotilasta samaan vapauteen, mitä lunastetut nauttivat uudessa olomuodossa, niin mitä se tarkoittaa? Koko luomakunta katsoo toivossa eteenpäin siihen hengelliseen uudestisyntymiseen, mikä kuuluu lunastetuille. "Sillä Kristus on synnyttänyt meidät totuuden sanalla ollaksemme Hänen luotujensa esikoiset" (Jaak. 1:18).

Kristus itse "on näkymättömän Jumalan kuva, esikoinen ennen kaikkea luomakuntaa" (Kol. 1:15). Miten Kristus on esikoinen ennen kaikkea luomakuntaa, ellei Hän ole sitä juuri ylösnousemuksessaan uuteen olotilaan, johon koko kasvi- ja eläinkunta seuraa aikanaan täytenä satona, josta Kristus oli esikoislyhde. Itse maakin uudesti syntyy uuteen olomuotoon, koska "Hänen lupauksensa mukaan me odotamme uutta taivasta ja uutta maata, joissa vanhurskaus asuu" (2 Piet. 3:13). Eikö uudella maalla olisi puita, kukkia, eläimiä ja lintuja sekä kaikki kirkastetun luonnon kauneudet korkeammassa ja hävittämättömässä muodossa?

"Silloin susi asuu karitsan kanssa, ja pantteri makaa vohlan vieressä; vasikka ja nuori leijona ja syöttöhärkä ovat yhdessä ja pieni poikanen niitä paimentaa" (Jes. 11:6).

Nämä asiat ovat yhtä varmat kuin Jumalan sana, sillä "Hän, joka valtaistuimella istuu, sanoo: "Katso, uudeksi minä teen kaikki!" Ja hän sanoi: "Kirjoita, sillä nämä sanat ovat vannat ja todet" (Ilm. 21:5).

Johannes "näki uuden taivaan ja uuden maan" ja vielä hän näki "pyhän kaupungin, Uuden Jerusalemin, tulevan alas taivaasta" uuden maan päälle.

Niin kuin oli Eedenin paratiisi ihanine hedelmineen ensimmäisen maan päällä, niin on korkeammassa, uudestisyntymisen ja ylösnousemuksen tilassa Uudessa Jerusalemissa oleva Eedenin paratiisi uuden maan päällä uudessa olomuodossa. Tämä Eedenin puutarha on jo taivaassa, Uudessa Jerusalemissa, joka ei ole vielä laskeutunut, mutta on pian tulossa alas, kun uusi maa on luotu.

Paratiisi on puutarha, jossa on istutuksia, eläimiä ja uudestisyntyneet luonto.

Ehkä tuon taivaallisen paratiisin ilmestys, jonka Adullamin lapset näkivät, on yhtä uusi useimmille lukijoillemme kuin se oli meille. Tämä johtuu siitä, että me olemme niin ymmärtämättömät ja hitaat sydämeltä "uskomaan kaikkea sitä, mitä on kirjoitettu Raamattuun".

Me emme olleet kertoneet näille lapsille tästä paratiisista, mutta lapset itse kertoivat siitä meille. Muutamat pienimmistä lapsista, jotka olivat olleet kaikkein tietämättömimmät näistä asioista, olivat nyt meidän parhaita opettajiamme. On ilmeistä, että he saivat nämä asiat Herralta, niin kuin huomaamme verratessamme heidän kertomaansa Raamatun opetukseen. Se opettaa että taivaassa on juuri sellainen paratiisi, jonka lapset näkivät. Paavali sanoo, että hän tuntee miehen, joka "temmattiin kolmanteen taivaaseen", ja että tuo mies "temmattiin paratiisiin", (2 Kor. 12:2-3). Siitä on puhuttu Ilmestyskirjan sanomissa "Henki sanoo seurakunnille...Sen, joka voittaa, minä annan syödä elämän puusta, joka on Jumalan paratiisissa" (Ilm. 2:7). Meille kerrotaan myös että "virran molemmilla puolilla oli elämän puu, joka kantoi kahdettoista hedelmät" (Ilm. 22:12). Tästä näemme että taivaassa on paratiisi virtoineensa ja hedelmäpuineen.

Tämä paratiisi on sanomattoman kaunis ja suuri "puutarha", jota juuri sana Eeden eli paratiisi merkitsee. Raamatuntutkijat sanovat, että "paratiisi"-sana on persialaista alkuperää ja sitä käytetään Septuaginta-käännöksessä Eeden-sanan sijasta. Se merkitsee: hedelmä- ja huvipuutarhaa, muistuttaen englantilaista sanaa "puisto". Mutta tämä taivaallinen puisto vain muistuttaa maallisia puistoja, sillä se on paljon suurempi kuin nämä maalliset puistot sekä laajuudessaan että kauneudessa, niin kuin Jumalan ajatukset ovat suuremmat kuin ihmisten ajatukset. Ihmisten kauneimmat puistot maalauksellisine maisemineen, juoksevine virtoineen, kristallilampineen, metsineen, vihreine kenttineen, tuoksuvine moninaisine kukkineen, laulavine lintuineen ja kesyine eläimineen ovat ainoastaan ihmisten epätäydellisiä jäljennöksiä siitä, mitä Eeden oli alussa.

Ellei Jumala olisi pannut ihmisten sydämiin rakkautta luontoon ja luonnollisten puistojen viehätyksen ja hedelmien kaipuuta, mistä sitten olisi tullut tämä yleismaailmallinen luonnon rakkaus, joka on ollut ihmissydämissä historian alkuajoista asti? Ovatko kaikki ihmisten yritykset säilyttää edes pienen osan tästä katoavasta luonnon kauneudesta tämän kirokun ja häviävän maan päällä vain hedelmätöntä mielikuvitusta, jota he koettavat toteuttaa muutamina harvoina ohikiitävinä vuosinaan? Onko rakkaus lintuihin, eläimiin, kukkiin ja puihin, vuoriin ja laaksoihin, järviin ja virtoihin ja kaikkeen tähän Jumalan työhön vain Herran antama ohimenevä huvi, jolla Hän tahtoo hiukan ilahduttaa meitä tällä pyhiinvaellusmatkallamme? Eivätkö kaikki kauneimmat yhdistelmät kaikesta luonnon

ihanuudesta ole aivan kuin varjokuvia siitä turmeltumattomasta ja rajattomasta todellisuudesta, joka on Jumalan paratiisissa?

Luonnonkauneus ei ole ainoastaan ohimenevä näköala pyhiinvaellusmatkallamme. Se on Jumalan tienviitta, joka osoittaa Eedenin kauneuteen matkamme päässä. Luonnon rakkaus voi tulla ikuiseksi rakkaudeksi, joka ulottuu kaikkien luonnollisten rajoitusten taakse, niille kaikille, jotka voittavat, Karitsan veren kautta. He käyvät Jeesuksen uskossa porteista sisälle kaupunkiin, Jumalan paratiisiin, taivaalliseen Eedeniin, jonka kauneutta synty ei koskaan rumenna.

Adullamin lapset näkevät paratiisin, taivaallisen puutarhan.

Haluatte varmaan tietää, niin kuin mekin halusimme, mitä Adullamin lapset näkivät paratiisissa, Eedenissä, taivaallisessa kaupungissa?

Eräs nuori mies tuli paratiisiin melkein heti, kun hän astui taivaalliseen kaupunkiin. Siellä hän tapasi kaksi Adullamin poikaa, jotka olivat kuolleet Hokoussa. Nämä pojat olivat hänen kanssaan näyttäneen hänelle paratiisia ja pyhän kaupungin muita osia. He tulivat pian suurelle ruohoa kasvavalle aukealle, jota ympäröivät mahtavat, aivan kuin kullalta välkkyvät puut. Tämä näky oli niin lumoava, että nuori mies sanoi kahdelle kirkastuneelle ystävälleen: "Tämä on kyllin hyvä minulle. Tämän kauniimpaa ei voi olla. Minä haluan jäädä tähän!" Mutta pojat, jotka olivat tulleet ennen häntä taivaaseen, sanoivat: "Ei, älä jää tähän, täällä on vielä paljon suurempia ihmeitä!" Kun he olivat kulkeneet vähän edemmäksi, he tulivat vielä ihmeellisempien puiden luo, joista toiset kantoivat hedelmiä. Koko puutarha ympäristöineen ja ruohokenttä puineen oli niin houkutteleva, ettei sitä mainen ymmärrys käsittä. Nuori mies sanoi: "Minun on jäätävä tähän. Minä en voi tulla kauemmaksi ja jättää tätä kauneutta. Olen niin onnellinen!" Mutta pojat sanoivat: "Tule edelleen! Taivaassa on paljon, mikä on ihanampaa kuin tämä!" Hän vastasi: "Menkää te, mutta minä jään tähän hetkeksi! "

Pojat jättivät hänet ruohokentälle puiden alle, suurelle avonaiselle, sametin tapaiselle ruohoaaukealle. Sellaiset ilon ja onnen virrat, joita hän ei ollut koskaan tuntenut maan päällä, tulivat hänen olemuksensa läpi. Hän oli ikuisen riemun maassa sanomattoman ja kirkastuneen ilon vallassa. Lakkaamatta hän tapasi enkeleitä, jotka kulkivat laulaen ja soittaen harppuja. Eräs enkeli hymyi ja tarjosi hänelle harppuaan. Hän sanoi: "Minä en osaa soittaa." Enkeli meni edelleen. Pian tuli toisia enkeleitä, jotka hymyilivät hänelle laulaessaan ja soittaessaan. Enkelit olivat pukeutuneet valkeisiin saumattomiin pukuihin. Heidän kasvonsa olivat täydellisen kauniit, toinen ei ollut toista kauniimpi. "En voi kuvata heidän hymyään", poika sanoi, "*maan päällä ei voida kuvata enkelin hymyä*".

Lukuisat Adullamin lapset näkivät toistuvasti samanlaisia ja vielä kauniimpia näkyjä. He näkivät paratiisissa puita, jotka kantoivat mitä ihanimpia hedelmiä, ja joiden oksilla oli kaiken värisiä mitä kauneimpia lintuja. Puista lähti mitä suloisin tuoksu. Siellä oli loistavahöyhenisiä lintuja, jotka lauloivat kiitosta ja ylistystä. Puutarhassa oli myös kaiken näköisiä ja kokoisia eläimiä, oli suuria ja pieniä hirviä, suuria leijonia, ja suuria elefanteja, viehättäviä kaniineja, ja kaikenlaisia pieniä ystävällisiä eläimiä, joita he eivät olleet koskaan ennen nähneet.

Leijonien ja muiden eläinten kanssa leikkimässä taivaallisessa puutarhassa.

Lapset pitivät pieniä eläimiä käsivarsillaan ja antoivat niitä toinen toisilleen. Huomatessaan leijonan makaamassa puun alla, he kiipesivät sen selkään, koettelivat

käsillään sen harjaa, taputtivat sen kasvoja ja pistivät kätensä sen suuhun. Milloin he tahtoivat, he laskeutuivat sen viereen nauttimaan yhdessä yhteisen Luojansa rakkaudesta. Miksi ei? Jossakin paikassa "susi asuu karitsan kanssa, ja pantteri makaa vohlan vieressä, vasikka ja nuori leijona ja syöttöhärkä ovat yhdessä, ja pieni poikanen niitä paimentaa" (Jes. 11:6-8.)

Pienet lapset ratsastivat pienellä hirvellä ja suuret lapset ratsastivat suurella hirvellä tai ystävällisellä elefantilla. Kaikilla oli täydellinen rakkaus. Kaikessa oli täydellinen sopusointu. Oi, niitä ilon huudahduksia, sitä lapsellista, onnellista naurua. Kuka muu kuin taivaallinen Isämme olisi koskaan ajatellut ja suunnitellut sellaista paratiisia?

Taivaallisen puutarhan hedelmiä nauttimassa.

Adullamin lapset näkivät lunastettujen ryhmiä tanssimassa ja soittamassa enkelien kanssa avonaisilla, ruohokentän tapaisilla aukeilla, puiden, kukkien ja lintujen keskellä. Milloin vain lapset halusivat, he söivät ihmeellisiä hedelmiä tai kokosivat vapaasti makealle maistuvaa, virkistävää mannaa, jota oli kaikkialla. Olivatko he janoissaan? Siellä täällä lirsi pieniä puroja, joissa juoksi vahvistavaa ja virkistävää elämän vettä (Luuk. 22:30, Matt. 26:29, Apt.10:40-41, Ilm. 2 7, 17; 22:1-2).

Toisinaan lapset yhtyivät onnellisiin enkelien ja lunastettujen ryhmiin, joissa oli pienempiä ja suurempia lapsia sekä aikuisia, mutta joissa kukaan ei ollut vanha. Mitä taivaallisia näkyjä! Mitkä taivaalliset laulajat! Mikä ilo enkeleillä ja pelastetuilla! Enkelit osoittivat Abrahamia, Daavidia, Danielia, profeettoja, pyhiä, ja vanhanajan marttyyreitä. He näkivät Pietarin, Jaakobin, Paavalin, ja muita, joita pitämään maailma ei ollut arvollinen. Meidän köyhään Miao-heimoon kuuluva poikamme näki tätinsä ja oman pikkusiskonsa, jotka olivat menneet uuteen maahan jo hänen edellään. Tarttuen meidän poikiemme käsiin, meidän pikku kiinalainen Mariamme, joka oli kuollut Kotsiussa, yhtyi nyt heidän seuraansa taivaassa.

Erään pojan annettiin näyssä nähdä kristityn kuolema.

Eräs enkeli seisoj vieressä odottaen kristityn sielun vapautumista, ystävien ja omaisten ollessa kokoontuneina kuolevan ympärille. Kun mies oli vapautunut ruumiistaan, enkeli tarttui hänen käsivarteensa ja nousi hänen kanssaan taivaaseen. Pimeyden henkivallat ja voimat koettivat keskitaivaalla estää enkelin ja hänen suojattinsa kulkua, mutta enkeli voitti ne uskossa ja kiitoksessa nousun jatkuessa taivaallista kaupunkia kohden. Kun he olivat tulleet portille, niin enkelijoukot ottivat heidät vastaan laulaen, tanssien ja iloiten. Näin he yhtyivät kaikki kuninkaallisella tavalla vastaanottamaan kristityn pelastettujen ikuiseen kaupunkiin.

Enkeleitä keskuudessamme

Pyhän Hengen vuodatukseen Adullamin lasten ja nuorten ylle liittyi aina enkelinäkyjä. Tässä yhteydessä on hyvä muistaa muutamia Raamatun opetuksia enkeleistä. Raamattu opettaa, että enkeleillä on osuus Pyhän Hengen palvelustyössä. Koska "profeettojen henget (eli enkelit) ovat profeetoille alamaiset" (1 Kor. 14:32) enkeleillä on oma osuutensa silloin, kun profeetta puhuu Pyhän Hengen innoituksessa. Johannes sai näkynsä ja ilmestyksensä enkelin kautta ollessaan "hengessä" Patmos saarella (Ilm. 1:1,10).

Ehkä jokaisella tosiseurakunnalla on erityinen enkeli palvelemassa tuota seurakuntaa (Ilm. 1:20). Jokaisella pelastetulla on enkeli palvelemassa häntä (Heb.1:14, Apt. 12:15).

Jokaisella lapsella on palvelusenkeli, jolla on aina pääsy Jumalan valtaistuimen eteen taivaassa (Matt. 18:10). Enkelit näkevät meidät aina (1 Kor. 4:9), vaikka me näemme harvoin enkeleitä. Enkeleillä on eriarvoisia asteita, (Juud. 9). Sekä Vanhasta että Uudesta Testamentista saamme riittävästi todisteita sen enkelipalvelun todellisuudesta, mitä olemme saaneet kokea Adullam-kodissa. Koska enkelit saattoivat näitä lapsia taivaaseen ja ohjasivat heitä kultakaduilla ja Paratiisin ihanuuden keskellä, näyttää siltä, että enkeleillä on ollut oma tehtävänsä näissä Adullamille annetuissa näyissä. Koska useimmat niistä lapsista, jotka puhuivat muilla kielillä, tekivät sen juuri tanssiessaan ja laulaessaan enkelien kanssa, saattaa olla, että enkeleillä oli juuri tässä joku osuus, sillä voidaan puhua "enkelien kielellä" (1 Kor. 1:13) Pyhän Hengen voimakkaan vuodatuksen aikana. Nämä lapset näkivät myös ihmeellisiä näkyjä taivaalla lentävistä enkelijoukoista ja toisinaan he näkivät niiden lentävän taivaasta maan päälle.

Enkeleitä Adullamissa ja sen ympärillä.

Niinä aikoina, jolloin Pyhän Hengen läheisyys oli erikoisen ilmeinen, useat lapset näkivät enkeleitä läheisyydessä tai huoneessa. Kun pahat henkivoimat olivat esteenä, he näkivät enkeleitten tulevan heidän avukseen. Niissä tilaisuuksissa, missä tunnettiin mitä siunatuin Herran läheisyys, ja suloinen sopusointu sekä keskinäinen rakkaus, aivan huoneen yllä oli suuri enkeli, samalla kun koko huone oli pienempien enkelien piirittämänä, jotka seisovat vierä vieressä koskettaen toisiinsa, niin ettei pahoilla hengillä ollut mitään sisälle pääsyn mahdollisuutta. Näissä tilaisuuksissa, joissa joku tai useammat lapset näkivät enkelivartion ympärillämme, ei koskaan nähty mitään pahoja henkiä huoneessa, mikä muuten oli hyvin tavallista. Eräänä iltana, kun enkelivartio oli ympärillämme täydellisenä, lapset sanoivat että he voivat kuulla pahojen henkien pitävän pahaa melua piirin ulkopuolella, koska eivät voineet tulla häiritsemään sitä siunattua yhteyttä Pyhässä Hengessä, mikä vallitsi piirin sisäpuolella. Pojat olivat myös Kotsiussa nähneet tämän enkelipiirin.

Milloinkaan en unhoita sitä siunattua Jumalan läheisyyden tuntoa, mikä vallitsi kokouksissa, joissa lapset näkivät enkelin onnellisten, hengen täyttämien ihmisten yläpuolella. Tämä enkeli katsoi meihin alas, hymyili ja kääntyi puolelta toiselle, tarkaten meitä ympäröiviä enkeleitä nähdäkseen, ettei pimeyden valloilla ollut mitään sisäänpääsyä. Varmaan tuo yläpuolellamme ollut enkeli oli juuri Adullamin oma suojelusenkeli, ja nuo toiset pienemmät taas meidän yksityisten vartijoita. Joka tapauksessa lapset näkivät nuo enkelit. Heidän silmänsä olivat tavallisesti suljettuina nähdessään ne, mutta toisinaan he näkivät enkeleitä myös avoimin silmin. Me saatoimme uskoa ilman epäilyä, että olimme todella enkelien läheisyydessä.

Saatanan valtakunta

Ei yksikään tarkkaava huomioitsija, joka olisi ollut kanssamme noina viikkoina, jolloin saimme kokea Pyhän Hengen voimakkaan vuodatuksen, olisi voinut epäillä, että on olemassa kaksi valtakuntaa, jotka ovat alituisessa taistelussa keskenään. Yhtä varmasti kuin on olemassa todellinen valon valtakunta, yhtä varmasti pahat henget ovat sitä estämässä, samalla kun saatana hallitsee pahojen henkien keskuudessa todellisessa pimeyden valtakunnassa. Kumpikin valtakunta tuli meille yhtä todelliseksi. Ja niiden välinen taistelukenttä oli selvästi ihminen. Raamattu opettaa että on olemassa sekä alempiarvoisia että korkeampia pahoja henkiä (Room. 8:38). "Meillä ei ole taistelu verta ja lihaa vastaan, vaan hallituksia vastaan, valtoja vastaan, tässä pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita vastaan, pahuuden henkiolentoja vastaan taivaan avaruuksissa," (Ef. 6:12). Sekä Vanha- että Uusi Testamentti opettaa pimeyden valtakunnan ja pahojen henkien todellisuutta.

Pahat henget.

Kerroimme miten pahoja henkiä ajettiin ulos eräästä miehestä, ja miten suuremman paholaisen nähtiin ryntäävän ympäri huonetta suuressa vihassa, sekä tarttuvan lopulta valvomattomaan koulun opettajaan, joka oli paikalla, sekä heittävän hänet lattialle. Samalla kaksi pojista näki suuren, mustan miehen näköisen pahan hengen menevän opettajaan, jonka se sai valtaansa. Useat lapset näkivät kuinka sen jälkeen kun eräs nuori, Hengen täyttämä mies, oli ajanut pahan hengen ulos, se koetti vähäksi aikaa piiloutua pihalla olevien pienten puitten taakse. Muutamat lapset, jotka rukoilivat suljetuin silmin, näkivät tämän pahan hengen, sekä sitä seuraavan puolta pienemmän paholaisen, toisten lasten nähdessä ne avoimin silmin. Mutta he kaikki näkivät samat asiat samalla kertaa. Kukin näki ne samannäköisinä.

Meillä oli Adullamin kodissa nuori tyttö, joka oli ilmeisen avoin pahan hengen vaikutukselle. Hän kertoi että ennen tuloaan meille hänellä oli "kohtauksia" eli tiedottomuuden tiloja. Vähän aikaa sen jälkeen, kun hän oli tullut, hän meni toisten tyttöjen kanssa kävelylle kaupungin ulkopuolelle. Paluumatkalla eräs uusista tytöistä, joka oli puolisokea ja hitaampi ymmärrykseltään, jäi toisten jälkeen ja eksyi tieltä. Vanhempi tyttö meni hakemaan kadonnutta ja oli palaamassa hänen kanssaan, kun hän näki kolme paholaista vain muutaman askeleen päässä edessään. Yksi oli "niin suuri kuin ovi", ja sitä seurasi kaksi muuta, noin 12-vuotiaan pojan kokoisia. Pahoilla hengillä oli suuret silmät ja pelottavan näköiset kasvot sekä musta ulkomuoto. Kaksi pienempää paholaista näyttivät olevan suuremman apulaisia, jota he seurasivat ja tottelivat. Tyttö peljästyi nähdessään ne. Suuri paholainen tuli lähelle ja tarttui tytön päähän. Tyttö tunsu huimausta ja tuli melkein tajuttomaksi. Hän saattoi tuskin kävellä, ja kun hän ei oikein nähnyt kulkea, toisen tytön piti taluttaa häntä. Tultuaan kotiin hän oli vähän aikaa parempi. Mutta myöhemmin meidän ollessamme illallisella joku tuli sanomaan, että tyttö oli huoneessaan tajuttomana. Löysimme hänet lattialta. Hän hengitti rauhallisesti aivan kuin olisi nukkunut, mutta emme saaneet häntä heräämään. Rukoiltuamme hänen puolestaan, kokoonnuimme tavanomaiseen iltahartauteemme. Tyttökin tuli pian sisään täysin terveenä.

Tyttö sanoi, että hänestä oli näyttänyt aivan kuin hän olisi ollut kahleilla sidottu, ja pahat henget vetivät häntä yhä kauemmaksi alaspäin pimeällä tiellä. Hän rukoili koko ajan hiljaa. Silloin hän huomasi, että Herra oli vapauttanut hänet, ja hän saattoi nousta. Hän selvisi heti. Kun hän istui vuoteellaan yksinään huoneessa, hän näki ne kolme pahaa henkeä, jotka hän oli tavannut kadulla. Nyt ne olivat huoneessa, mutta hän ei tuntenut enää pelkoa, sillä hän tiesi, että Herra on Voittaja. Ja niin hän ajoi "Jeesuksen nimessä" pahat henget ulos huoneesta! Kun ne perääntyivät vastahakoisesti askel askeleelta, hän seurasi niitä Jeesuksen nimessä pitkin käytävää, kunnes oli ajanut ne ulos suuresta kiinalaisesta ovesta, josta tultiin pihallemme. Hänellä ei tämän jälkeen ollut enää mitään kohtauksia ja tajuttomuuden aikoja.

Olen kertonut nämä kaksi tapausta seikkaperäisemmin, koska pahojen henkien vaikutus kummassakin oli niin ilmeinen, että kuka huomioitsija tahansa olisi voinut kertoa, että jotakin yliluonnollista oli tapahtunut. Voisimme kertoa monista tapauksista, jolloin olemme huomanneet pahan hengen toimintaa muutamien viime vuosien kuluessa, mutta nämä kaksi riittänevät tässä yhteydessä.

Me rukoilimme ja luotimme Herraan, vaikka näimme ilmiöitä, joita emme käsittäneet, ja päätimme, ettemme puutu niihin elleimme näe jotakin, joka on selvästi vahingollista tai synnillistä. Kun Pyhän Hengen ihmeellisiä ilmauksia oli kestänyt kahdeksan viikkoa,

tunsimme mitä suurinta kiitollisuutta siitä, että olimme sallineet lapsille täyden vapauden. Me näimme miten ihmeellisesti Herra oli johdattanut heitä ja asiat joita emme alussa ymmärtäneet, olivatkin osia Herran suunnitelmassa, Hänen antaessaan meille mitä ihmeellisimpiä ja kallisarvoisia ilmestyksiä. Näiden epätavallisten ilmestysten joukossa olivat

pahat henget, joita lapset näkivät.

Silloin kun muutamilla lapsilla oli siunattu hetki Pyhässä Hengessä, toisia nukutti, heidän koettaessaan rukoilla. Ne, joilla oli voitelu, saattoivat usein nähdä pahoja henkiä lasten luona, jotka olivat uneliaita eivätkä jaksaneet voittaa rukouksessa. He näkivät pahojen henkien tulevan sisään avonaisen oven tai ikkunan kautta. Toisinaan he näkivät pahojen henkien oleskelevan pöydän alla tai jollakin huoneessa olevalla penkillä. Ollessaan Pyhän Hengen voitellun alla, lapset suljetuin silmin ajoivat Jeesuksen nimessä pahat henget ulos ikkunasta tai ovesta. Tavallisesti he seurasivat pahoja henkiä ulos huoneesta, avasivat pääoven tai pihamme takaoven ja ajoivat ne ulos alueeltamme.

Usein monet lapset näkivät pahat henget samalla kertaa, kun ne ilmestyivät kodin piiriin. Muutamat lapset olivat nähneet pahoja henkiä aikaisemminkin. Huomasimme että huolimatta kaikesta, mitä olimme opettaneet heille Herrastamme, he pelkäsivät vielä niin paljon pahoja henkiä, etteivät uskaltaneet mennä yksin huoneisiinsa iltaisin ja he peittivät päänsä, kun rupesivat nukkumaan. Mutta näiden ilmestysten kautta lapset huomasivat kuitenkin että suurimmatkaan ja pahimmatkaan paholaiset eivät voi mitään pienimmällekään lapselle, joka on Jeesuksen veren turvissa. Näin saimme nähdä ensi kertaa onnellisen joukon kiinalaisia lapsia, jotka olivat päässeet vapaiksi pahojen henkien pelosta, eivät pelänneet pimeässä, eivätkä myöskään pelänneet nukkua peittämättömin päin.

Minkä näköisiä pahat henget olivat?

Ne pahat henget, joita nähtiin, muistuttivat niitä paholaisten kuvia, joita on kiinalaisissa epäjumalien tempeleissä. Raamattu sanoo epäjumalien palveluksen olevan pahojen henkien palvelemista (1 Kor. 10:20). Ja kiinalaisten mukaan epäjumalan palvelus on suurelta osaltaan pahojen henkien palvelusta. Epäjumalat koetetaan tehdä juuri sellaisiksi, millaisina pahojen henkien on nähty ilmestyneen.

Lapset näkivät "oven korkuisia" paholaisia, joilla oli terävät leuat ja kuhmuraiset päät. Oli toisenkin näköisiä, puolta pienempiä. Jotkut olivat pari kolme jalkaa korkeita ja pienimmät ainoastaan muutaman tuuman pituisia. Ne kulkivat suurempien mukana. Suuret, raivoisan näköiset paholaiset olivat pelottavia, sillä heillä oli valta sitoa ja viedä saaliinsa helvettiin.

Ilmanvaltiaat ja pahuudenhenkiolennot taivaan avaruuksissa.

Useat Adullamin todistajat näkivät ilmapallan joukkoja yhteistoiminnassa maan päällä olevien pahojen henkien kanssa heidän pimeydentöissään. Nämä todistajat kertoivat seuraavaa: Pahuuden henkivoimien hallitus on keskitaivaalla. Siellä ovat valtaistuimet, joilta saatanan enkelit harjoittavat hallitustaan maan päällä. Nämä pimeyden valtiaat ovat erilaisia. Muutamat ovat kookkaampia kuin toiset. Heillä on erilaiset puvut, kruunut ja kasvojenilmeet, samoin erilaiset luonteet ja erilainen arvovalta. Mutta joka tapauksessa heidän ulkomuotonsa ja toimintansa on juuri sellaista, mitä pimeyden joukoilta voi odottaakin.

Ne, joilla on korkein arvovalta, hallitsevat valtaistuimiltaan keskitaivaalta lukemattomia pahojen henkien joukkoja, joista alin omaan lähetetään eri ryhmiä maan päälle viettelemään sen asukkaita ja vastustamaan vanhurskauden voimia. Toisia lähetetään vahvistamaan paholaisen voimia niiden heikoissa kohdissa, toiset tulevat sitomaan pahojen ihmisten sieluja ja vetämään heidät vaivanpaikkaan, kun he kuolevat. Keskitaivaalla lentelevät pahat henget ovat kaikki joissakin suhteissa samanlaiset. Niillä kaikilla on siivet ja kruunut ja ne kuuluvat ylempään ilmapiiriin. Ne, joita lähetetään maan päälle, tulevat tänne vain väliaikaisesti. Kun ne ovat pimeydentyönsä toimittaneet, ne palaavat takaisin taivaan avaruuksiin.

Maan päällä olevat pahojen henkien joukot ovat aivan erilaisia kuin saatanan enkelit. Maan päällä olevilla ei ole siipiä. Ne voivat kävellä ja juosta nopeasti ja ne liikkuvat vapaasti, mutta ne pysyvät nähtävästi aina maan päällä. Ne ovat eri kokoisia, muutaman tuuman mittaisista kymmenen jalan pituisiin, ja niillä on moniväriset kirjavat puvut ja moniväriset, erimuotoiset päähineet. Toisilla taas on repaleiset ja likaiset puvut.

Muutamilla näillä maan päällä olevilla pahoilla hengillä on hyvin pieni valta ja ne eivät voi mitään huomattavampaa saada aikaan. Mutta toisilla sitä vastoin on suuri valta; ne ovat kookkaita ja raivoisan näköisiä. Ne vastustavat maan päällä vanhurskasten ihmisten ja enkelien toimintaa. Eräessä taistelussa muutamat maan päällä olevista korkeampiarvoisista pahoista hengistä, joita jotkut muut alempiarvoiset avustivat, olivat ympäröineet erään enkelin, jota ne koettivat lyödä nuijillaan, miekoillaan ja muilla aseillaan. Mutta uskon ja Herran ylistyksen kautta enkeli torjui niin tuon hyökkäyksen, ettei mikään isku sattunut häneen, eikä mikään paha käsi voinut koskettaa häntä. Silloin muutamat alemman arvoiset pahat henget, jotka olivat vähän matkan päässä seuraamassa taistelua, nähdessään, että heidän toverinsa eivät onnistuneet hyökkäyksessään, lähettivät sanan pahuuden voimille taivaan avaruuksissa pyytäen avuksi pimeyden enkeleitä, joita lähetettiin kymmenen enkelin joukkue. Kun nämä saapuivat paikalle, niin maan päällä olleet pahat henget taputtivat ilosta käsiään ja seisovivat vähän matkan päässä katsellen kunnioittavasti saatanaallista enkelijoukkuetta, joka nyt ryhtyi taisteluun valkeuden enkelin kanssa. Näitäkin voimia enkeli vastusti ylistäen uskossa, kunnes Jumalan kirkkaus laskeutui ja hajotti kaikki pahan joukot.

Sama poika, joka näki, miten eräs kristitty kuoli, näki myös,

mitä tapahtui, kun eräs kääntymätön kuoli.

Kun mies kuoli, joka ei ollut ottanut vastaan evankeliumia, hänen sielunsa vaelsi esteettä ympäristössä sen jälkeen kun se oli lähtenyt ruumiista, kunnes eräs paholaisen enkeli laskeutui ylhäältä ja satoi sielun kahleisiin ja vei sen vaivanpaikkaan.

Erään tunnustavan kristityn kuolema oli vielä kauheampi. Hän oli tuntenut Herran, vaan ei ollut sittenkään todella kääntynyt. Kun tämä mies oli kuolemaisillaan, niin pahat henget odottivat helvetillisessä vahingonilossa ulkokullatun ja aikaisemmin uskoaan tunnustaneen kristityn sielun vapautumista ruumiista. Pahat henget alkoivat sitoa häntä ennen kuin hän oli kokonaan irtaantunut ruumiista ja sitominen oli täydelleen tapahtunut heti, kun heidän vankinsa oli vetänyt viimeisen henkäisynsä. Ulkokullatulla ei ollut hetkeäkään vapautta liikkua maan päällä. Pahojen henkien pilkkaamana hänet raahattiin ja työnnettiin heti vaivanpaikkaan. Pahat henget nauttivat erikoisesti erään jumalattoman miehen kiusaamisesta. Sidottuaan hänet kahleisiinsa, ne vetivät häntä maassa nostaen hänet väliin ylös jaloillensa, työntääkseen heti uudelleen kumoon, vetäen häntä perässään kuin

kuollutta koiranraatoa! Kun hän näin oli tuottanut vangitsijoillensa tyydytyksen, hänet sysättiin pimeää tietä alas tuonelaan.

Erään Adullamin pojan kauhea kohtalo.

Eräs pojista oli ollut erään upseerin asiapoikana armeijassa, mutta rikostensa tähden hänet oli erotettu toimestaan. Kun olimme nähneet hänet useina päivinä kadulla kerjäämässä, otimme hänet Adullamin pelastuskotiin. Hän lupasi muuttua ja uudistua käyttäytyen ulkonaisesti säädyllyisesti. Hän kuunteli evankeliumia ja lupasi tehdä parannuksen.

Kodista alkoi hävitä eri esineitä, mutta varasta ei löydetty, kunnes kerran tämä poika joutui kiinni ollessaan juuri matkalla myymään varastamaansa esinettä. Silloin panimme hänet pois kodista.

Vietettyään useita kuukausia kerjäläis-elämää, jonka kuluessa hän useita kertoja lupasi tehdä parannuksen, jos hänet vain uudelleen otettaisiin vastaan, me annoimme hänelle vielä uuden tilaisuuden. Herra kutsui häntä uudelleen, sillä Pyhä Henki toimi yliluonnollisten ilmestysten kautta tehdäkseen elämän tien selväksi kaikkein yksinkertaisimmallekin. Tällekin pojalle näytettiin hänen syntinsä ja tie parempaan elämään. Kaikesta huolimatta poika itse lähti pois liittyen erääseen katukerjäläisten varasjengiin. Muutaman kuukauden kuluttua hän kaatui katkaisten käsivartensa, johon tuli vaikea tulehdus. Hän oli kuolemaisillaan, kun eräs sairaalan henkilökuntaan kuuluva otti hänet hoitoonsa. Mutta sairaalassakin hän oli niin tottelematon, että hänet heitettiin sieltä ulos, ja pian hän oli taas kuolemaisillaan kadulla. Kun hän pyrki uudelleen luoksemme luvaten kääntyä, säälimme häntä ja otimme hänet vielä kerran vastaan.

Hänen loppunsa lähestyi päivä päivältä. Yöllä ennen hänen kuolemaansa heräsin aivan kuin maan alta tulleeseen kirkunaan, joka oli aivan kuin villien eläinten ulvontaa. Poika kuoli ollessani poissa kotoa seuraavana päivänä. Kun hän makasi kuolintuskissaan, ilkkuvat ja pelottavat pahat henget kerääntyivät hänen ympärilleen. Kun hänen sielunsa oli jättämäisillään ruumiinsa ja poika näki vangitsijansa, hän itki, ulvoi ja kirkui huutaen täyttä kurkkua kauhuissaan: "Herra Baker, auttakaa! auttakaa! auttakaa! Oi, herra Baker, tulkaa pian! Herra Baker, herra Baker! Herra Baker, Auttakaa! Ne kaikki ovat minun ympärilläni kahleiden kanssa! Ne ovat tulleet hakemaan minua. Auttakaa, auttakaa, herra Baker, auttakaa! Oh, oh, oh, auttakaa! auttakaa, auttakaa! Ne sitovat minut kahleilla. Auttakaa, auttakaa! Oh, oh, oh, auttakaa: Oh a-u-t-t-a-k-a-a!"

Raamattu kuvaa helvetin synkeyden ja pimeyden paikaksi. Se opettaa että osa paholaisen enkeleistä on jo siellä kahleissa säilytettävänä tuomiota odottamassa, (Matt. 22:13, 2 Piet. 2:4, Juud. 6).

Näkyjä helvetistä.

Lapsilla oli yhä uudelleen näkyjä helvetistä ja tulijärvestä. Kun joku ensi kertaa oli Hengen voitelun alaisena, hän näki tavallisesti näyn helvetistä. Pahat henget olivat sitoneet hänet kahleilla ja vieneet hänet pimeyteen. Muutamat lapset kuuluivat pahojen henkien ääniä joka puolelta ympäriltään. Jos heitä vietiin edemmäksi, he saattoivat nähdä heikkoa valon kajastusta kauempaa, joka osoittautui tulevan tulijärvestä. Muutamia lapsia vietiin niin lähelle, että he saattoivat nähdä tulijärven edessään. Koko ajan he huusivat avuksensa Kristuksen verta vakuuttaen, että he eivät tahdo totella vangitsijoitansa eivätkä halua olla heidän orjiansa. He uskoivat, että Jeesus varmasti pelastaa heidät. Olemme jo kertoneet,

miten tässä kriisikohdassa, ennen kuin he joutuivat tulijärveen, Herra tuli apuun verellään maksamallaan pelastuksella.

Tulijärvi.

Lapset eivät nähneet ainoastaan pimeyttä vaan myös tulijärven, joka oli pelottavan pimeyden takana. Näyissä heidät johdettiin suuren tulijärven rannalle, joka oli puolipimeässä rotkossa. Sieltä nousi paksuja savupilviä. Kun savu oli alhaalla, niin tuli oli vähemmän näkyvää. Kun savu nousi ylemmäksi, he näkivät tulen punaisine ja sinisine liekkeineen ja saattoivat erottaa selvästi siellä olevat olennot.

Kun lapset katsoivat alas helvetin kuiluun, me näimme heidän varovasti tarttuvan johonkin huonekaluun tai laskeutuvan käsiensä ja polviensa varaan kumartuessaan varovasti katsomaan helvetillistä näköalaa. He katselivat hetken ja sitten vetäytyivät takaisin pelosta, etteivät vain itse putoaisi sinne. He olivat kauhuissaan siitä, mitä näkivät. Sitten he vielä hyvin varovasti katsoivat uudelleen ja vetäytyivät taas takaisin. Toisinaan lapset makasivat vatsallaan peläten, etteivät vain itse putoaisi tulijärveen katsoessaan sinne. Kadotettujen nähtiin menevän vaivanpaikkaan. Toiset putosivat sinne, toiset menivät reunan yli ja toisia pahat henget heittivät sinne kahleisiin sidottuina. Eräs pojista näki pahoja nippuihin sidottuina valmiina heitettäväksi tulijärveen, (Matt. 3:30, 40-42, 47-50).

Kun tuli vähän asettui ja savu hälveni, kuului onnettomien valitus. Kun tulen polte ja kuumuus lisääntyi ja savu nousi, kuului taas tuskan huutoja ja valitusta. Eräs pojista kieri lattialla huutaen aivan kuin hänen sielunsa olisi ollut tulijärvestä kärsimässä. Tulijärvestä oli käsimeri ojennettuna saadakseen apua. He pysyivät niitä, jotka katsoivat sinne alas, tulemaan heidän avukseen.

Me kuulumme lasten puhuvan heille aivan kuin saatamme kuulla jonkun puhelevan puhelimesta, niin että kuulemme vain yhden puhuvan. Saatoimme kuulla esimerkiksi tällaista, keskustelua:

"Minä en voi auttaa sinua." "Ei, en voi tehdä mitään sinun hyväksesi." "Kun olit elossa, et halunnut ottaa vastaan evankeliumia." "Ei, nyt se on liian myöhäistä. Ennen kuin jouduit tänne, minä kerroin sinulle evankeliumia, mutta sinä pidit minua narrina ja pilkkasit Jeesusta. Nyt tiedät, että puhuin totta." "Ei, en minä voi tehdä mitään, tämä on Jumalan tuomio." "Jos sinä olisit totellut, niin saisit olla nyt taivaassa iloitsemassa meidän kanssamme."

Muutamien sellaisten keskustelujen jälkeen lapset johdettiin taivaaseen, jossa he saivat nauttia Jeesuksen läheisyydestä tai kultakatujen ihanoudesta Jumalan Paratiisissa. Eräs pojista näki isoäitinsä helvetissä. Hän oli aikaisemmin koettanut voittaa hänet Kristukselle. Isoäiti oli ollut noita ja murhaaja, joka oli kylässään vastustanut evankeliumia ja oli syypää siihen, että monet olivat hyljänneet pelastuksen. Toisetkin lapset näkivät näyissä omaisiaan helvetissä. Alkuasukaspoika, joka näki isoäitinsä helvetissä, oli sama poika, joka näki pienen sisarensa ja uskovan tätinsä taivaassa.

Taivaassa tai kultakaupungin asunnoissa ei nähty ketään, joka ei olisi luottanut Jeesukseen. Ne, jotka olivat vaivanpaikassa, olivat kaikki epäuskoisia.

Eräänä iltana Herra puhui erään pienen pojan kautta ihmeellisessä profetiassa. Muun ohella Hän sanoi: "Taivaassa ei ole oleva ketään muita kuin niitä, jotka uskoivat evankeliumiin!"

Tienhaarassa.

Sen jälkeen kun Herra oli johdattanut Adullamin poikia ja tyttöjä mitä ihmeellisimpien opetusten kautta Pyhässä Hengessä, melkein jokainen heistä johdettiin viimeksi tienhaaraan.

Tämä näky kertautui niin usein, että sitä tuskin koskaan voidaan unohtaa. Näkijä seiso siinä kahden suuren tien haarassa. Toinen niistä oli elämäntie, joka johti taivaaseen ja kunniaan, toinen oli lavea tie, joka johti kadotukseen.

Suuret, touhuavat ja kiirehtivät joukot, jotka kantoivat suuria syntikuormiaan, ryntäillessään elämän kiireisessä hyörinässä kulkivat ohi loppumattomana virtana. Lapsi seiso teiden risteyksessä saarnaajana. Kuulimme taaskin ainoastaan yhden puolen keskustelusta:

"Kuulehan, ystäväni! Ole hyvä ja odota vähän! Minä haluan puhua sinulle. Älä kulje eteenpäin tuota laveata tietä, sillä se johtaa turmioon; Minä olen kulkenut tuota tietä ja olen itse nähnyt helvetin. Pysähdy tähän ristin luo ja anna Jeesuksen puhdistaa sinut kaikesta synnistä! Tästä Kristuksen ristin luota voit lähteä kulkemaan tätä toista tietä, joka johtaa taivaaseen, iankaikkiseen elämään ja iloon. Oi, hän ei usko sitä. Tuolla hän kulkee laveaa tietä alaspäin. Mikä vahinko!"

"Tahdon pysäyttää tuon toisen miehen nähdäkseni haluaako hän uskoa. Kuulehan, sinä siellä! Vain hetkinen! Älä seuraa tuota joukkoa! He eivät tiedä minne menevät. Tuo tie johtaa turmioon. Se on tie, joka vie tulijärveen. Ole hyvä ja pysähdy! Minä tulin tänne pysäyttämään niin monta kuin mahdollista antaakseni teille selvän varoituksen. Parempi on että käännyt tässä ja annat Jeesuksen puhdistaa sinut synneistäsi. Näin voit kulkea meidän kanssamme tätä tietä taivaaseen, missä Jumala on. Oi, tuonne hänkin menee!"

"Tässä on taas yksi. Odotahan hetkinen! Tule pois tuosta joukosta! Etkö näe, että kukaan ei tule takaisin sitä tietä? He kaikki kulkevat tuota tietä alas, eikä kukaan milloinkaan palaa. Se on lavea tie, joka johtaa helvettiin. Pysähdy tähän ristin luo! Usko pelastuksen evankeliumiin! Jeesuksen veren kautta sinä olet oleva turvassa. Ei ole mitään muuta tietä pelastukseen. Tämä on ainoa tie taivaaseen. Käy tälle tielle, muuten sinäkin kuljet kadotukseen! Voi, mikä sääli! Hän ei usko minua. Tuolla hän menee toisten mukana."

Toisinaan nuori saarnaaja päätti, kun ei kukaan uskonut häntä, seurata meluavaa joukkoa nähdäkseen, miten heille lopulta kävi. Kun hän saapui joukon mukana tulijärven äärelle, kuulimme hänen sanovan: "Katsokaa tuota joukkoa, joka putoaa helvettiin! Ei kukaan pelastu. Kaikki putoavat sinne."

Lähestyksen varovasti kuilun reunaan ja kumartuen katsomaan järveen, jossa nuo kärsivät joukot olivat, hän sanoi: "En voi auttaa teitä nyt. Minä kerroin tämän kaiken teille siellä ristin luona tienhaarassa, mutta te ette uskoneet. Ei, ette te uskoisi, vaikka voisinkin auttaa teidät täältä. Ei, minä en voi nyt auttaa. Jos olisitte kuunnelleet, kun varoitin teitä, niin Herra olisi pelastanut teidät. Te kuljitte edelleen ja putositte sinne, koska ette kuunnelleet neuvoani. Ei, en minä voi. Minä menen takaisin tienhaaraan ja teen voitavani saadakseni edes muutamia uskomaan millä hinnalla tahansa! "

Joskus hänen onnistui saada joku kuulemaan. Silloin hän sanoi: "No nyt, käy tähän Jeesuksen ristin juurelle ja rukoile. Niinkö, et tiedä miten rukoilla. Sano siis näin minun perässäni: Jeesus, minä olen syntinen. Minä olin kulkemassa helvettiin, enkä

ansaitsekaan muuta kuin joutua sinne. Tämä suuri taakka, jota kannan, on pelkkää syntiä. Anna minulle syntini anteeksi ja opeta minua elämään ainoastaan Sinun kunniaksesi. Aamen!"

Silloin syntyi suuri ilo, kun syntinen pelastui ja lähti kulkemaan kaitaa tietä, mutta pieni saarnaaja lähti etsimään yhä uusia eksyksissä kulkevia vaeltajia.

Nämä näyt toistuivat pienin muutoksin monta kertaa ja osoittivat selvästi että pelastus saadaan ainoastaan evankeliumin saaman kautta parannuksessa ja uskossa Kristuksen vereen. "Monet ovat kutsutut, mutta harvat valitut." Kadotuksen tie on leveä, ja monet kulkevat sitä tietä. Elämän tie on kaita, ja harvat löytävät sen, (Matt. 7:13, 14). Samoin on selvää, että kristittyjen tulee seisoa tienristeyksessä ja kaikin voimin kehottaa ja vaatia kaikkia ihmisiä kääntymään, että he pelastuisivat uskon kautta Jeesukseen.

Olemme jo kertoneet, miten pojat, jopa pienimmätkin, menivät Pyhän Hengen voitelussa, saarnaamaan kaduille. Tämä tapahtui toisinaan sellaisessa välittömässä innoituksessa, ettemme olleet koskaan aikaisemmin sellaista nähneet.

Kiinalainen opiskelija tienhaarassa.

Kotimme vastapäätä kadun toisella puolen asui eräs kiinalainen ylioppilas, jonka piti saada yliopistolukunsa suoritetuksi sinä vuonna. Muutettuaamme asumaan tänne, puhuin usein hänen kanssaan pyytäen häntä tulemaan luoksemme keskustelemaan Raamatusta ja kristillisyydestä, kaikessa ystävyydessä. Hän tulikin muutamina päivinä, ja minusta tuntui varmalta, että hän oli vakuuttunut siitä totuudesta, mitä hänelle puhuttiin. Hän näytti olevan täysin tyytyväinen niihin vastauksiin, joita hän sai esittämiinsä kysymyksiin.

Yliopiston loma-aikana sain hänen kauttaan tilaisuuden puhella useiden muidenkin opiskelijoiden kanssa. Olin käynyt heidän asunnoissaan noin kymmenen päivän aikana. Silloin saimme kokea tuon voimakkaan Pyhän Hengen vuodatuksen Adullamkodissa. Opiskelijat olivat ystävällisiä, ja tunsin, että tuo ylioppilas, joka asui meitä vastapäätä, näki selvästi evankeliumin totuuden. Huomasin, että vaikka hän sen käsitti ja oli kohtelias, hän ei kuitenkaan ollut taipuvainen omistamaan tätä totuutta, eikä hän näyttänyt olevan hyvillään siitä innosta, millä toiset opiskelijat suhtautuivat raamatunkeskusteluihin.

Eräänä aamuna kun yksi orpotytöstämme oli portilla, tuo opiskelija sattui myös olemaan siellä. Tyttö alkoi puhua hänelle, että hänenkin pitäisi tulla kristityksi, ja hän vaati yksinkertaisella tavalla häntä uskomaan Jeesukseen, joka pelastaisi hänet synnistä ja tekisi hänet hyväksi ihmiseksi, niin että hän pelastuisi helvetistä ja pääsisi taivaaseen. "Mitä minua hyödyttää tulla kristityksi? En minä tarvitse pelastusta!"

"Sinä voit äkkiä kuolla synneissäsi ja joutua helvettiin." "Mikä sinä olet olevinasi?" hän ivasi. "Sinä olet vain pieni oppimaton tyttöriepu, pelkkä mitätön kerjäläinen. Mitä sinä kuvittelet voivasi tehdä? Sinä koetat opettaa minua, vaikka et ole edes arvollinen puhumaan kanssani. Minä olen ylioppilas, minä olen viisas. Minä olen lukenut paljon kirjoja. Olen ollut monta vuotta Pekingissä. Minä osaan puhua ja lukea englantia yhtä hyvin kuin kiinan kieltä." Sitten hän sylki tyttöä kasvoihin ja käski hänen pitää vain huolta itsestään.

Kaksi viikkoa myöhemmin, kuulin hautaushälyä kadulta kotimme ulkopuolelta. Hämmästyin, kun kuulin, että nyt kannettiin hautaan tuota opiskelijaa, sillä olin nähnyt hänet kadulla vain muutamia päiviä aikaisemmin. Eräs pojistamme kertoi äskettäin

tarjonneensa hänelle lentolehtistä, mutta hän ei ollut vastaanottanut sitä.

Minä en silloin tiennyt mitään hänen keskustelustaan tytön kanssa. Noin kuukausi myöhemmin sama tyttö oli hurmostilassa, Pyhän Hengen voiman alla. Nähtyään näyn taivaasta ja lunastettujen kirkkaudesta, hän seiso i hiljaa ja kumartui aivan kuin katsomaan helvettiin. Näin kuulin silloin hänen sanovan: "Voi, tuolla on helvetti. Ei, en minä voi. Minulla ei ole mitään voimaa auttaa sinua nyt. Sinä olet todella hirveässä tilassa. Sinä olet nyt huonompi kuin kerjäläinen, niin likainen ja saastainen ja kärsit tulijärvessä. Sinä näytät todella kurjemmalta kuin mikään kerjäläinen, jonka olen nähnyt. Ja sinä kerroit minulle, että olet rikas ja että sinulla on paljon tietoa. Missä sinun tietosi nyt on? Niin, en voi auttaa sinut nyt, vaikka pyydätkin anteeksi. Saattaa olla niin, mutta minulla ei ole valtaa. Ainoastaan Jeesus voi pelastaa, mutta kun kerroin Hänestä, sinä pilkkasit Häntä ja kiroisit minua! Katso mitä me kerjäläiset, jotka uskomme Jeesukseen, olemme saaneet taivaassa. Kaikki on iloa, onnea ja rakkautta kultakaupungin kaduilla, Jumalan ihmeellisessä paratiisissa!"

"Vanhurskas vaivoin pelastuu."

Sitten näytti siltä, että tyttö olisi kulkenut kapeata siltaa myöten tulijärven toiselle puolelle. Me näimme hänen kulkevan aivan kuin narulla, siirtäen varovasti toisen jalan toisen eteen ja levittäen kätensä säilyttääkseen tasapainonsa. Huokaisten jännityksestä ja taas helpotuksesta, hän sanoi: "Oi, tämä on vaarallista, mutta Herra auttaa minua. Minä pääsen toiselle puolelle." Ja niin hän varovasti siirteli jalkojansa ollen välillä kadottamaisillaan tasapainonsa. Hän kiitti Herraa, kunnes sai taas tasapainonsa ja saattoi jatkaa eteenpäin. Kuljettuaan tällä tavalla huoneen läpi, hän näytti päässeensä turvaan taivaaseen, vältettyään tulijärveen putoamisen vaarat.

Mitä hyvänsä nämä näyt saattavat vaikuttaa muissa, ne ovat opettaneet meitä Adullam-kodissa entistä varmemmin uskomaan taivaan ja Jumalan valtakunnan sekä myös pahan valtakunnan ja helvetin todellisuuteen. Varmemmin kuin milloinkaan ennen me toteamme, että elämän tie, joka johtaa tulijärven vaarojen yli, on tie, jota voittajien täytyy vaeltaa aivan kuin nuoralla kulkien, varovasti, askel kerrallaan, pelossa ja vavistuksessa. "Sillä aika on tuomion alkaa Jumalan huoneesta, mutta jos se alkaa ensiksi meistä, niin mikä on niiden loppu, jotka eivät ole Jumalan evankeliumille kuuliaiset? Ja 'jos vanhurskas vaivoin pelastuu, niin mihinkä joutuukaan Jumalaton ja syntinen?' (1 Piet. 4:17-18). Herra Jeesus yksin voi auttaa meitä säilyttämään tasapainomme, niin ettemme horjuisi oikealle emmekä vasemmalle. Me olemme yhä vakuuttuneempia siitä, että Jumala tahtoo meidän seisovan teiden risteyksessä ristin luona johtamassa syntisiä kaidalle tielle, joka alkaa ristin luota ja kulkee sen johdossa taivaaseen, siihen elämään, jonka Jumala on valmistanut niille, jotka Häntä rakastavat.

Tämän aikakauden loppu ja Kristuksen palaaminen

Pyhän Hengen voimakkaan vuodatuksen aikana saimme yhä uudelleen näkyjen ja profetian kautta muistutuksia siitä, että tämän nykyisen aikakauden loppu ja Herran Jeesuksen paluu ovat lähellä.

Pyhä Henki teki tämän suuren käännekohdan tämän aikakauden lopussa niin eläväksi ja todelliseksi meille, että kenenkään meidän mieliimme ei jäänyt epäilystäkään siitä, että Herra Jumala antoi täten viimeisen, mitä tärkeimmän, sanoman kansalleen.

Raamattu opettaa että tämä nykyinen maailmanaika päättyy suurimpaan vaivanaikaan, mitä maailma on' milloinkaan nähnyt. Heti sen jälkeen Herra palaa hävittämään jumalattomat ja palkitsemaan vanhurskaat (Matt. 24:30-31).

Raamattu opettaa myös että tämä aikakausi päättyy suureen elonkorjuuseen, jolloin luste on täysin kypsynyt, ja jolloin myöskin vehnä on kasvanut tähkässä täyteen jyvään. Silloin Herra tulee enkeleineen korjaamaan sadon ja erottamaan lusteet vehnästä. Toisin sanoen, kun paholaisen valtakunta on pahimmillaan, ja Jumalan valtakunta maan päällä on kehittynyt parhaaseen, puhtaimpaan muotoonsa, kun sekä paha, että hyvä ovat kypsyneet, silloin tulee Sadonkorjuu (Matt. 13:37-43).

Raamattu opettaa edelleen että paha huipentuu saatanan ruumiillistumassa, joka tulee hallitsemaan tätä riivaajien pettämää ja kiduttamaa maailmaan. Mutta Herra on tullessaan tuhoava tämän pahan hengen täyttämän yli-ihmisen ja maailmanhallitsijan (2 Tess. 2:1-10).

Jotkut saattavat olla eri mieltä yllä olevaan esitykseen nähden, mutta haluamatta käydä yksityiskohtiin näissä asioissa, haluan vain kertoa niin hyvin kuin osaan sen, mitä annettiin näyissä ja ilmestyksissä Adullamin lapsille, jotka eivät olleet perillä jumaluusopista, eivätkä tienneet niistä asioista aikaisemmin juuri mitään.

Rutto ja sodat.

Lapset puhuivat kerta toisensa perään profetiassa että on tuleva nälänhätää, ruttoa, sotaa ja hävitystä. Samalla kristityt joutuvat vainottaviksi, mutta Jumala varustaa omiaan erikoisesti sitä varten ja suojelee heitä tässä koetuksessa. Eräs poika näki, miten koulun opettajamme halusi ostaa mitan riisiä, mutta riisikaupan ympärillä oli niin paljon ihmisiä, että opettajan onnistui vain vaivoin päästä myyjän luo. Kullekin myytiin vain määrätty osa (Ilm. 6: 6).

Eräs tietämätön ja koulua käymätön poika vietiin näyssä länsimaille, jossa hän näki, miten ihmiset valmistautuivat sotaa varten, valmistaen pommeja, tykkeitä ja muita hävitysvälineitä. Profetiassa ennustettiin samoin kuin näyissä nähtiin useaan kertaan saatanan ja hänen ruumiillistumansa antikristuksen tulo.

Näkyjä pahasta hengestä ja antikristuksesta.

Lapset näkivät lohikäärmeen, pahan hengen, jolla oli seitsemän päätä. Eräs poika näki enkelien taistelevan paholaisen ja hänen seitsemän enkelinsä kanssa. Saatana ja hänen enkelinsä voitettiin ja heitettiin taivaasta maan päälle (Ilm. 12:3, 7-9, 12).

Adullamin lapset näkivät sen yli-ihmisen, jota maailma toivoen odottaa, ja jota buddhalaiset, teosofit, muhamettilaiset ja muittenkin uskontojen kannattajat ovat valmiit palvomaan. He näkivät saatanan ruumiillistuneen kauniin, vahvan ja nuorekkaan miehen muodossa. He näkivät näyissä myös sen kuvan, jonka tämä jumalankieltäjä, antikristus, on aikanaan pystyttävä palvonnan kohteeksi. Tuo kuva voi puhuakin ja niin eksyttää maailman, (Ilm. 13: 14-15). Kun kysyin lapsilta mistä he tiesivät, että tämä komea, voimakas mies oli antikristus, he sanoivat että joukko paholaisia seurasi häntä kaikkialle, totellen hänen jokaista käskyään, edeten ja pysähtyen merkin saatuaan.

Tämä antikristus nähtiin myös petona, jolla oli seitsemän päätä. Kysyin taasen, mistä he tiesivät, että se oli antikristus. Lapset vastasivat että enkelit sanoivat sen heille. Olen jo selittänyt, että samoin kuin Johannekselle, nämä ilmestykset annettiin enkelien kautta lasten ollessa hurmostilassa, "hengessä", jolloin he keskustelivat enkelien kanssa, ja nämä taivaalliset lähettiläät kertoivat heille monia salaisuuksia, joita lapset itse eivät käsittäneet.

Pyhät vainottavina.

Tuon yli-ihmisen jumalankielteisen hallituksen aikana Jumalan pyhät pysyivät uskollisina evankeliumin todistukselle, välittämättä kaikista vaikeuksista ja vaaroista. Lapset näkivät kaksi todistajaa Jerusalemissa ja pyhät yhdessä heidän kanssaan puettuina yliluonnolliseen voimaan taistelua varten, vastustaakseen pimeyden valtaa tuona kauheana aikana, jonka kaltaista ei ole koskaan aikaisemmin ollut maan päällä. Silloin saatana ja kaikki hänen enkelinsä ja riivaajat ovat vapaina maan päällä suuressa vihassa, kun tietävät että heillä on vain vähän aikaa jäljellä. Silloin eivät ketkään muut kuin todella Hengen täyttämät pyhät voi edes päivääkään vastustaa sellaista saatanallista voimaa ja sellaisia yliluonnollisia saatanallisia ihmeitä ja merkkejä, joita lapset näkivät. Jumalan pyhät olivat täytettyinä vielä suuremmalla yliluonnollisella voimalla, Pyhällä Hengellä, joka "on suurempi kuin se, joka on maailmassa".

He näkivät näyissä, miten evankeliumia saarnattiin suuren vainon keskellä, ja näille todistajille oli annettu sellainen voima, että heidän sanansa kautta vihollisia kohtasi rutto tai kuolema (Ilm. 11:5). Tämä voima näytti tulevan heidän sisästä ja käyvän ulos suusta, ja sen kautta he voittivat ja löivät vihollisensa. He käyttivät sitä voimaa, jonka Herra oli luvannut opetuslapsilleen, jonka kautta he voivat tehdä samoja tekoja kuin Hän ja vielä suurempiakin kuin Hän teki (Joh. 14:12).

Eräissä tapauksissa, kun he olivat olleet todistamassa joissakin kaupungeissa, joissa heidät oli hyljätty, ja he olivat lähteneet sieltä jonkun matkan päähän, niin tuli taivaasta lankesi ja hävitti tuon pahan paikan, aivan samoin kuin kävi aikoinaan Sodomalle ja Gomorralle. Toisinaan kun vaino oli ankara, Pyhä Henki tempasi heidät ruumiillisesti pois, niin kuin kävi Filippukselle (Apt. 8:39) tai niin kuin profeetat otaksuivat käyneen Elialle (2 Kun. 2:16). Näin Henki vei heidät turvapaikkaan. Ollessaan nälässä ja puutteessa, he saivat ihmeellisellä tavalla ruokaa, mannaa, hedelmiä ja muuta syötävää. Enkelit palvelivat heitä. Heille annettiin voimaa ja rohkeutta pelottomaan todistukseen. Kristityillä oli voima puhua vierailta kielillä evankeliumista osattomiksi jääneille heimoille. Kun pojat ja tytöt näin saarnasivat näyissä Hengessä, saatoimme itse nähdä, miten tämä voi toteutua, sillä kun yksi saamasi vieraalle kansalle, jonka näki edessään, niin toinen tulkitsi häntä (1 Kor. 14:28). Kumpikin puhuivat vieraalla kielellä. Ensimmäinen puhui muutaman lauseen, ja toinen tulkitsi.

Johannes näki taivaalla lentävän erään enkelin, jolla oli iankaikkinen evankeliumi julistettavana kaikille kansanheimoille ja kielille juuri ennen suuren Babylonin kukistumista (Ilm. 14:6, 7). Hän näki myös suuren joukon, jota ei kukaan voinut lukea, kaikista heimoista ja kielistä. He tulivat siitä suuresta ahdistuksesta ja he olivat pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan veressä, (Ilm. 7:9, 13-14).

Eikö tämä, mitä lapset näkivät näissä näyissä, ole yhdenmukaista Raamatun kanssa? Evankeliumi tulee vielä saarnattavaksi enkelien palvellessa Pyhän Hengen voimassa yliluonnollisella tavalla, joka ylittää kaiken sen, mitä alkuseurakunnat saivat kokea vainojen aikana! Eiköhän ole niin että Pyhän Hengen vuodatus elonkorjuun aikana, myöhäissade,

on oleva paljoo suurempi kuin siemenkylvön aikainen Hengen vuodatus, varhaissade, joka tapahtui Helluntaipäivänä?

Lopullinen maailmansota.

Kun täydellisimmän ja yliluonnollisilla voimilla varustetun seurakunnan viimeinen todistus oli päättynyt pahan hengen suurimman ja ankarimman vainon aikana, Adullamin lapset näkivät antikristuksen, pahan hengen täyttämän yli-ihmisen, marssittavan joukkojaan aikakauden viimeiseen maailmansotaan.

He näkivät sodan myöskin henkivaltojen piirissä. Siinä he näkivät miehen ratsastavan valkoisella hevosella johtaen valkoisiin vaatteisiin pukeutunutta enkeliarmeijaa (Ilm. 19:11, 14, 15).

He näkivät myös punaisella hevosella ratsastajan, joka oli pukeutunut kauniiseen tumman väriseen asuun. Häntä seurasivat pahojen henkien mustiin pukeutuneet joukot. Muutamat näyt koskivat sotaa maan päällä. Lapset näkivät lentokoneiden pommittamia sotalaivoja, jotka tuhoutuneina vaipuivat syvyyteen kaikkine väkinensä, joita ei sen jälkeen nähty. Armeijat olivat kerääntyneet kaikkialta maan päältä suureen ja hirmuiseen taisteluun. Lapset katselivat pelottavaa taistelua. Myrkkyykaasut ja kuolettavat aseet kaatoivat uhrejansa lukemattomat määrät. Alussa kuolleita haudattiin, mutta pian niitä oli niin paljon, että niitä koottiin vain röykkiöiksi tai jätettiin lannaksi maan päälle, kuten on ennustettu, (Jer. 25:31-33).

Kaiken tämän keskellä tapahtui:

Kristuksen odottamaton paluu.

Aurinko pimeni ja kuu muuttui punaiseksi kuin veri. Tähti putosi suurin määrin taivaalta. Taivaat järkkäyivät ja näyttivät kääriytyvän kokoon, (Matt. 24:29-30). Suuri maanjäristys saattoi maan pinnan repeilemään. Suuria maanhalkeamia avautui, ja ihmisiä suistui niihin elävinä. Rakennukset horjuivat ja sortuivat kokoon kuin lasten leikkitalot surmaten ja haudaten niissä olevat asukkaat. Näiden asioiden tapahtuessa taivaalla ja maan päällä, Herra ilmestyi taivaalla. Hirvittävä pelko valtasi vanhat ja nuoret, rikkaat ja köyhät. He pakenivat joka suunnalle suuressa epätoivossa. Ihmiset pakenivat tyhjin käsin liikkeistään ajattelematta vähääkään kalleuksiansa, jotka vähänaikaa sitten olivat olleet heille niin tärkeitä. Perheet ryntäsivät kodeistaan luomatta silmäystäkään siihen loistoon, mikä oli ollut heidän elämänsä intohimona. Yhdessä hetkessä kaikki saivat saman päämäärän, heillä oli ainoastaan yksi toive, he etsivät ainoastaan yhtä asiaa. Tämä toive oli päästä pakoon pilvissä saapuvaa Tuomaria. He etsivät ainoastaan paikkaa, mihin olisivat voineet kätkeytyä kuningasten Kuninkaan silmien edestä. Muutamat, jotka eivät olleet kuolleet luhistuneissa rakennuksissa tai joutuneet maanhalkeamien nieltäviksi, koettivat paeta vuorille turvaan. Toiset hyppäsivät virtoihin ja hukkuivat, toiset tappoivat itsensä omilla aseillaan. Kaikkialla oli valitusta ja huutoa. Kaikkialla oli sekasortoa ja pakokauhua. Tehtiin mitä hyvänsä, jotta olisi voitu paeta Karitsan vihaa, sillä Hänen vihansa päivä oli tullut (Ilm. 6:12-17).

Tämän jälkeen oli näkyjä:

Jumalan suuresta ateriasta,

jolle kutsuttiin lintuja ja petoja syömään ruumiita, joita oli hajallaan raunioituneen maan päällä. Koirien ja villien eläinten nähtiin syövän ihmisten ruumiita. Ne yhtyivät tällä Jumalan valmistamalla suurella aterialla, (Ilm. 19:17,18).

Kun pojat hurmostilassa ollessaan, näkivät tämän näyn, saatoimme kuulla heidän huomautuksiansa ja nähdä heidän liikkeitään, kun he kuvasivat näkyä ja toimivat edessämme. Yksi saattoi sanoa: "Katso kuinka kotka syö tuota rikasta miestä! Katso kuinka se repii nuo kauniit vaatteet! Katso, nyt se otti palasen lihaa tuosta ruumiista ja lensi pois!" Toinen sanoi: "Oi, katso tuonne! Korppikotka ja varis syövät tuota miestä. Korppikotka on kovin rohkea. Se noukkii noukkimistaan ahmien itselleen eikä katsele ympärilleen, mutta varis on arka. Se ottaa palasen ja katsoo jälleen ympärilleen nähdäkseen onko vaara lähellä. Ai, ja, näetkö tuota? Katso noita lintuja, jotka seisovat hyvin puettun ruumiin päällä ja kaivavat sitä." Sitten pojat äkkiä käänsivät selkensä tuolle inhottavalle näylle, samalla kuin heidän huomautuksensa ja kasvojensa ilmeet osoittivat kyllin selvästi, kuinka kaameat ovat viimeisen suuren teurasaterian näkymät. Siinä ovat silloin rikkaat ja mahtavat, maiden johtomiehet, teollisuuksien johtajat, raharuhtinaat, sotapäälliköt ja niiden uskontojen ja yhtymien päämiehet, jotka ovat hyljänneet Kristuksen. He eivät ole silloin kunniavieraina, vaan saman maan petojen ja lintujen ruokana, jonka päällä he itse ovat eläneet itsekkäässä ylellisyydessä.

Täten Adullamin lapset ovat jo nähneet ja kuvailleet pelottavan todellisesti tämän paljon kerskatun aineellisen sivistyksen loppunäkymät. He ovat nähneet jumalattomuuden kylvön hedelmän ja vastauksen Herramme kysymykseen: "Mitä se hyödyttää ihmistä, vaikka hän voittaisi omakseen koko maailman, mutta saisi sielullensa vahingon?" Raamattu sanoo että ne, jotka unohtavat Jumalan, hukkuvat. Nämä yksinkertaiset lapset uskoivat epäilemättä, koska Jumala ja enkelit olivat näyttäneet heille sen, mitä Herran sana myös sanoo, että nimittäin tämä nykyinen maailma inhimillisine kasvatusjärjestelmineen ja kehuttuine järjestöineen ja rikkauksineen on päättävä suureen teurasateriaan, jossa kuolleitten liha on suurempiarvoinen kuin kaikki se loisto ja kulttuuri, joka on nyt elävien ylpeytenä.

Lapset näkivät Herran ja Hänen enkeliensä sitovan antikristuksen elävänä helvettiin heitettäväksi (Ilm. 19:20).

Vielä oli näkyä siitä, kuinka saatana vietiin syvyyden kuilun suulle, jonka kansi nostettiin ja hänet heitettiin mustaan, kaivontapaiseen syvyyteen, jonka kansi suljettiin, ja Herra lukitsi sen suurella avaimella, (Ilm. 20:1-3).

Herran tulo ja viimeinen pasuuna.

Olemme kuvanneet näkyjä siitä, mitä Kristuksen palaaminen vaikutti pahoihin. Näyt olivat yhtä selviä koskiessaan pyhiä. Adullam näki taivaat auenneina ja Herran laskeutuvan kunniassa enkeliensä kanssa. Hänen kummallakin puolellaan ja Häntä seuraamassa oli suuri valkopukuisten joukko. Ne, jotka olivat edessä, puhalsivat kauniita torvia. Herra laskeutui alas armeijansa kanssa torvien soidessa ja kaikkien ollessa täydellisessä järjestyksessä, kunkin omalla paikallaan ja omassa asemassaan. Herran juuri laskeutuessa maata kohden nähtiin ihmeellisiä näkyjä

ylösnousemuksesta ja pyhien ylös otosta.

Haudat aukenivat aivan kuin räjähtäen. Ruumiit tulivat esiin haudoista, ja puettiin äkkiä taivaallisen ylösnousemusruumiin kunniaan. Muutamissa tapauksissa luiden nähtiin

tulevan yhteen, aivan kuten lapset sanoivat sen kiinan kielellä: "toisen idästä, toisen lännestä". Kun nämä hajalla olleet luut oli puettu lihalla ja ne olivat muutetut ylösnousemusruumiiksi, heidät otettiin ylös Herraa vastaan yläilmoihin, (1 Tess. 4:15-17). Eräs pojista näki hautausmaaton, jossa erästä kristittyä vietiin haudata. Matkalla oltaessa pasuuna kajahti Herran tullessa. Arkku avautui, ja kuollut nousi ylös muuttuneena ja kohosi yläilmoihin.

Olen jo kertonut, miten meidän lapsillamme oli näkyjä muutamista Adullamin lapsista, jotka olivat jo kuolleet ja olivat nyt taivaassa valkoisiin puettuina ja iloiten paratiisissa vanhojen, valkoisiin puettujen pyhien seurassa. Raamattu opettaa, että pyhillä on hengelliset ruumiit kuoleman ja ylösnousemuksen välillä, ja että he ovat puettuna valkoisiin ennen ylösnousemusta (Ilm. 6:9-12). Rikkaan miehen ja Lasaruksen tapaus osoittaa myös, että kuolleilla on ruumiit kuoleman ja ylösnousemuksen välillä (Luuk. 16:19-30). Kun ristikuulustelussa halusin kuulla, mistä lapset tiesivät, olivatko ne pyhät, joita he näkivät taivaassa jo ylösnousseita vai ei, he sanoivat etteivät he tienneet sitä, ennen kuin enkelit sanoivat heille. He näkivät ainoastaan pyhien sielut ja että niiden ruumiit eivät olleet vielä ylösnousseet. Kun uudelleen kuulustelin lapsia näissä muutamissa asioissa, sain aina yhtenäisen todistuksen: lapset näkivät aina pyhät valkoisiin puettuina, mutta heillä ei ollut siipiä. Enkeleillä oli siivet, eikä ollut vaikeata erottaa pyhiä enkeleistä.

Yhteenvedon sanomme siis: Adullamin lapset näkivät pyhien olevan nyt valkeihin puettuina taivaassa, jossa heillä on pääsy paratiisiin, ja jossa he nauttivat Kristuksen ja enkelien seurasta. He näkivät Herran laskeutuvan "kaikkien pyhien" - kaikkien enkelien - kanssa viimeisen pasuunan soidessa. He näkivät pyhien ruumiiden ylösnousemuksen ja muuttumisen sekä heidän kohoamisensa ylös. Ne näkivät myös:

Karitsan hääaterian.

Paratiisiin oli asetettu suuria pöytiä mahtavien puiden ja ihanatuoksuisten ihmeellisten kukkien keskelle, loistavien, kaikkiväristen lintujen laulaessa ylistysvirsiään, missä lunastettu eläin- ja kasvikuntakin oli yhtenä sopusointuisena, Hengen täyttämänä, Jumalaa ylistävänä kokonaisuutena. Tänne kuvaamattoman Jumalan paratiisin aukeille paikoille oli levitetty pöydät suurta hääateriaa varten. Enkeleitä ja kirkastettuja pyhiä kulki kaikkialla soittaen harppuja, puhaltuen torvia, laulaen ja ylistäen Jumalaa. Muutamat lapset näyttivät näitä näkyjä edessämme. He kiiruhtivat jalokivin koristettuihin asuntoihinsa ottamaan harppunsa tai torvensa ja yhtyäkseen hengen täyttämään musiikkiin kaikkein suurimmassa juhlassa, kaikkien aikakausien toiveitten huipussa. Suuret joukot lauloivat, tanssivat ja ylistivät Kuningasta. Toiset kiiruhtivat valmistaen pöytiä ja istuimia ja kantaessa kultaisissa astioissa ruokia.

Ruokaa oli runsaasti ja kaikella oli oma makunsa, joka kävi kaiken sen yli, mitä voidaan kuvitella. Kun kaikki oli valmiina, lähetettiin kutsu, ja kaikkien aikakausien pyhät kokoontuivat pöytien ympäri viettämään suuren Kuninkaan Pojan hääjuhlaa. Kaikkien toiveitten täyttymys, itse taivaankorkeimman ilon ilmennys saavutti huippukohtansa, kun portot, kerjäläiset, syntiset ja ne, jotka kerran olivat maan päällä olleet hyljättyinä, tulivat idästä ja lännestä ja istuivat juhlapöytien ääreen Abrahamin, lisakin ja Jaakobin kanssa, (Matt. 8:11). Kun kaikki nousivat ja odotus kohosi huippuunsa, silloin saapui itse Poika sisään ja istuutui pöytien ääreen, jotka olivat Hänen verellä ostetun ja valkoisiin pukeutuneen morsiamensa ympäröimät, nuo kaikkien kansojen, sukukuntien ja kielten pelastetut, ja Hän joi heidän kanssansa viinipuun antia (Matt. 26:29).

Kirjat avattuina ja tuomiopäivä.

Adullam näki kirjoja, mihin olivat merkityt ihmisten teot, ja Tuomari nähti istuimellaan, jonka edessä tuomittiin kaikki ihmiset sen mukaan, mitä kirjoihin oli merkitty. Vanhurskaat asetettiin erikseen seisomaan yhtenä suurena joukkona omalle puolelleen, kun sitä vastoin ne, joiden nimiä ei löytynyt elämän kirjasta, koottiin toiseen joukkoon toiselle puolelle. Tuo ensimmäinen joukko erotettiin käymään sisään Jumalan valtakuntaan ja iankaikkiseen elämään, mutta toinen joukko tuomittiin käymään siihen tuleen, joka on valmistettu perkeleelle ja hänen enkeleillensä, (Matt. 25:34, 41).

Uusi taivas ja uusi maa.

Muutamilla harvoilla oli etuoikeus nähdä näkyjä uudesta taivaasta ja -maasta. Uusi taivas oli niin täynnä Jumalan kirkkautta, että lapset eivät voineet sitä tarkkaan katsella.

Uusi Jerusalemi, nelikulmainen kaupunki, oli uuden maan keskuksena. He näkivät tuon taivaallisen kaupungin sellaisena kuin se on nyt, mutta maan päälle laskeutuneena. Koko uusi maa oli hyvin suuresti paratiisin kaltainen, ja on edelleen oleva tuossa Jumalan ja Karitsan morsiamen kaupungissa, (Ilm. 21:1,2). Se oli maa, jonka Jumala tahtoo antaa lapsilleen. Maa, joka on enemmän kuin ennalleen asetettu, Hänen kauttansa, joka on enemmän kuin Voittaja. Se oli uusi taivas ja uusi maa, jotka ovat käyneet läpi uuden syntymän (Ilm. 21:5), ja jotka eivät enää koskaan katoa. Tässä maassa Jumala on jälleen asettava majansa ihmisten keskelle, ja he kutsuvat Häntä Jumalaksi ja saavat kaikki olla iäisesti Hänen lapsiansa. Aamen.

Kiinalaisen kerjäläispojan profetia

Herra käytti puhutorvena erästä pientä kymmenvuotiasta kiinalaista kerjäläispoikaa, joka sai tuoda meille sanoman välittömässä innoituksessa. Näin toteutui Raamatun sana: "...viimeisinä päivinä... teidän poikanne... ennustavat." (Apt. 2:17).

Muutamia kuukausia aikaisemmin oli eräs pieni likainen ja repaleinen kerjäläispoika tullut ovellemme parin toverinsa kanssa pyytäen päästä sisälle. Kun hänet oli vastaanotettu ja kylvetetty sekä puettu puhtaisiin vaatteisiin, hän näytti hyvältä pikkupojalta ja sellaiseksi hän sitten osoittautuikin. Hän otti sydämeensä kaikki Raamatun kertomukset ja puheet, mitä kuuli. Hän oppi pian rukoilemaan, ja sitten hänen kuultiin rukoilevan hartaasti joka ilta vuoteessaan. Kun kodissa koettiin Pyhän Hengen vuodatus, niin tämä poika oli ensimmäinen, joka sai vastaanottaa henkikasteen puhuen vierailta kielillä niin kuin ensimmäisenä helluntaina.

Eräänä iltana Herran voima vaikutti erikoisella tavalla. Taivas näytti olevan niin lähellä. Näytti siltä, että entinen yksinäinen ja koditon kerjäläispoika olisi jättänyt tämän likaisen maan ja että hänet olisi otettu taivaaseen. Kun hänet johdettiin kultakaupunkiin Herran Jeesuksen eteen, hän lankesi Vapahtajan jalkojen juureen nöyrässä palvonnassa. Todellisuudessa hän makasi Adullamin lattialla tovereittensa ja muitten ympäröimänä, jotka kuuntelivat tarkkaavina sitä sanomaa, joka tuli Herralta hänen kauttansa. Koskaan aikaisemmin en ole kuullut niin sydämiä liikuttavia ja tuntoihin käypiä sanoja. Poika nyyhkytti ja itki tuskasta, kun sanoma annettiin lause tai pari kerralla, selvällä ja voimakkaalla äänellä. Kieli oli rytmillistä ja sanojen valinta oli mitä yksinkertaisinta ja puhtainta. Äänen sävy, puheen tyyli ja jokaisen sanan läpitunkeva voima oli sellainen, ettei kukaan, joka kuuli sen, voinut mitenkään epäillä, etteikö yksinkertainen pieni Samuel olisi puhunut Jumalan välittömän ylikuulon voiman vaikutuksesta. Maatessaan näyissä Herran jalkojen juuressa poika sanoi: "Herra Jeesus, en ole arvokas olemaan täällä tai

olemaan edes pelastettukaan. Minä olen ainoastaan pieni kadun kerjäläinen. Silloin Jeesus alkoi puhua pojan kautta. Hän ei tiennyt sitä silloin, mutta Herra todellakin puhui pojan kautta aivan kuin puhetorvea käyttäen. Jumala puhui ensimmäisessä persoonassa meille ja lapsille, jotka istuimme siinä ympärillä.

Toivon tämän Herran antaman sanoman valtaavan sydämet, niin kuin se yhä valtaa meidän sydämemme!

Kristuksen sanoma.

"Minä itken tänä iltana. Sydämeni on särkynyt. Olen surullinen siksi, että niitä, jotka uskovat minuun, on niin vähän. Minä olen suunnitellut ja valmistanut taivaan jokaista varten. Olen valmistanut sijan maailman kaikille ihmisille. Olen tehnyt Uuden Jerusalemin kolmena suurena kaupunkina toistensa yläpuolella, joissa on tilaa kaikille. Mutta ihmiset eivät halua uskoa minuun. Niitä, jotka uskovat, on niin vähän. Minä olen hyvin, hyvin surullinen. (Tämän sanoman aikana poika nyyhkytti sydäntä särkevästi kyynelvirtojen tulviessa hänen silmistään.) Koska ihmiset eivät tahdo uskoa minuun, minun täytyy hävittää paha maailma. Olen ajatellut antaa kolmen suuren onnettomuuden kohdata maailmaa, mutta heidän pahuutensa tähden minun täytyy lisätä vielä neljäskin vitsaus. Jos teillä on ystäviä, kehottakaa häntä pikaiseen parannukseen.

Vaatikaa kaikkia ihmisiä uskomaan evankeliumiin niin pian kuin mahdollista. Elleivät ihmiset halua uskoa ja vastaanottaa sanomaanne, niin vastuu ei ole teidän. Ottakaa vastaan Pyhän Hengen kaste! Jos te odotatte ja uskotte, niin minä kastan teidät. Paha henki viettelee teitä ajattelemaan, ettette voi saada, mutta odottakaa ja etsikää. Minä kastan teidät ja annan teille voiman ajaa ulos pahoja henkiä ja parantaa sairaita. Ne, jotka saavat Pyhän Hengen sinetin, saavat saarnata ja todistaa, ja minä olen teidän kanssanne ja varjelen teitä vaaroissa. Jos ajattelette, ettette ehkä pääse taivaaseen, on tämä ajatus pahasta hengestä, Minä en hukuta omia lapsiani, minä suojelen ja pelastan jokaisen. Yksikään omani ei huku. Minä voitan. Rukoilkaa lähetysaarnaaja ja rouva Bakerin puolesta, niin minä annan heille voiman ajaa ulos pahoja henkiä ja parantaa sairaita. Lasten tulee totella kodissa. Älkää riidelkö! Älkää valehdelko! Eläkää rauhassa! Kun rukoillette, rukoilkaa sydämestänne. Älkää antako rakkautenne kylmentyä. Puhukaa kaikille seurakunnille, että niidenkin tulisi etsiä Pyhää Henkeä. Kaikkien seurakuntien tulee pyrkiä eteenpäin!

Paha henki tulee maan päälle pian, ja silloin on oleva suuri vaivan aika. Älkää murehtiko! Minä suojelen teitä ja pidän teistä huolen. Ihmiset kokoontuvat kaikkialta yhteen taistelemaan, ja sen jälkeen minä tulen rankaisemaan maata. Teidän ei tarvitse pelätä, sillä ne, jotka uskovat minuun temmataa ylös puhaltamaan torvia ja soittamaan harppuja.

Minä hävitän kaksi kolmatta osaa ihmisistä. Kaikkien täytyy totella minua, kun minä saavun. Talot luhistuvat kokoon, vuoret lankeavat ja puut hävitetään. Silloin on niin suuri hävitys, ettei jää ruohon korttakaan. Epäjumalien palvelijat hukkuvat. Kaikki noidat ja henkienmanaajat joutuvat helvettiin. Ainoastaan ne pelastuvat, jotka uskovat evankeliumin."

Näin Herra puhui Adullamin kodin asukkaille ja heidän kauttansa kaikille, jotka lukevat tämän sanoman. Tämä ylösnousseen Herramme sanoma puhuttiin hitaasti ja selvästi. Kunkin lauseen välillä oli tauko. Kirjoitin lauseet sellaisina, kuin ne annettiin, usein toistettuina kerran tai pari, niin että kuulijat eivät voineet erehtyä. Kirjoittajalla oli kylliksi aikaa kirjoittaa jokainen sana, jonka Herra puhui tämän pienen hengen täyttämän ja

valitsemansa profeetan kautta. Kun sanoma oli annettu, nousi pieni poika ja kertoi, että hän oli ollut Herran jalkojen juuressa. Hän ei tiennyt että Herra oli puhunut hänen kauttansa samalla kertaa, kuin hänelle itselleen.

Hän kertasi tuon profetian sanoen: "Jeesus sanoi näin, Jeesus sanoi tämän".

Tämä profetia kuultuna, kirjoitettuna ja sitten vielä tuon pienen profeetan muististaan kertaamana kohta kohdalta, osoittaa, miten helposti Raamatun profeettojenkin sanoma, joita Jumala käytti, voitiin sana sanalta kirjoittaa sellaisina kuin ne tulivat profeetan huulilta. Tai profeetta saattoi myös itse muististaan kerrata sanoman sanoen todella: "Näin sanoo Herra". Kun Eelin aikaan ihmiset olivat kadottaneet yksinkertaisen uskon elävään, persoonalliseen Jumalaan, joka puhuu ihmisille, ja menneet epäuskossaan ja pahuudessaan niin pitkälle, että "Herransana oli harvinainen siihen aikaan, eivätkä näyt olleet tavallisia" (1 Sam. 3), Herra löysi pienen yksinkertaisen Samuelin ja puhui hänelle kuuluvalla äänellä sanoman, joka täyttyi kirjaimelleen. Me uskomme, että Jumala on vielä edelleen sama elävä Jumala, joka tänä pahana, epäuskoisena aikana on antanut meille pienen kiinalaisen Samuelin kautta sanomansa: "Näin sanoo Herra". Tätä sanomaa on tarkattava!

Valoa Raamatun syntyyn

Tämän Pyhän Hengen vuodatuksen kautta, jonka Adullamin kiinalaiset lapset saivat kokea, saatiin paljon valoa Raamatun syntyyn.

Täyttyneitä ennustuksia.

Tämänlainen Hengen vuodatus, jota seurasivat ylikuonnolliset ilmiöt, on itsessään todistuksena siitä, että Raamattu on Jumalan Hengen vaikutuksesta syntynyt. Jumala yksin tietää tulevaisuuden. Kristukselle ja apostoleille olivat täyttyneet profetiat riittävästi todisteena siitä, että Jumalan käsi oli mukana Raamatun kirjoitusten syntymisessä. Siinä Pyhän Hengen vuodatuksessa, mistä olemme näiden lasten kohdalla kertoneet, täyttyi kymmenen Raamatun ennustusta:

- 1) Hengen kaste on ennustettu nykyajan uskoville.
- 2) Sitä on seuraava puhuminen vierailta kielillä.
- 3) Profetoiminen sen mukaan kuin Henki antaa puhuttavaa. '
- 4) Nämä lapset saivat ennustuksen mukaan vastaan ottaa "Kristuksen omaa".
- 5) Tulevien asioiden todellisuus näytettiin myös heille.
- 6) Ennustuksen mukaan he syntyivät uudelleen Pyhästä Hengestä saaden vastaanottaa todistuksen sydämeensä, joka huusi: "Abba Isä!"
- 7) Niissä näyissä, joita lapset näkivät, täyttyi profetia, että viimeisinä päivinä "nuorukaisenne näkyjä näkevät".
- 8) Pahoja henkiä ajettiin ulos.
- 9) Sairaita parannettiin ihmeellisesti, juuri niin kuin Raamatun mukaan tulee tapahtumaan Pyhän Hengen voimasta.
- 10) Ihmeellinen muutos tapahtui, niin että asioita, joita ennen rakastettiin, nyt vihattiin, ja sitä, mitä ennen vihattiin, nyt rakastettiin.

Yksinkertaiset saattoivat viisaat häpeään.

Raamatusta tiedämme, että Jumalan ilmoitukset ja Raamatun kirjoitukset eivät olleet riippuvaisia luontaisesta lahjakkuudesta, tai saadusta kasvatuksesta. Oppimaton Aamos, Pietari, tai Johannes kirjoittivat syvällisemmin kuin viisaimmat tämän maailman oppineet.

Emmekö näe todistusta Jumalan Sanan paikkansa pitävyydestä siinä, mitä Herra on tehnyt ja ilmoittanut näille halveksituille ja hyljätuille kerjäläispojille ja -tytöille? Kun eivät monet "lihan mukaan viisaat ja jalosukuiset" seuraa vanhanaikaista, kaitaa tietä yksinkertaisessa uskossa Jumalaan, Hän valitsee ja käyttää vieläkin niitä, "jotka ovat halveksitut", juuri näitä yksinkertaisia kiinalaisia katujen ja kujien lapsia, "tehdäkseen mitättömiksi" ne, joita pidetään oppineina ja viisaina tänä jumalattoman järjen ja maailmallisen viisaudenaikakautena.

Nyt kun tämän "oppineen", ylpeän ja jäykkäniskaisen sukukunnan viisaat, jotka vastustavat yksinkertaista Sanaa, kulkevat hapuillen oman itse riittäväisyytensä ja kuvitelmiensa pimeydessä, on totta, että Jeesus voi sanoa vieläkin tämän harhauttavan ihmisviisauden keskellä: "Minä ylistän Sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, että olet salannut nämä viisailta ja ymmärtäväisiltä ja ilmoittanut ne lapsenmielisille" (Matt. 11:25).

Kristuksen ajan oppineet ja hallitsevat henkilöt eivät yleensä ymmärtäneet Hänen ihmeellisiä töitään eivätkä Hänen elämäänsä, sillä jos he olisivat ymmärtäneet, eivät he olisi kirkkauden Herraa ristiinnaulinneet (I Kor.2: 8). Apostolien aikojen sivistyneet ja hallitusmiehet eivät myöskään ymmärtäneet kaikkivaltiaan Jumalan työtä, jota Hän teki oppimattomien, Pyhän Hengen voiman täyttämien omiensa kautta. Jos he olisivat ymmärtäneet, eivät he olisi tappaneet Hengen täyttämiä pyhiä alkuseurakunnan aikana. Nämä ilmestykset kiinalaislapsille, jotka "eivät olleet oppineita" kouluissa tai maallisissa oppiaineissa, ovat kirjoitetun Jumalan sanan vahvistuksena, että on tapahtunut niin kuin Sana itse esittää, että se alkuaankin annettiin avosydämisten ihmisten kautta riippumatta heidän luonnollisista kyvyistään tai saadusta kasvatuksesta.

Raamatun tapahtumien silminnäkijöitä.

Me saimme kirkasta valoa siihen, miten Raamatun kirjoittajilla on saattanut olla aivan kuin silminnäkijän tieto jo aikaisemmin tapahtuneista asioista. Eräs pojistamme, joka inhimillisesti katsoen oli mitä tietämättömin ja heikkolahjaisin, sai useammin kuin kerran "hengessä" olla sekä Vanhan- että Uuden Testamentin tärkeimpien historiallisten tapahtumien silminnäkijänä. Hän näki Egyptin vitsaukset: sammakoita kuninkaan palatsissa, kärpäsiä faaraon ruuassa, heinäsirkoja, faaraon esikoisen kuolleena koko hovin ollessa suunniltaan surun johdosta. Hän näki Elian ja Elisan kulkevan Jordanin poikki ja tuliset vaunut, kun Elias otettiin taivaaseen, samoin Danielin jalopeurain luolassa enkelivartijansa kanssa, sekä muitakin Vanhan Testamentin tapauksia koskevia näkyjä.

Tälle pojalle annettiin myös näkyjä Kristuksen ihmetöistä. Hän näki Herran kiusauksen. Paha henki tuli miellyttävän nuoren miehen muodossa ja johti Herran korkealle vuorelle ja näytti hänelle näyssä maailman valtakunnat. Enkelit seurasivat Jeesusta kaikkialle. Vielä oli näkyjä Kristuksesta, kun Hän kulki veden päällä, paransi sairaita ja avasi sokeain silmät. Tämä poika, samoin kuin toisetkin, näki Herran Jeesuksen kärsimyksen, ylösnousemuksen ja taivaaseenastumisen.

Ihmettelin alussa noita mennyttä aikaa koskevia näkyjä. Sitten muistin että Jumalassa ei ole mitään "mennyttä", "nykyistä" ja "tulevaa" aikaa. Hän on tuo suuri MINÄ OLEN. Kaikki asiat ovat Hänelle aivan kuin nykyisyydessä. Koska Pyhä Henki on Hänen Henkensä, niin näyissä, ja Hengen ilmoituksissa Jumala voi antaa menneisyyden, nykyisyyden ja

tulevaisuuden ilmaantua nykyisyytenä niille, joille Hän on nähnyt hyväksi näyttää näitä ilmestyksiä. Nämä menneisyyttä koskevat ilmentykset vahvistavat Raamatun innoitukset. Jumalalle oli helppoa näyttää Moosekselle ja muille näyissä sekä muinaisia että tuleviakin tapahtumia, samoin kuin silminnäkiä näkee nykyisiä asioita. Ja Hän on tehnyt heidät kykeneviksi kertomaan menneistä, nykyisistä ja tulevista asioista tuossa yhdessä ja ainoassa Kirjassa, joka kertoo lopun alusta ja alun lopusta.

Jumalan ilmestysten säilyttäminen.

Pyhä Henki näytti meille kuvaannollisesti, miten muutamat Raamatun osat tulivat yliluonnollisten ilmestysten jumalalliseksi selostukseksi. Kun lapset olivat "hengessä" kuvaten, mitä he näkivät näyissä, niin Pyhä Henki antoi erään pojan, joka myös oli hurmiotilassa "hengessä", istuutua ja tehdä käsillään kirjoitusliikkeitä kohta kohdalta sen mukaan, mitä toiset näkivät ja kuvasivat. Näin jokainen saattoi nähdä, miten helppoa Jumalalle oli antaa kirjoittaa Raamattua. Yksi saattoi kirjoittaa sen, mitä toinen näki ja kuvasi.

Jos Jumala saattoi ottaa tietämättömän ja lukutaidottoman kerjäläispojan likaiselta kiinalaiselta kadulta, tai puolivillin, pieneen alkuasukasheimoon kuuluvan pojan kaukaiselta yksinäiseltä vuorelta, täyttää heidät Pyhällä Hengellä ja antaa heidän "hengessä" kulkea enkeleitten saattamina silminnäkiä esiripun tuolla puolen näkemässä menneitä, nykyisiä ja tulevia asioita, eikö Jumalalle ole aina ollut yhtä helppoa ilmaista näyissä kaikkea sitä, mitä on kirjoitettu Raamattuun! Tämän Hän on tehnyt valitsemiensa välikappaleitten kautta. Näin joku Baaruk sai istua profeetan vieressä ja kirjoittaa sana sanalta juuri sen, mitä profeetta näki, tai mitä hänelle ilmaistiin profetiassa juuri sellaisena kuin Jumala antoi sen.

Jos meidän poikiamme voitiin temmata Herran läheisyyteen, ja he tulivat takaisin sanoen: "Herra sanoi", eivätkö sitten vanhan ajan profeetat olisi voineet esittää profetiansa ja näkynsä ehdottomassa totuudessa sanoen: "Näin sanoo Herra"? Miten Jumala, jonka edessä menneisyys, nykyisyys ja tulevaisuus on samaa aikaa, voi tämän kaiken esittää aivan kuin nykyisyydessä, sitä en tiedä. Raamattu sanoo, että Hän voi tehdä sen ja on sen tehnyt. Adullam tietää, että Hän yhä tekee niin.

Jos ihmiset ovat voineet profetoida sen, mitä Pyhä Henki heissä vaikutti, jos he ovat olleet "hengessä Herran päivänä" ja tulleet temmatuksi taivaaseen, jos ihmiset ovat voineet nähdä näkyjä "kuningas Hiskian kuolinvuotena", niin Pyhä Henki voi vieläkin vaikuttaa samaa. Heitä voidaan vieläkin temmata "hengessä" näkemään näkymättömiä verhon tuolta puolen. He voivat vieläkin nähdä näkyjä, vaikka onkin jo paljon vuosia kulunut kuningas Hiskian kuoleman jälkeen. Sama Jumala on yhä valtaistuimellaan ja Hän hallitsee samaa maailmaa, ollen kosketuksessa samanlaisten pahojen sydänten kanssa. Hän vaikuttaa vieläkin samanlaisten ihmisten kautta, joilla oli samanlainen luonne ja jotka olivat yhtä vajavaisia kuin Eliakin oli.

Koska Jumala tänäkin päivänä ilmaisee itsensä profetian, näkyjen ja ilmestysten kautta, kuten Hän tekee kautta koko maailman, on selvää, että Hän on ilmaissut itsensä juuri siten, kuin Raamattu kertoo Hänen tehneen vanhan ajan profeettojen ja pyhien kautta. Herra tahtoo ja voi todistaa tänä pahana aikakautena tämän nykyisen epäuskoisen ja turmeltuneen sukukunnan keskellä että se, mitä Hän on antanut kirjoittaa Raamattuun, on elävän Jumalan sanaa. Hän voi vaikuttaa ja Hän vaikuttaa uskovan kansansa keskuudessa yliluonnollisella tavalla Pyhän Hengen lahjojen kautta vahvistaen Sanan sitä seuraavilla merkeillä: (Mark. 16:15-20).

Taivaan maa

Meille on käynyt selväksi, että profeetallisen Sanan samoin kuin nykypäivinä keskellämme esiintyneiden näkyjen ja profetian tehtävä on valmistaa meitä uskossamme, että verhon takana on ihmeellinen kotimaa. Maan päällä olemme aina vieraita ja pyhiinvaeltajia. Täydellinen tyydytys on vasta matkamme päässä. Matka saattaa johtaa vaikeita polkuja pitkin väsyttävien vuorten yli, ja pyhiinvaeltaja voi niin nääntyä raskaitten taakkojensa alla, että hän tuskin kuulee lintujen laulua tai huomaa kukkien tuoksua tien varrella, ehkäpä ei saa suurtakaan tyydytystä pyhiinvaeltaja- tovereittensa seurasta. Mutta toisin on matkan päättyessä. Pyhiinvaeltajien kumaraiset, Väsyneet ruumiit uudistuvat aivan kuin he olisivat saaneet kylpeä nuoruuden lähteessä, kun he pääsevät kotiin, oikeaan kotimaahansa. Sillä "kaikki me muutamme yhtäkkiä, silmänräpäyksessä". " Tämän katoavaisen pitää pukeutuman katoamattomuuteen". Vanhuus häviää. Taivaassa ei ole vanhuksia eikä horjuvia askeleita. Siellä ei ole himmentynyttä näköä, ei kuuroja korvia, eikä raajarikkoisuus ole kenenkään vaivana kirkkauden kaupungissa.

Kultakaupungissa ei tule koskaan pimeää. Ei siellä tarvita aurinkoa päivällä eikä kuuta yöllä. Sen kultakatuja ei tarvitse lakaista. Sen jalokivin kimaltelevat asunnot eivät tarvitse korjauksia. Tässä kaupungissa ei tarvita lääkäreitä, sillä siellä ei ole sairautta, ei raihnaisuutta eikä surua. Sen kaduilla ei nähdä suruharjoja eikä hautausaattoja. Kultakaupungissa vallitsee yltäkyläinen elämä ja puhdas, rajaton ilo.

On maa, jonka taivaalle eivät myrskypilvet koskaan kohoa. Siellä ei ole mitään puutetta eikä taistelua olemassaolosta. Siellä ei ole itsekästä kilpailua, eikä mitään, mikä herättää rakkaudetonta epäluuloa. Kukaan ei huolehdi siitä, mitä hän söisi, ja joisi tai mitä pukisi päällensä. Valkeat vaatteet eivät siellä koskaan kulu. Sen puista eivät elämän hedelmät koskaan loppu. Elämänveden lähde ei koskaan kuivu. Jokaiselle riittää juotavaa. Taivaan asukkaitten osana on onnellisen nuoruuden ilo ja innostus. Täällä alhaalla ovat onnellisimmatkin päivämme kuitenkin kuin saviastiassa. Parhaimpinakin hetkinämme me tajuamme vieläkin suuremman ilon ja onnen aivan kuin käsiemme ulottuvilla, mutta ennen kuin saatamme siihen tarttua, tunnemme tämän savimajamme painon, joka sitoo meitä.

Jokainen on "rakastunut" Uudessa Jerusalemissa. Jokainen on rakastunut jokaiseen toiseen. Maan päällä rakastuneena olemista ei voida verratakaan siihen, mitä rakastuminen on kirkkauden maassa. Ei mikään virhe, epätäydellisyys tai rakkaudeton käytös alenna siellä täydellistä ja kokonaista rakastumista kaikkien kesken.

Maanpäällisessä turmeltuneessa telttamajassamme meidän sielussamme soi sisäinen laulu. Se yrittää päästä ilmoille ja voi joskus murtautua kahleistaan hetkiseksi, mutta samassa se taas kadottaa täydellisen sointunsa. Kun Jumala loi ihmisen, Hän pani sävelen ihmisen sieluun, mutta maan epäsoinnut ovat sen särkeneet. Tuo kadonnut sointu löytyy vasta ylhäällä, kun olemme saaneet pukeutua taivaalliseen asumukseemme. Maan päällä soiva hienoin, suloisin ja täydellisin musiikki on vain sen kadonneen sävelen etsimistä, jota lunastetut ja enkelit taivaassa laulavat. Hienoimmatkin maan päällä tehdyt soittimet, siitä alkaen kun Aadamin jälkeläiset alkoivat käsitellä harppuja ja huiluja, ovat vain niiden torvien, harppujen ja muitten soittimien jäljennöksiä, joilla kerrankadonneet soinnut uudelleen kaiutetaan kultakaupungissa. Niissä sävelissä vapautetut sielut löytävät täyden ilmaisun tunteilleen.

Paha henki on kääntänyt turmeltuneen lihan himojen palvelukseen paljon siitä musiikista ja rytmistä, jonka Isä on antanut lapsilleen. Vuoristojen villeistä heimoista hienojen salonkien

huvituksien juovuttamiin joukkoihin saakka ihmiset tanssivat musiikin tahdissa saadakseen itselleen lihan himojen aistillista nautintoa.

Lunastetut ja enkelit tanssivat taivaassa sen musiikin tahdissa, joka on puhdasta ja pyhää, ja jonka tuoma ilo on kaiken maallisen ja luonnollisen huvituksen yläpuolella. Se on sitä rytmiä, jota taivaan tähdetkin seuraavat pyöriessään ja laulaessaan radoillaan.

Kultakaupungissa on puisto, Eedenin paratiisi, jossa todellisuus on syrjäyttänyt sen, mikä on epätodellista. Siellä ylhäällä, Jumalan pyhällä vuorella ei Hänen koko eläin- tai kasvikunnassaan ole mitään, joka särkisi pyhyiden rauhaa.

Täällä maan päällä näemme vain vähän ja ymmärrämme vielä vähemmän Jumalan luomakunnan ihanuutta. Maan lika ja pöly on himmentänyt sielujemme ikkunat. Vain himmeästi näemme niiden läpi. Kun Jumala on pyyhkinyt pois kaiken estävän ja avannut sielujemme silmät, silloin vasta voimme ensi kerran todella katsella ja ihaila Jumalan ihmeellisen luomakunnan kirkkautta. Kaiken tämän saamme kokea kerran taivaallisessa Eedenissä.

Eedenin puutarhassa laulavat aina kaikenväriset linnut, joiden sielua sykehdyttäviä ylistyslauluja on jokainen korva virittynyt kuulemaan. Taivaan maassa kaikenväriset kukat alati kukkivat, ja jokainen silmä on avautunut näkemään niiden kauneutta. Saaronin ruusun ja laaksojen liljan tuoksut sekoittuvat siellä sellaiseen tuhansien muiden kukkien tuoksuun, jota maan päällä ei ole koskaan tunnettu.

Toisinaan meistä tuntuu kuin näkisimme kaukaa taivaallisen kaupungin valon, mutta näkömme himmentyy epätäydellisyyteemme. Toisinaan tuntuu kuin kuulisimme lumoavaa soittoa toisesta maailmasta, mutta sen sävel hukkuu niihin epäsointuihin, jotka kuuluvat lähempää. Toisinaan näyttää kuin tuntisimme vetoa ylöspäin kaikesta siitä mikä orjuuttaa, mutta kaikki se, mikä kiinnittää huomiotamme maan päällä, sitoo jalkojamme aivan kuin kahleilla näihin maallisiin. Toisinaan sielu haluaisi lentää maahan, jossa päivä on kirkkaampi, mutta putoaakin pettyen alas katkennein siivin.

Jokainen, joka väittää olevansa vapaa kulkemaan yksin vapauden kaupunkiin, saa pian huomata, kuinka hänen polullansa ovat voittamattomina esteinä tämän maailman asiat, liha ja paha henki, joita voittamaan hänessä itsessään ei ole mitään voimaa. Mutta tie on olemassa voittoon ja Vapauteen!

Tie

On ainoastaan yksi tie.

Kristus on se tie. "Ei kukaan tule Isän tykö muuten kuin minun kauttani." Ihmiset eivät ole tie. Ihmiset eivät voi milloinkaan tehdä tietä kultakaupunkiin. Taivaallinen kaupunki ja tie sinne ovat kokonaan ylhäältä annettua ilmoitusta. Kristus, joka on tie, ei ole alhaalta. Hän on ylhäältä. "Hän, joka taivaasta tuli alas, Ihmisen Poika, joka on taivaassa", (Joh. 3:13). Hän on "Suuri Jumalamme ja Vapahtajamme Jeesus Kristus" (Tiit. 2:13).

Ihminen ei luonnollisessa tilassaan vaella puhtaan ilon onnellista kaupunkia kohden. Hän vaelttaa pois päin. Mitä pitemmälle hän kulkee, sitä kauemmaksi hän joutuu. Lapsille kuuluu Jumalan valtakunta. He leikkivät ja iloitsevat kaupungin portin luona. Mutta kun he alkavat vaelttaa itsenäisesti, he vaeltavat aina pois päin kultakaupungista ja Eedenin kodista. Mitä

pitimmälle he vaeltavat, joko yksinään tai joukon mukana, sitä enemmän he järkeilevät ja sitä pitimmälle he joutuvat kultakaupungista, niin että sen valo näkyy enää vain himmeänä ja lopuksi katoaa kokonaan. Kääntyminen on ainoa keino kaupunkiin pääsemiseksi. "Ellette käänny ja tule lasten kaltaisiksi, ette pääse taivasten valtakuntaan". Mutta mitä kauemmaksi ihminen kulkee, sitä vanhemmaksi hän tulee ja myös sitä rikkaammaksi ja sitä enemmän hän myös tutkii taivaallisia asioita luonnollisella ymmärryksellään. Vähitellen hän joutuu epäilykseen ja epäuskoon ja lopulta hän on niin kaukana, että tuntuu mahdottomalta palata takaisin lapsen uskoon. Hän ei löydä enää paluutietä tullakseen sydämessään lapsenkaltaiseksi. "Maailma ei oppinut viisauden avulla tuntemaan Jumalaa", (1 Kor. 1:21). Ihminen ei löydä opiskelun kautta Jumalaa. Hän, joka luottaa omaan kuntoisuuteensa ja kaikenlaiseen järkeilyyn, ei saa koskaan nähdä Jumalan kaupunkia.

Ihminen ei voi inhimillisen luontonsa ansioiden perusteella milloinkaan kävellä kultakaupungin kaduilla. Sillä mitä ihminen on, mitä hän tekee tai miten hän elää, ei ole mitään tekemistä hänen pelastuksensa kanssa. Ihmisen hyvyys ei pelasta. Maailman parhaallakaan ihmisellä ei ole yhtään enempää toivoa päästä taivaaseen kuin huonoimmalla. Ihminen, joka luottaa omaan itseensä, omaan siveelliseen hyvyyteensä, on nykyaikainen fariseus, jonka silmät ovat sokaistuneet näkemään totuutta. Publikaani, juomari ja portto menevät Jumalan kaupunkiin, kun taas "hyvä" ihminen joutuu ulkonaiseen pimeyteen, jossa on itku ja hammasten kiristys. Me olemme pelastuneet "armosta, emme tekojemme kautta". Pelastus on jotakin, jonka Jumala antaa. Se ei ole sitä, mitä ihminen on tai ei ole. Pelastus on ylhäältä. Se ei ole alhaalta eikä ihmisistä.

Se, mikä on syntynyt alhaalta, on lihaa, ja on syntynyt miehen tahdosta. Niiden, jotka ovat syntyneet alhaalta, tulee syntyä uudelleen, ylhäältä, huolimatta siitä, miten viisaita, hyviä tai pahoja he ovat. He tulevat Jumalan lapsiksi, "jotka eivät ole syntyneet verestä eikä lihan tahdosta eikä miehen tahdosta, vaan Jumalasta" (Joh. 1:13). "Joka ei synny uudesti, ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa" (Joh. 3:3). Tämä syntyminen, joka tulee olla jokaisella, joka haluaa päästä Jumalan luo ja laulaa lunastettujen lauluja taivaallisessa kaupungissa, on ylikuonnollinen syntyminen. Se on kokonaan ylhäältä. Seurakunnan yhteys, virsien laulu, rukous, työskentely seurakunnan hyväksi, saarnaaminen tai ruumiinsa antaminen poltettavaksi, eivät vielä merkitse uutta syntymistä. Uusi syntyminen on jotakin, minkä Jumala antaa armosta, ilman töitä.

Hienoimmalla tai parhaimmalla saarnamiehellä, säännöllisimmällä kirkossakävijällä tai innokkaimmalla protestantilla ei ole yhtään enempää toivoa taivaaseen pääsemisestä kuin suruttomalla syntisellä, ellei hän ole uudestisyntynyt.

Miten löydämme tien takaisin kotiin?

Herra oli niin huolestunut minun kotiin palaamisestani, että Hän teki tien yksinkertaiseksi ja selväksi. Minä olin syntinen, joka elin itsekkäästi ja erossa Jumalasta. Olin poikennut omalle tielleni. "Kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla." "Ei ole ketään vanhurskasta, ei ainoatakaan... kaikki ovat poikenneet pois", (Room. 3:11-12, 23). Minä olin heidän joukossaan. Jeesus tuli taivaasta "syntisiä" pelastamaan, ei "vanhurskaita", jotka eivät parannusta tarvitse. Siksi minäkin sain tilaisuuden. Minun olisi pitänyt kärsiä syntieni rangaistus, mutta Kristus rakasti minua ja kuoli minun puolestani. Hän kantoi minun "syntini ruumiissaan ristinpuuhun". Kristus kuoli ristillä, synnitön syntisen edestä. Hän "joka ei tiennyt mitään synnistä", kuoli minun edestäni ristillä, jossa minun olisi pitänyt kuolla. Minut, syntinen Barabbas, rangaistuksen ansainnut syntinen, vapautettiin kokonaan ja ilman ehtoja. "Sen joka ei synnistä tiennyt, Hän meidän tähtemme teki synniksi" (2 Kor.

5:21). Jumala rankaisi Jeesusta ja hylkäsi Hänet, siksi hän ei rankaise minua eikä hylkää minua. Kaikki, mitä minun piti tehdä, oli se, etten tehnyt mitään. Kaikki, mitä minun piti olla, oli se, että olin vain syntinen, joka ei voinut tehdä yhtään mitään.

Minä uskoin yksinkertaisesti, että Jeesus on kaiken tehnyt. "Joka uskoo, sillä on iankaikkinen elämä" (Joh. 6:47). "Hän, joka uskoo... on siirtynyt kuolemasta elämään" (Joh. 5:24). Niille, jotka uskovat, "Hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi" (Joh. 1:12). Kun olin uskonut, että Jeesus on tehnyt sen, minkä Hän sanoo tehneensä, ja kun olin vastaanottanut Hänet sijaiseni ja syntieni kantajana, Hän otti minut lapsekseen. Hän lähetti Pyhän Hengen sydämeeni, niin että synnyin uudesti, ylhäältä. Pyhä Henki todistaa sydämessäni huutaen: "Abba! Isä!"

Aikaisemmin minä olin tehnyt työtä. Nyt Jumala vaikuttaa minussa sekä tahtomisen että Hänen hyvän tahtonsa tekemisen. Niitä asioita, joita kerran rakastin, niitä nyt vihaan ja mitä aikaisemmin vihasin, sitä nyt rakastan. Mitä enemmän nyt koetan olla hyvä, sitä pahemmaksi tulen. Mutta mitä enemmän uskon, että Jumala toimii minussa ja minun puolestani, sitä parempi.

Herra on näyttänyt minulle edessä olevan kaupungin valot. "Minä tunnen Hänet, johon uskon, ja olen varma siitä, että Hän on voimallinen siihen päivään asti säilyttämään sen, mikä minulle on uskottu". (2 Tim. 1:12). Kerran saan varmasti käydä porteista kaupunkiin ja osallistua niiden iloon, jotka voittivat yksinkertaisessa uskossa Karitsan veren kautta. Kristus on täyttänyt pelastustyön. Hän on kuollut kaikkien syntisten puolesta. Iankaikkinen elämä on "lahja". "Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä" (Room. 6:23). Tämä lahja on vapaa. Emme voi tehdä muuta kuin joko ottaa tämän lahjan vastaan tai hyljätä sen. Me olemme jommankumman ristillä olleitten ryöväreitten kaltaisia. Joko me uskomme, että Jeesus on Jumala, joka voi pelastaa syntejänsä katuvan syntisen ja silloin saamme viettää iäisyyden Kristuksen kanssa paratiisissa. Tai sitten olemme niin kuin toinen ryöväri, joka ei uskonut, että Jeesus on Jumala, ja silloin kuolemme katumattomina synneissämme, erossa Jumalasta.

Kristus pelastaa kaikki, jotka ottavat vastaan pelastuksen uskon kautta: "Ettei yksikään, joka Häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä" (Joh. 3:16). Kristus varjelee myös ne, jotka ovat pelastuneet uskon kautta. He eivät kannata kalliota, vaan kallio kannattaa heidät. He ovat pelastetut armosta uskon kautta, ei tekojen johdosta; samoin heidät varjellaan armosta uskon kautta, ei tekojen johdosta. "Tämä on se voitto, joka on maailman voittanut, meidän uskomme. Kuka on se, joka voittaa maailman, ellei se, joka uskoo, että Jeesus on Jumalan Poika?" (1 Joh. 5:4-5).

Ne, jotka ovat pelastetut annosta ja varjeltuneet armon kautta, elävät kääntyneinä, tekevät vanhurskauden tekoja ja täyttävät hengellisiä velvollisuuksiaan sen tähden, että he ovat jo pelastetut. He eivät siis tee hyviä tekoja siksi, että he pelastuisivat. Ne hyvät työt, joita he tekevät, ovat Jumalan itsensä ennakolta valmistamia tekoja. Pelastuneet ovat tulleet "jumalallisesta luonnosta osalliseksi" (2 Piet. 1:4). "Jolla ei ole Kristuksen Henkeä, se ei ole Hänen omansa", (Room. 8:9). Kaikilla Kristuksen omilla on Pyhä Henki itsessään ja sydämessään ja he ovat uudestisyntyneitä. "Minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa" (Gal. 2:20). Meissä asuva Kristus vaikuttaa kaikki ne työt, jotka kelpaavat Hänelle. "Sillä Jumala on se, joka teissä vaikuttaa sekä tahtomisen että tekemisen, että Hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi" (Fil. 2:13).

Pelastuneet ovat taivaan kansalaisia, jotka eivät rakasta tätä maailmaa, eivät sitä, mikä maailmassa on. Heillä on taivaallinen elämä Pyhän Hengen määrän mukaan. Pyhä Henki

on taivaallista elämää, Jumalan elämää ja iankaikkista elämää. Pyhä Henki on aivan kuin "käsiraha" siitä, mitä luvattu on.

Taivas voi tulla meille Pyhän Hengen ilmoitusten kautta enemmän todelliseksi, kuin maa, niin että Jumalan lapsi saattaa toisinaan vaeltaa melkein yhtä paljon näkemisessä, kuin uskossa, ollessaan pyhiinvaellusmatkalla kaupunkiin, jonka rakentaja ja luoja on Jumala. Meidän Adullam-sanomamme on nyt päättynyt. Emme lähetä tätä todistusta sen tähden, että meillä olisi jotakin korkeampaa luonnollista tietoa, vaan sen tähden että nämä asiat ovat tapahtuneet keskuudessamme "Jumalan ilmoittaessa ne Henkensä kautta" (1 Kor. 2: 10).

Parhainta mitä tiedämme, emme voi kirjoittaa. Tämä parhain voidaan tulla tuntemaan vain henkilökohtaisesti itse kunkin osaksi tulleen Pyhän Hengen välittömän vuodatuksen kautta. Me haluaisimme kirjoittaa enemmän, mutta emme voi tehdä sitä nyt. Mutta mikä on kirjoitettu, sen olemme kirjoittaneet siksi, että te uskoisitte, "ja että teillä uskon kautta olisi elämä Hänen nimessänsä"! Ja että te, jotka jo elämän omistatte, saisitte rohkeutta kilvoitella eteenpäin vastaanottaaksenne yhä enemmän yltäkyläistä elämää Pyhän Hengen yhteydessä ja täyteydessä, sitä yltäkyläistä elämää, minkä Herra on tarkoittanut jokaista lastansa varten. Siinä elämässä on Kuninkaamme suuren kaupungin esimakua, sen Jumalan kaupungin, jossa kaikki on tehty uudeksi.